2

COLECȚIA

SCIENCE FICTION

Christian LÉOURIER

Omul care ucise IARNA



EDITURA

EB

BRÂNCUȘI

Christian Léourier

Omul care ucise iarna

Partea întâi
Loed

Tare şi puternic era Bleoc, zeul focului. Când apăru, în faţa frunţii sale strălucitoare, Heloc se-nfricoşă şi fugi.

Nedim se iubi cu Bleoc. Ea îi dărui copii numeroşi, căci pântecele-i era roditor. Şi dintre toţi copiii, omul era cel mai îndrăgit.

Ştiindu-se atotputernic, Bleoc deveni arogant. Gelos pe dragostea cu care Nedim îşi înconjura progeniturile, începu să-şi devoreze copiii.

Numai că un om, un fiu de-al lui Heloc, îl provocă la luptă, îl înfruntă şi-l răni. Forţele lui Bleoc slăbiră. Din depărtări se auzi plânsetul tânguitor al lui Heloc. Lui Nedim i se făcu milă şi-l rechemă lângă ea pe primul ei soţ, dăruindu-i-se din nou.

Plictisit, Heloc redeveni zeul crud de altădată, şi-şi înlănţui adversarul slăbit, într-un puţ săpat în adâncul cerului. Iar pe Nedim, mama noastră, a acoperit-o cu o mantie de gheaţă, pentru ca pântecele său să nu mai rodească.

Atunci Nedim chemă în ajutor pe urmaşii lui Bleoc…

Akren se teme să mai stângă lumina. Visul ei s-a transformat într-un coşmar. Gogleth se răzbună. Pe ziduri se perindă inscripţii cu caractere şerpuitoare. Faţa hidoasă a zeilor le dezvăluie ironia. Cu un simplu gest, ea poate să-i redea întunericului din care n-ar fi trebuit să-i scoată niciodată, dar ştie că e prea târziu s-o mai facă. Pentru că nu le mai poate uita chipurile. Cum nu mai poate să şteargă imaginea mumiilor tulburate din somnul lor veşnic.

Şi totuşi, frescele sunt atrăgătoare. Culorile lor, încă vii, distonează într-un contrast barbar, care accentuează puterea mişcărilor şi forţa atitudinilor. Când le-a zărit prima dată, ochii i

s-au umplut de lacrimi. Nu dorea decât să le contemple. Numai că în vremea aceea, zeii din Nedim rămâneau nemişcaţi pe ziduri, nu coborau din fresce pentru a-i sfâşia sufletul.

Încercă să-şi umezească cu limba buzele crăpate. Fruntea i se umplu de sudoare. Mirosea a fân putrezit. Febra îi lăsă numai atâta putere cât să-şi dea seama de starea în care se află şi din care nu poate evada. Ar dori mult să vină Ennian să-i dea din băutura care linişteşte. Numai că el a abandonat-o. Umărul strivit îi pricinui noi dureri. Trecu neliniştită un deget peste cicatricea care-i brăzda obrazul. Prin vene îi pulsa un fluviu de lavă. Afară, termometrul cobora sub cincizeci de grade.

Din nişa alăturată se auzi un mormăit. Diaspad îngâna în somn cuvinte fără înţeles. Îi lipsea provizia de lethe. Porcul, îndrăznise s-o atingă! Se scutură de scârbă. Totuşi, i-ar fi plăcut să simtă greutatea unui bărbat deasupra trupului ei arzând de dorinţă, pentru a simţi că trăieşte din nou. Dacă Diaspad ar fi răspuns dorinţei ei, i-ar fi fost recunoscătoare.

Afară e zi sau noapte? Oare ceilalţi ce fac? Pregătesc un nou asalt? Inaatoc îşi îndeplineşte el sarcinile cu fidelitatea unui câine de atelaj? Apucase Ennian să-nfrunte zeul? Sau era deja mort? Asta ar explica nepăsarea sa.

El cunoştea oraşul. Ştia ce-i aşteaptă aici şi nu a prevenit-o. Iar dacă a făcut-o, a făcut-o în felul lui, pe care ea nu l-a înţeles.

Din când în când, lovituri surde zguduie oraşul din temelii. Curenţii de aer aduc miros de mucegai şi iz de aer proaspăt. În Nedim, cea mai mică adiere este de temut. Vântul, atunci când nu usucă nările şi plămânii aduce cu el mirosuri îngrozitoare.

Îşi aduse aminte de ziua în care debarcase în această lume şi de greaţa care a cuprins-o când a simţit pentru prima dată aerul planetei.

Akren strâmbă din nas. Vântul aducea o duhoare insuportabilă. Documentaţia astronautică nu pomenea nimic despre mirosuri. De altfel nici peisajul nu semăna cu ceea ce i se prezentase înainte de plecare. Irizaţii electrice se reflectau în noroiul în care se afundaseră tălpile astronavei. Orizontul se dilua în umiditatea aerului. În spatele vălurilor de ceaţă se întindea Loed, oraşul consular. Iar dincolo de el…

De acum încolo, Gogleth nu-i va mai scăpa. Akren trăise pentru acest oraş. Ca să-l vadă, suportase îndelunga noapte de hibernare. Atunci, de ce oare, fiind atât de aproape de ţelul

vieţii ei, se simţea dezorientată?

O tuse uşoară o făcu să se întoarcă: era Isel. Nu-l auzise apropiindu-se. Tânăr, înalt, melancolic, era de o discreţie absolută. Respira sacadat, cu privirea pierdută în zarea cenuşie.

— M-aşteptam la o chestie ca asta, zise el aproape uşurat de această constatare.

Isel făcea parte dintr-un clan care stăpânea cea mai importantă dinastie comercială de pe planeta Lanmeur. Akren nu avea această şansă; ca să obţină aprobarea pentru organizarea expediţiei către Gogleth. I-au trebuit multe eforturi şi tot atâtea compromisuri. De aceea nu înţelegea descurajarea lui Isel, ba chiar o irita.

— Atunci de ce-ai mai venit? întrebă ea furioasă.

isel nu-i răspunse.

— Ce mai aşteptaţi? se-auzi o voce în spatele lor.

Akren se întoarse surprinsă. Nu-i plăcea deloc micuţul chel care stropea cu salivă în timp ce vorbea. Şi asta, fie din cauza limbuţiei sale, fie din cauza politeţei lui exagerate.

— Aeroglisorul nostru va fi în curând pregătit. N-aţi vrea să…

— Suntem întâmpinaţi de cineva, îl întrerupse Akren, arătându-i cu degetul vehiculul ce se îndrepta către ei.

Micuţul îşi puse mâna streaşină la ochi, privind în direcţia arătată.

— Se vede cumva blazonul planetei Lanmeur pe carlingă? întrebă el.

Vehiculul care se îndreptă spre ei era desuet şi ruginit.

— Aşteptaţi pe cineva? îl întrebă Akren, mai mult din politeţe.

— Ştiţi, eu sunt însărcinat cu o misiune importantă, zise omuleţul umflându-se în pene.

Akren îşi stăpâni cu greu iritarea. De la decolare, funcţionarul îi împuiase urechile cu această misiune despre care ea încă nu ştia nimic.

— Consulul a fost prevenit, continuă el. În mod normal, ar fi trebuit să ne întâmpine… De altfel, cred că el se găseşte în vehiculul care se apropie.

Fără să mai aştepte vreo replică, începu să coboare pasarela, urmat de Akren.

Ajunseră la baza navei în acelaşi timp cu aeroglisorul. Cei doi secunzi ai funcţionarului îl aşteptau deja acolo. Îl salutară cu politeţe, fixând din priviri vehiculul ce se apropia. Prudent,

omuleţul nu se îndepărtă de balustradă. Terenul fiind desfundat, picioarele intrau până la glezna în nămol.

Mai puţin grijuliu, din aeroglisor sări un personaj neaşteptat, aterizând într-o jerbă de stropi de noroi.

— Bine aţi venit pe Nedim! zise el răguşit. Care dintre voi mă înlocuieşte?

Privirea i se opri sfidătoare asupra funcţionarului apoi asupra celorlalţi. Ridică fruntea, admirând corpul bombat al navei.

— Frumoasă maşinărie! Păcat că pleacă goală. Oricum, n-are importanţă. De fapt, nici nu m-am prezentat. Sunt Diaspad, consul şi guvernator plenipotenţiar al acestei planete.

Akren aruncă o privire asupra omuleţului; acesta părea uluit la vederea interlocutorului lor. Diaspad o fiinţă cam de patruzeci de ani, cu pleoapele umflate din cauza consumului de alcool, cu o privire spălăcită, îi măsura pe toţi călătorii din cap până în picioare. Faţa îi era încadrată de o barbă crescută în neorânduială. Mirosul greu din aer nu acoperea damful de sudoare pe care acesta-l răspândea. Îi lipsea un nasture de la gât, lăsând să se vadă un guler murdar şi o vestă de uniformă, mult prea strâmtă pentru el. Părul strâns într-un fel de coadă de cal îi dădea un aspect timid de îngrijire.

— Sunteţi muţi, sau încă nu v-aţi decongelat? îi apostrofă consulul.

— Excelenţă, dacă îmi permiteţi, sunt administrator raportor clasa I şi mă numesc Bugul. Aceştia doi sunt asistenţii mei, domnii Muld şi Tarog.

Consulul salută printr-o reverenţă batjocoritoare.

— Nu vă aşteptaţi la aşa ceva. Nu-i aşa?

Cu un gest larg, arătă spre astroport. O câmpie noroioasă, în care nu erau decât două clădiri căzute în ruină.

— V-a pierit glasul din cauza mea? Să vă între bine în cap: aici sunteţi la marginea imperiului.

— Excelenţă! se revoltă Bugul.

— Vă şochează? De acord, numai că noi am venit aici ca să aducem acestei planete îndepărtate binefacerile civilizaţiei. Să nu mă întrerupeţi… Nava voastră n-ar trebui să ducă spre metropolă ceea ce această planetă are mai preţios?

Cei trei funcţionari erau consternaţi. Pe Akren n-o mai interesa disputa lor. De peste tot. Se îndreptau spre navă tot felul de vehicule. În curând, noii sosiţi fură înconjuraţi de o

mulţime compactă. Se retrase către ascensor, speriată oarecum de privirile indiscrete pe care le simţea. Dintr-un punct de vedere, Diaspad avea dreptate; după aspect, compatrioţii îi semănau întrutotul. Chiar dacă la unii se vedea că încercaseră să-şi aranjeze ţinuta, toţi aveau în comun pupilele dilatate, părul în neorânduială, trăsăturile marcate de oboseală. Tăceau toţi, privind pe furiş către consul.

Acesta, c-un surâs în colţul buzelor, îşi concentră toată atenţia în direcţia navei. Bugul înghiţi în sec şi zise:

— Excelenţă, poate doriţi să aflaţi ce cuprind scrisorile mele de acreditare.

— Mă mir că nu le aveţi cu dumneavoastră, murmură Diaspad fără să-şi mute privirea de la navă. Ca trimis special, ar fi trebuit să le fi avut în capsula de hibernare.

Bugul strânse din dinţi, neîndrăznind să se certe cu consulul; ar fi fost prea mulţi martori pentru un scandal care ar fi pătat autoritatea consulului sau, mai rău, pe aceea de ambasador cu care era investit.

În faţa mulţimii tăcute care stătea în aşteptare, Akren se simţi şi ea ameninţată. Se apropie de consul, încercând să-şi depăşească starea de nelinişte.

— Excelenţă, chiar când aţi ajuns, eram hotărâţi să ne îndreptăm spre Loed. Am făcut o călătorie lungă şi suntem marcaţi de starea de după decongelare. Fiţi, vă rog, amabil şi ajutaţi-ne să ne găsim un adăpost.

Diaspad îşi mută în sfârşit privirea de pe carlinga afumată şi privi spre Akren. Ceea ce-i citi în ochi, nu-i plăcu deloc fetei.

— Tu eşti arheologul, nu-i aşa? zise consulul.

Akren aprobă înclinând fruntea.

— Ce poate să vă intereseze pe Nedim? Locuitorii s-au obişnuit să fie nomazi… Singurele ruine acceptabile sunt cele ale capitalei.

— Predecesorii mei au semnalat existenţa unei cetăţi, răspunse Akren.

Diaspad pufni:

— Ar fi trebuit să vă fi ales alt anotimp. Toate aşezările se află dincolo de tropice. Cea mai apropiată este la cel puţin douăzeci şi cinci de metri adâncime, sub gheaţă. Credeţi că aţi putea scormoni până acolo cu unghiile?

Akren îl privi cu dispreţ. Niciodată nu fusese impresionată de

mojicie, şi nici de îngâmfarea provocată de beţie.

— Voi angaja o echipă de băştinaşi. Numai dacă, în calitate de guvernator, nu mă veţi împiedica să o fac.

Diaspad mormăi:

— Aşa e! Am puteri depline atâta vreme cât însoţitorul dumneavoastră, domnul Bugul, nu mă va demite din atribuţii. Arătă spre Bugul printr-o mişcare a bărbiei.

— Puteţi fi liniştită, nu mă voi opune acestei iniţiative. De altfel, ar fi inutil. Oricum, nu veţi găsi pe nimeni. Acolo este ţinutul Heloc. Niciun nedan nu-şi va risca viaţa ca să vă însoţească fără o raţiune anume.

— Om trăi şi om vedea, îi răspunse tânăra. Acum, dacă tot am făcut prezentările, n-aţi vrea să ne spuneţi unde ne puteţi găzdui?

Ridicând din umeri, Diaspad îngână:

— Fiţi liniştiţi, sunt destule locuinţe unde aţi putea asta. În acest oraş, în care distracţiile sunt foarte rare, va fi o mare concurenţă între toţi cei care doresc să vă găzduiască. Părerea mea este să alegeţi ce vi se pare mai bun.

Se-ntoarse şi se urcă în aeroglisor. Bugul bolborosi câteva scuze. Mulţimea năvăli în jurul lor. Toţi le ofereau găzduire, strigând care mai de care mai tare.

În calitatea sa de ambasador, Bugul încerca să-i refuze pe rând. Pierzându-şi cumpătul în faţa unui astfel de asalt, Akren cedă insistenţelor unui cuplu mai în vârstă, a cărui vestimentaţie intriga. Hainele lor vechi, dar de preţ, dovedeau un gust rafinat, cu toate că aveau un aer ostentativ. Coloniştii purtau îmbrăcăminte decolorată de atâta spălare, încercând să n-o murdărească în noroiul din jur.

După ce se instală într-un aeroglisor mai vechi decât cel pe care-l conducea consulul, bărbatul i se prezentă:

— Numele meu e Distrit, iar cel al soţiei mele Aruanta.

Avea o voce blândă, aproape umilă. Părul alb, pieptănat cu o cărare largă de un deget, avea o uşoară nuanţă gălbuie din cauza uleiului pe care-l folosea. Pielea era de nuanţă gri, asortându-i-se cu costumul demodat, ca şi cum individul ar fi apărut dintr-o gravură veche. Aruanta îţi dădea aceeaşi senzaţie, întărită şi de mirosul parfumului pe care aceasta îl folosea. Imediat după ce se închise carlinga aeroglisorului, Akren fu năpădită de un miros şi mai pătrunzător. Cei doi

miroseau a stătut.

Aruanta se forţă să surâdă. Ochii lui Distrit exprimau o melancolie profundă. Îndărătul stării de bunăvoinţă şi cochetărie pe care o afişau cei doi bătrânei, se ghicea o tensiune disimulată cu greutate.

— Ne faceţi o mare cinste, zise Distrit. Casa noastră vă e deschisă atâta vreme cât veţi avea nevoie.

Akren mulţumi, simţind în acelaşi timp că Aruanta fixa preţul acestei ospitalităţi.

— Aş dori să ne povestiţi despre Lanmeur, zise ea dornică de noutăţi. Nava voastră este prima care a sosit pe planetă de la începuturile colonizării ei. Aici, noi suntem atât de departe de tot. Atât de departe…

Vocea îi scăzu. O lacrimă i se prelinse pe obrazul scofâlcit şi o şterse în grabă.

— N-aş vrea să profit de amabilitatea dumneavoastră, zise Akren. Intenţionez să organizez o expediţie arheologică, iar instrumentarul meu cred că v-ar deranja.

— Deloc. Avem o locuinţă foarte mare, interveni Aruanta.

— Puteţi să staţi aici atâta timp cât prezenţa noastră nu vă va deranja, rosti Distrit.

De cum pătrunseră în suburbiile oraşului, înaintarea aerogliserului deveni dificilă. Akren se forţa să recunoască în străzile ticsite de cabane, planul stereotip al oraşelor consulare. Toate erau la locul lor: faţadele împodobite ale locuinţelor coloniale, frontoanele şi coloanele, străzile largi… Numai că, dacă de departe, clădirile păreau întregi, pe măsură ce te apropiai, realitatea era cu totul alta. Ca expert arheolog, observa cu uşurinţă zugrăvelile mâncate de un mucegai verzui, adunătura de materiale heteroclite, îngrămădite în găuri, fisurile care brăzdau zidurile, acoperişurile căzute… Rugina se amesteca cu mucegaiul. Acum înţelese Akren remarca consulului: oraşul Loed era în pragul ruinii. Ruine încă semeţe, dar pornite pe panta degradării ireversibile. Deşi atmosfera din vehicul fu regenerată, Akren mai simţea în nări senzaţia miasmelor aduse de vânt. Mirosul acela îngrozitor se potrivea de minune cu frontoanele scorojite, cu zidurile bombate…

Numai centrul mai păstra o urmă de viaţă, deşi şi aici clădirile erau tot în ruină. Doar că acolo se simţea o oarecare animaţie. Erau băştinaşii, uşor de recunoscut după paloarea pielii şi după

îmbrăcăminte. Atât femeile, cât şi bărbaţii purtau hanorace din piele, împestriţate cu diferite modele. La cei mai bogaţi, modelele erau brodate cu perle colorate, pe când la ceilalţi, modelele erau pictate. Unii se plimbau de colo-colo, iar, alţii pălăvrăgeau aşezaţi pe trotuar. Se risipiră imediat ce vehiculul se apropie de ei. Câţiva câini vagabondau, adulmecând cu botul în noroi.

Vehiculul se opri în faţa unei clădiri mari, cu poarta bogat ornamentată şi cu vopseaua scorojită.

Akren sperase ea în oraş să nu se mai simtă miasmele din afară. Urmându-şi gazda, ea pătrunse într-un hol larg, în care o servitoare băştinaşă îi reţinu haina şi o conduse în sufragerie. Încăperea, imensă, susţinută de câţiva stâlpi de marmură, nu mai păstra din vechea splendoare decât câteva urme de vopsea. Lambriurile crăpate, plafonul fisurat, şi chiar câteva bucăţi de gresie sparte întăreau senzaţia de părăsire a acestei locuinţe princiare.

În faţa unei astfel de rămăşiţe luxoase, Akren înţelese de ce i se păruseră ciudate straiele gazdei sale. Se îmbrăcase după moda de demult, care putea fi de pe vremea primei generaţii de coloni. Pe o faţă de masă cu broderia uzată, erau pregătite trei tacâmuri festive. Akren se întrebă în câte case din oraş fuseseră pregătite astfel de mese, fără să aibă în jurul lor şi invitaţi. Mâncă cu poftă, savurând fiecare fel de mâncare, după pastilele insipide pe care fusese nevoită să le consume pe navă, la a căror simplă amintire stomacul i se contractă.

Aşa după cum anticipase, conversaţia începu cu ştirile de pe Lanmeur. În capul mesei, Distrit se forţa să pară interesant de spusele fetei. Şi totuşi, părea preocupat de ceva. Aruanta părea cuprinsă şi ea de aceeaşi stare. Se juca cu cuţitul, tresărind de fiecare dată când un servitor aducea câte un fel de mâncare. Numai că nu se atinse de nimic din ceea ce-i fusese oferit.

Profitând de indiferenţa gazdelor sale, Akren începu şi ea să pună întrebări. Mai întâi, fu curioasă să afle cum se făcea că oraşul se găsea într-o asemenea stare de părăsire.

— Această planetă nu ne mai doreşte, suspină Distrit.

— Poate vreţi să spuneţi, băştinaşii ei? întrebă Akren.

— Asta trebuie s-o vezi, ca s-o poţi înţelege, rosti Aruanta.

Distrit ridică plictisit din umeri, fără să mai adauge vreun cuvânt.

Cina se apropia de sfârşit. O servitoare aduse trei boluri, în care turnă un lichid opalescent, puţin vâscos. Cu un strigăt copilăresc, Aruanta apropie băutura de buze şi sorbi cu atâta poftă, încât o bună parte din ea se vărsă. Distrit făcu la fel, dar cu mai multă demnitate.

Akren mirosi lichidul cu neîncredere. Simţi un miros dulceag, neplăcut. Văzând-o că ezită să bea, Aruanta o privi cu duşmănie.

Din fericire, Distrit zise:

— Cred că sunteţi obosită. Creirwy vă va conduce în camera ce v-a fost pregătită.

Se ridică de la masă şi plecă, adresându-le un zâmbet. Ultimul lucru pe care-l simţi înainte de a adormi, fu mirosul de stătut din cameră.

Când se trezi, îşi schimbă costumul şi coborî pe scara monumentală, care unea etajul cu sufrageria. La lumina zilei, încăperea părea şi mai prăpădită. Domnea o tăcere deplină.

— E cineva aici? întrebă.

Vocea îi răsună în încăperea goală, speriind un şobolan ce se pitulă într-un colţ.

Dacă stăpânii casei erau ocupaţi, cu siguranţă că un servitor ar fi putut să-i spună unde sunt. Intră într-o încăpere. În penumbra camerei, cu jaluzelele trase, dormea un om cu capul pe masă. Îl recunoscu pe Distrit. Cu ochii privind în gol, acesta părea să nu-i fi sesizat prezenţa.

— Domnule?

Se apropie de el, vrând să-l zgâlţâie, dar se răzgândi. Pe masă, un bol răsturnat îşi revărsase conţinutul. Îl mirosi, ştiind dinainte rezultatul acestei examinări.

Îşi mută apoi privirea pe chipul colonistului. Avea o vârstă greu de precizat. Obrajii îi erau brăzdaţi de riduri adânci. Pleoapele dezvăluiau o privire înspăimântător de absentă. O dâră de salivă i se scurgea în colţul buzelor. Gemea uşor la fiecare respiraţie. Când şi când, bustul îi aluneca cu încetineală. În ultimul moment, îşi restabilea echilibrul cu o mişcare bruscă, dar care nu-l trezea.

Akren continuă explorarea casei, lăsându-şi gazda în starea de letargie în care o găsise. Într-o cameră, o găsi pe Aruanta, pe jumătate dezbrăcată şi-n aceeaşi stare ca şi soţul ei. Nu întâlni

niciun servitor.

Ezită să iasă din casă, de teamă să nu fie interpelată de locuitori. Trebuia să ajungă în centrul administrativ ca să-şi găsească o locuinţă numai a ei. Și, de asemenea, trebuia să se ocupe de instrumentar; echipajul navei ar fi trebuit să termine de descărcat, iar depozitele din zona terenului de aterizare nu-i inspirau prea multă încredere. Numai că, străzile nu erau populate decât de băştinaşi discreţi, care-şi plecau privirile imediat ce se apropia de ei. Majoritatea, aveau pe umărul drept al hainei un triunghi albastru, cu vârful în jos, simbolul rasei lui Heloc.

Loed îi dădu o senzaţie stranie, combinată cu repulsie. Umblă mult timp, sperând să zărească o fațadă de casă intactă, un zid care să nu fie stropit cu noroi. Nu recunoştea în acest oraş nimic din ceea ce-şi închipuise înainte de plecare. Să fi fost mințită? Să i se fi prezentat holograme trucate? Trebuie să fi existat un motiv mai aparte: un război, un seism, o epidemie… Câte lucruri nu se pot întâmpla în timpul unui somn artificial de durată.

Îşi supraapreciase puterile. Nu-ţi găseşti prea uşor mobilitatea după ce ai stat câteva zeci de ani într-un congelator. Plimbarea o epuiză înainte să fi ajuns la palatul consulului. Se întoarse la casa lui Distrit.

Seara, la cină, profită de luciditatea gazdelor şi le comunică dorinţa ei de a-i părăsi cât mai curând. O părere de rău li se citi în priviri.

— Voi veni să vă văd, cât voi putea de des. Adăugă Akren, convinsă fiind în acelaşi timp că spune un neadevăr.

— Vă înţeleg, o aprobă Distrit. Vreţi să staţi liniştită. Şi, în plus, ce ar putea fi atrăgător în tovărăşia a doi bătrâni. Protestul pe care îl îngână nu-l convinse.

— Nu vă împiedică nimic să vă instalaţi aici, continuă el. Ştiţi câte case adevărate mai sunt în Loed? Trei sute; şi se dărâmă câte una la fiecare zece zile.

Akren tresări. Patru mii de colonişti debarcaseră cu cinci generaţii în urmă pe această planetă, cu dorinţa fermă de îmbogăţire.

— Dar ce se întâmplă aici? exclamă ea.

Distrit rânji:

— Nimic. Numai iarna.

Diaspad pătrunse, fără să bată, în camera în care Akren îşi găsise refugiul împotriva pustietăţii din imensa locuinţă a lui Distrit. Adusese cu ea o consolă, pe care o folosea drept birou, pe care întinsese o grămadă de documente, ce formau cea mai mare parte a bagajului ei.

De fapt, nu avea de ce să se grăbească. Cunoştea pe dinafară conţinutul înregistrărilor şi nu găsise niciun element susceptibil, să fie confruntat cu ipotezele referitoare la cetăţile nedane. Voia doar să fie sigură că mintea-şi găsise agilitatea de altădată. Privindu-se în oglindă, se gândea că hibernarea îi adusese mult mai mulţi ani decât îi arăta chipul. Cum stătea pe singurul scaun din încăpere, Diaspad se aşeză fără jenă pe pat.

— Luaţi loc, spuse Akren.

Simţind sarcasmul spuselor ei, consulul dădu a lehamite din mână.

— Ieri m-am purtat ca un idiot cu singura femeie de pe Loed, pe care mi-ar fi plăcut s-o sărut. Am venit să-mi prezint scuzele pentru grosolănia mea.

Îşi schimbase uniforma caraghioasă şi, judecându-l după miros, se părea că făcuse şi baie. La atât i se rezuma toaleta.

— Nu-mi vine să cred cât sunteţi de galant, răspunse Akren cu răceală. Şi daţi-vă jos labele din pat!

Diaspad privea în jurul lui, ignorându-i vorbele. Ceea ce vedea părea că-l amuză.

— Vă mulţumesc, totuşi, că m-aţi ajutat să mă instalez aici, continuă Akren, ca să întrerupă tăcerea ce se lăsase între ei.

Consulul rânji.

— A fost drăguţ din partea dumneavoastră să consultaţi autorităţile, zise el. E tare multă vreme de când tuturor celor de aici puţin le pasă de noi. De altfel, au dreptate. Voi da nişte dispoziţii ca să-ţi aducă un mobilier mai funcţional.

— Mulţumesc. Numai că nu cred c-am să rămân prea mult timp aici. Imediat ce va fi posibil, voi pleca spre Gogleth.

Zâmbetul dispreţuitor pieri de pe faţa consulului.

— De fapt, despre asta voiam să-ţi vorbesc. Ultima dată eram prea obosit ca să vă descriu o imagine exhaustivă a situaţiei.

Akren îi primi vorbele cu un surâs.

— Da, să zicem că eram un pic ameţit, se corectă consulul. Era spre sfârşitul zilei… Ştii, în mlaştini cresc nişte alge din care băştinaşii extrag o băutură dulce-amăruie pe care o numesc

„faţa albă”. Noi, ceilalţi, îi zicem lethe. De altfel, numele nici nu are importanţă, ci numai efectul ei. Lethe te ajută să uiţi monotonia vieţii de aici.

— Ca un drog, rosti acuzator Akren.

— Da. Şi nu mai folosiţi tonul acesta. Mai devreme sau mai târziu şi dumneavoastră veţi folosi lethe. Când cineva ajunge pe planeta asta, nu se întreabă dacă va folosi lethe, ci când va începe să-l folosească.

— Aveţi şi alţi vizitatori în afară de noi? întrebă Akren. Credeam că noi, cei sosiţi acum, suntem o raritate.

— Mă gândeam la cei ce se nasc aici, o întrerupse Diaspad.

Strâmbă din nas, ca şi cum prin asta şi-ar fi arătat părerea despre nebunii care n-au altceva de făcut decât copii.

— Excelenţă…

— Las-o moale cu titlurile şi manierele elegante. Zi-mi Diaspad.

— Ce se întâmplă, de fapt, aici?

— E iarnă, suspină Diaspad.

Era pentru a doua oară când la întrebările ei primea acelaşi răspuns. Diaspad continuă:

— O iarnă care durează de o sută cincizeci de ani. Ţi-nchipui ce înseamnă asta? Niciun om nu poate suporta aşa ceva. Chiar şi băştinaşii pier din această cauză.

Akren îşi aminti entuziasmul primilor colonişti ajunşi pe Nedim. Planeta cunoştea atunci frumuseţea primăverii. Continentele erau acoperite de culorile vii ale vegetaţiei. Arborii se înălţau în câteva zile. Varietatea fructelor şi a vânatului n-avea egal decât în abundenţa lor. Băştinaşii se arătau prietenoşi, dispuşi oricând să colaboreze. Existenţa unei orbite planetare prea alungite făcea ca paradisului să-i urmeze infernul. Şi totuşi, în ciuda secetei care-i decima şi a iernii care făcea populaţia să migreze spre regiunile ecuatoriale, locuitorii nedani îşi construiseră o civilizaţie originală, dovadă fiind oraşele împrăştiate pe toate cele trei continente. Cum, de altfel, era şi Gogleth.

Vocaţia de arheolog a lui Akren fusese determinată de o hologramă pe care ea o văzuse când era mică, în Casa Reculegerii. Din acele vremuri, păstra intactă în suflet emoţia ce-o cuprinsese atunci. Şi totuşi, oraşul Gogleth n-avea nimic extraordinar. Nu era decât o întindere de ruine din care nu se

putea deduce nici splendoare şi nici măreţie. Ba mai mult, holograma era prea scurtă ca să-i ofere o imagine exactă a oraşului, dar de-ajuns de impresionantă ca să-nceapă s-o obsedeze pe micuţa Akren. Iar timpul nu-i estompase farmecul. Acum consulul voia s-o oprească din cauza câtorva metri de gheaţă, tocmai pe ea, care parcursese milioane de kilometri printr-un spaţiu în care domnea o temperatură aproape de zero absolut.

— Nu ştii ce te aşteaptă la tropice. Aici, deasupra ecuatorului, avem condiţii favorabile, dar şi aici va începe îngheţul peste vreo treizeci de zile.

— Ştiu, îl întrerupse Akren. Am urmat un antrenament în regiunile polare, iar frigul nu mă sperie. Spune-mi, poţi să mă ajuţi să formez o echipă?

— Ar fi o crimă din partea mea să te încurajez s-o faci. În niciun caz eu n-aş face aşa ceva. Nu mi-ar place să-mi risc viaţa degeaba.

— Ce vrei să spui?

— Nici nu băştinaş nu va accepta să treacă dincolo de tropice, iar în ceea ce-i priveşte pe nedani, devin bănuitori când le pomeneşti de cetăţile din nord.

Akren privi spre înregistrările pe care le avea pe masă. Niciun document nu pomenea de dificultăţi de acest gen, numai că datele erau vechi de cincizeci de ani lanmeurieni. Pe vremea aceea Loed mai arăta încă a oraş.

— Ce s-a întâmplat cu reşedinţa consulară? A suferit vreo revoltă a băştinaşilor?

— Cine ştie? Ei sunt obişnuiţi să facă vrăji. În mod oficial, oraşul a trecut prin trei cutremure succesive.

Alegerea unei regiuni seismice pentru construirea simbolului prezenţei lanmeuriene părea de necrezut. Akren presimţea că multe din principiile şi convingerile ei vor trebui să se schimbe cu totul dacă va dori să înţeleagă ce se întâmplă în această lume.

Diaspad se ridică, frecându-şi bărbia.

— Cred că nu te voi convinge, rosti el într-un sfârşit. Cel puţin, promite-mi că nu vei face nimic fără să mă anunţi în prealabil.

— În condiţiile astea, bănuiesc că-mi veţi asigura protecţia? întrebă ea.

— Băştinaşii nu manifestă duşmănie faţă de noi. Se

mulţumesc numai cu ideea că ştiu că trăim pe planeta lor pe care o consideră zeiţă.

Akren ciuli urechea. Una din sarcinile misiunii ei era aceea de a completa cunoştinţele parţiale de pe Lanmeur în privinţa mitologiei nedane. Numai că Diaspad îi dezamăgi aşteptarea.

— Ca să le Cunoşti religia trebuie să iei legătura cu adevăraţii băştinaşi. Cei pe care-i vezi hoinărind prin oraş nu sunt decât nişte bastarzi. Oficial, ei sunt convertiţi la dogma Reculegerii.

— Aş avea nevoie de un servitor.

— Va veni curând. Va fi un băştinaş pe care tribul său l-a desemnat să te spioneze. Şi, un sfat, să n-ai încredere în băştinaşi şi nici în câinii de pe aici.

Se ridică de pe pat, îndreptându-se anevoie spre fereastră.

— Simţi aromele astea? Vântul suflă dinspre mlaştini. Nu vor trece douăzeci de zile şi vor îngheţa. În aer nu se va mai simţi nicio miasmă. Atunci se va simţi şi lipsa drogului. Zâmbeşti? Nu ştiu dacă vei mai zâmbi văzându-i pe cei de aici înjunghiindu-se pentru o gură de lethe.

Trânti fereastra, fără să-i pese că era crăpată.

— Vrei să ştii ce i s-a întâmplat oraşului? Atunci du-te după ceilalţi colegi ai tăi şi consultă arhivele oraşului.

Colina pândea oraşul. Cu toate că nu era decât o ridicătură sinistră şi golaşă, era însufleţită de o viaţă ascunsă. Se umfla, se răsucea, dădea naştere câte unui pseudopod îndrăzneţ, retrăgându-se pentru a ataca apoi din nou. Şi toate acestea aveau loc cu o încetineală imperceptibilă, minerală. Totuşi, dacă ar fi fost fotografiată o dată la zece zile, transformările, clişeu după clişeu, ar fi devenit vizibile.

Colina încercuia oraşul. Fără ezitare. Se transformase într-o gură hrăpăreaţă. Cerul alerga norii aproape de sol.

Colina absorbea oraşul. Înghiţea cu poftă nestăvilită clădire* după clădire. În faţa încăpăţânării ei metodice, nu te puteai gândi că e vorba de un seism, sau de o simplă scurgere de noroi. Colina era ca un animal carnivor. Îşi devora cu voluptate prada.

Încercaseră s-o oprească săpând-o, excavând-o, dar fără să-i poată încetini înaintarea. După trecerea ei, se mai zăreau pe ici, pe colo, ridicături de pământ din care se mai ivea câte o clopotniţă.

Numai că aceasta nu fusese singura nenorocire de pe Loed.

Pe neaşteptate, colina se scufundă. În locul ei nu rămăsese nimic, în afară de o întindere noroioasă. La fel ca la începuturi.

Se scurseseră nouă ani lanmeurieni de când începuse bătălia cu colina şi până când aceasta se scufundase. Acum, pe Nedim, toamna se apropia de sfârşit.

Noul oraş fu clădit ceva mai la vest. O mişcare subterană lentă îi distruse fundaţiile. O uşoară alunecare de teren duse la a doua reconstrucţie a lui. Oraşul actual, clădit din materiale recuperate din vechile clădiri, nu mai stârni mânia planetei. Nici măcar coloniştii nu se prea interesau de acest oraş, şi aşa mult prea mare pentru ei. Îşi neglijau oraşul care, simţindu-se părăsit, îşi grăbea propriul declin.

Akren rămase cu ochii pironiţi pe ecranul gol. Bugul îi întinse peste masă dosarul la care lucrase.

— Iată rezumatul a tot ceea ce am putut sintetiza după documentele ce mi-au fost puse la dispoziţie, zise el mulţumit de treaba făcută. Bineînţeles, aceste catastrofe naturale nu explică totul.

— Rapoartele primite de la geologi indică o explicație raţională a acestor fenomene, interveni Muld.

Din cauza orbitei alungite, planeta e supusă la tensiuni foarte intense, e străbătută de câmpuri magnetice complexe şi, în plus, sloiurile oceanului planetar o apasă…

— De când ţi-ai găsit vocaţie şi în geofizică? îl întrebă Bugul.

Muld se îmbujoră. Fire plăpândă, era ros de un ulcer care-i dădea feţei o paloare gri. Ochii, în permanentă mişcare, priveau când la şef, când la propriile-i mâini, surprinzător de groase. Îl bănuiai gata de orice pentru a-i fi pe plac şefului, dispreţuindu-l în acelaşi timp pentru lipsa lui de vlagă.

— Credeţi că există şi alte elemente care trebuie luate în consideraţie? i se adresă Akren.

— Cine poate şti ce şi-au închipuit băştinaşii văzând oraşul consular distrus de trei ori la rând de capriciile unei planete pe care ei o divinizează? zise Bugul.

— Vă gândiţi la o răscoală?

— N-am dreptul să gândesc, zise funcţionarul. Eu trebuie să stabilesc numai faptele.

Tarog îl aprobă, simţind că şeful lui are nevoie de sprijinul asistenţilor săi. Şi el îi făcea o curte discretă, dar văzându-l atât de bine făcut, cu trăsături energice, nu-ţi puteai imagina că era

atât de umil. Muld îl detesta pe Bugul, în schimb Tarog îl pizmuia.

— După câte înţeleg, aţi anunţat deja şi planeta noastră, reluă Akren.

— Nedim a întrerupt de nouăzeci de ani orice transmitere de informaţii coerente. Această întrerupere coincide cu începutul unei scăderi demografice care dă de gândit.

— Credeţi că şi-au permis să-l deranjeze pe domnul cercetător numai pentru o simplă misiune de rutină? se miră Tarog. Cei de pe Lanmeur nu acţionează niciodată la întâmplare.

Akren se gândi că toate aceste spuse dovedesc exact contrariul. Reţinu însă remarca pentru ea. Tarog era un individ periculos, fapt de care era conştient şi Bugul.

— Ce veţi face pentru a restabili ordinea? O să-l destituiţi pe Diaspad?

— Bineînţeles, interveni Tarog. Noi nu vom tolera o astfel de atitudine nedemnă de poziţia sa.

— Va trebui să ne convingem mai întâi că nu mai poate reprezenta interesele celor din Lanmeur, şi apoi resentimentele noastre dictate de culoarea pielii, îl întrerupse Bugul. Diaspad, care reprezintă autoritatea, rămâne responsabil de tot ceea ce s-ar putea întâmpla.

Tarog păli, surprins de remarca şefului.

— Iar Isel, el ce rol are aici?

— Trebuie să salveze ceea ce mai poate fi salvat.

Altfel spus, să burduşească compartimentele navei cu tot ceea ce se putea transporta. Pe Akren n-o şocă această idee, dornică fiind să vadă, în calele navei, tezaurele din Gogleth. Nu putea să înţeleagă de ce funcţionarul îi vorbea cu atâta sinceritate.

— Mie ce rol mi-aţi repartizat?

— Dumneavoastră?! exclamă Bugul, zâmbind cu superioritate. Sunteţi om de ştiinţă. Chiar dacă aclimatizarea unor colonişti ridică probleme, Lanmeur nu va înceta niciodată să se intereseze de indiferent care civilizaţie ar fi şi care să aparţină religiei Reculegerii.

Şi totuşi, cei de pe planeta Lanmeur aşteptaseră să treacă generaţii, înainte ca să acrediteze aici un specialist, sau o echipă.

Prezenţa omuleţului mărginit îi deveni insuportabilă. Simţi

dintr-o dată o notă de nostalgie pentru consul şi ironia lui tristă. Insolenţa cu care-l trata metropola trebuia să-i pară grotescă, mai ales că moştenea un oraş irumpt din solul în care se străduia să-şi păstreze fundaţiile.

— Puteţi să-mi spuneţi unde pot consulta şi eu arhivele? întrebă Akren. Trebuie să pregătesc o expediţie.

— Te va conduce Muld.

— Mă simt onorat, zise acesta.

Akren schiţă un zâmbet glacial. Îi era scârbă de slugărnicie, păr nespălat şi gulere murdare. Trebui să-i recunoască îndemânarea cu care o conduse prin coridoare nesfârşite, ca şi cum ar fi fost un obişnuit al casei. Aşa cum urbaniştii stabiliseră un plan unic pentru toate aşezările consulare, tot aşa arhitecţii stabiliseră un model unic în toate centrele administrative. Astfel, reprezentanţii metropolei puteau trece de pe o planetă pe alta fără să se simtă departe de casă.

Uşa bibliotecii de deschise. Pătrunseră într-un hol octogonal. Din plafon cădea o lumină difuză.

— N-am reuşit să reparăm sistemul de iluminare. În rest, funcţionează totul.

Akren îi mulţumi printr-un surâs, iar funcţionarul se înclină înainte de a pleca. Cu toată antipatia pe care i-o inspira, ar fi vrut să-l ştie alături. Sala imensă şi goală o indispunea, fiind obişnuită cu biblioteci supraaglomerate, în care să se audă zgomotul lectoarelor puse în funcţiune.

Se aşeză într-un compartiment ai cărui pereţi o ascundeau de privirea unui eventual nou venit. Lectorul electronic, un model mai vechi, nu-i produse niciun fel de dificultăţi în a-l mânui. Îi dictă cuvintele de cod cu o precizie totală, în timp ce pe ecranul de control îi apăreau referinţele solicitate. Maşinăria, în întregime la dispoziţia ei, îi răspundea imediat, acumulând în blocul de memorii toate informaţiile potenţial interesante, comparând, rezumând, compunând în jurul ei o simfonie de informaţii, astfel încât să-i prezinte concis tot ce se cunoştea despre Gogleth.

Cu toate că lucră până seara, Akren avu parte de o recoltă slabă, căci pe listing nu figurau decât puţine informaţii inedite, de fapt câteva extrase ceva mai exacte decât cele pe care le studiase pe Lanmeur. Gogleth avea o formă ovală, regulată, al cărei ax principal măsura doi kilometri, adică ceva mai puţin

decât diametrul oraşului consular. Faptul că era aşezat în vârful unui povârniş, te-ar fi putut face să bănuieşti dorinţa locuitorilor de a se apăra de raidurile nomazilor, dacă absenţa oricăror fortificaţii n-ar fi infirmat această interpretare. Un alt paradox îl constituia depărtarea de orice reţea hidrografică. În timpul sezonului cald şi chiar între anotimpuri, Gogleth era confruntat cu o secetă totală. Nu cunoştea apa decât sub forma de temut a gheţarilor care coborau din nord, învăluindu-l. Oare câte perioade glaciare suportase de la întemeierea sa? La această întrebare Akren spera să găsească răspuns în documentele de aici. Numai că dorinţa ei se izbea de nepăsarea coloniştilor nepreocupaţi de o fişare şi înregistrare corectă a datelor.

Voind să plece, auzi un zgomot de paşi. Se bucură la gândul că poate era Muld, venind s-o ia. În bibliotecă se întunecase, şi nu mai era sigură că-şi va regăsi drumul înapoi prin labirintul coridoarelor. Numai că silueta pe care o zări la lumina unei lămpi nu era a unui lanmeurian, ci a unui băştinaş care se mişca cu siguranţă prin încăpere. Akren se ghemui în compartimentul ei. Băştinaşul trecu pe lângă ea fără s-o observe şi se instală în faţa unui terminal. Tânăra ar fi dorit să ştie ce putea să atragă pe un nedan într-o bibliotecă pustie, la o oră atât de înaintată, numai că prudenţa îi învinse curiozitatea şi ieşi din încăpere, având grijă să nu facă vreun zgomot. Obrajii îi ardeau din cauza ruşinii pe care o simţi furişându-se astfel.

Afară era deja noapte şi, odată cu ea, se lăsase şi frigul. Câţiva fulgi pluteau în aer. În curând, aşa cum prevăzuse Diaspad, zăpada se va aşterne. Era ora la care coloniştii ieşeau la plimbare. Akren bănui că era din cauza întunericului, când rugina şi fisurile se estompau, iar oraşul câştiga din demnitatea vremurilor trecute, chiar dacă numai centrul era iluminat.

Akren abia păşea, prea puţin dornică să regăsească ceea ce numea ea tabăra de bază sau palat al rozătoarelor, în ambele cazuri o casă mult prea mare şi goală. După câţiva paşi simţi în urma ei o prezenţă străină. Se-ntoarse şi văzu un câine care-o urmărea temător. Coastele îi ieşiseră prin piele iar coada îi atârna până la pământ. Se uita la ea cu o privire rugătoare. De fiecare dată când se-ntorcea spre el, câinele se retrăgea ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie alungat. Înduioşată de privirea lui, Akren îl chemă spre ea. Numai că animalul rămase neîncrezător. Se apropie încet, încet, gata s-o rupă la fugă la cel mai mic

semn de pericol. Într-un sfârşit se decise. Se îndreptă cu salturi mari spre mâna pe care Akren i-o întinsese. În acel moment se auzi un foc de armă. Câinele îşi întrerupse saltul şi, din elan, se rostogoli până la picioarele ei. Un glonte îi zdrobise craniul, împroşcându-i blana cu sânge.

Se întoarse furioasă. Diaspad se apropia, ţinând o armă în mână.

— Ce ţi-a venit să-l împuşti? ţipă ea.

— Te-am avertizat că trebuie să fii prudentă faţă de câini, îi răspunse Diaspad cu voce tărăgănată. Împinse apoi leşul câinelui într-o gură de canal, după care îşi puse arma înapoi în toc.

— Nenorocitule! ţipă Akren.

— Taci! îi porunci Diaspad.

— Câinele ăsta nu făcea niciun rău.

— Aşa crezi tu? Bine! Urmează-mă, îi spuse consulul. Vei vedea imediat de ce.

Îl însoţi cu neîncredere până la aeroglisor, după care Diaspad demară în viteză, îndreptându-se către periferie.

— Încotro mergem?

Consulul nu-i răspunse. Conducea cu viteză prin labirintul de străduţe întunecoase. Nu se zărea niciun colonist. Câţiva băştinaşi, surprinşi de trecerea aeroglisorului, se împrăştiară în grabă. Încordat, cu privirea fixă, Diaspad colinda prin zonă fără să urmărească un itinerar precis.

— Mi se pare că-ţi prieşte plimbarea asta. Rosti ironic Akren. De fapt ce căutăm?

— Un mort. Mă mir că până acum n-am întâlnit niciun convoi funebru. Ba da, uite-l…

Îşi făcură apariţia câţiva băştinaşi, dintre care patru purtau torţe, iar alţii duceau un sac. Diaspad îi urmărea de la distanţă, fără ca aceştia să fie deranjaţi de prezenţa lui. Ajunşi la un loc întins, abandonară fără nicio ceremonie cadavrul, împăturiră sacul şi se retraseră.

— Şi acum să aşteptăm cioclii, murmură Diaspad.

Erau într-o ulicioară, cu toate luminile vehiculului stinse. Akren nu-şi putea dezlipi privirea de pe pata albă, formată de cadavrul nedanului.

— Uite-i, o făcu atentă Diaspad.

La început nu văzu nimic. Apoi i se păru că zăreşte ceva

mişcându-se în faţa unei clădiri. Văzu o umbră furişându-se. Apoi o alta, o alta şi încă una… În câteva momente, locul pustiu deveni scena unei activităţi confuze.

Diaspad aprinse farurile. Deranjaţi, câinii se dădură un pic la o parte. Cei mai fricoşi se îndepărtară lătrând furioşi. Ceilalţi, întărâtaţi de întreruperea ospăţului, începură să urle, îndreptându-şi boturile în sus. Noaptea fu străpunsă de sclipirile fosforescente ale ochilor lor. Se adunaseră câteva zeci. Diaspad porni şi nu se opri decât lângă cadavru, pe care câinii nu-l părăsiră până când vehicolul ajunse lângă ei.

Inima lui Akren se încrâncenă văzând ce mai rămăsese din cadavru.

— Iată cu ce se ocupă câinii pe aici, rosti Diaspad. Nedanii nu cunosc alte ritualuri funebre. Acum spune-mi, ce intenţii crezi c-ar fi avut animalul pe care l-am împuşcat când se îndrepta spre tine?

— Te rog să mă ierţi, murmură Akren cu voce joasă.

— Îmi datorezi mai mult decât atât, mormăi Diaspad. Pe viitor să ţii cont de sfaturile pe care ţi le dau persoanele autorizate. Noi tolerăm câinii din obligaţie, dar niciodată nu-i lăsăm să se apropie. Dacă vreodată vei avea nevoie de un animal care să te însoţească, îmblânzeşte un şobolan.

Vorbea cu o asprime insuportabilă, pe care Akren o simţi cu atât mai mult cu cât îşi dădea seama că el avea dreptate. De aceea, Akren îi fu recunoscătoare că pe drumul de întoarcere o scuti de alte comentarii. În cele din urmă tot ea fu aceea care întrerupse tăcerea pentru a-l întreba:

— Băştinaşii au şi ei acces la arhivele oraşului?

Diaspad ridică din umeri:

— N-ai înţeles nimic. Ei nu sunt decât nişte, sălbatici.

— Oricum, dacă vreunul dintre ei ar vrea să vadă…

— Nimeni şi nimic nu le-a interzis s-o facă. Numai că ar trebui să ştie să manipuleze lectorul de date.

Akren nu mai continuă. Fără îndoială, ignora ceea ce se petrecea în această lume, numai că ea ştia un lucru pe care consulul nu-l lua în seamă: exista un băştinaş în stare să folosească o consolă de date.

Dar dacă nimeni nu interzice accesul în bibliotecă, ®şi aşa pustie mai tot timpul, de ce nedanul a intrat în ea pe furiş, la căderea serii?

— Îţi mulţumesc, zise Akren când Diaspad opri în faţa porţii.

— Speram să mă fi invitat înăuntru, răspunse Diaspad.

— Îmi pare rău, dar n-am niciun pic de lethe să-ţi ofer.

— Mă rog, rânji consulul. Numai să nu te mire dacă data viitoare voi veni din nou pe nepusă masă. Sper că cei care te aşteaptă nu au gânduri rele în ceea ce te priveşte.

Plecă în viteză, lăsând-o pe Akren în prag. Aceasta privi înspre poartă cu neîncredere. Cât era de nesuferit consulul, niciodată nu vorbea fără rost, deşi uneori îi plăcea să dea un ton profetic avertismentelor sale.

Un câine traversă strada, urmărind probabil un şobolan. Inima fetei bătu şi mai tare când zări animalul. Trebuia să-şi procure o armă cât mai curând posibil. Mai privi o dată faţada, întrebându-se ce-l determinase pe consul să ghicească înăuntru o prezenţă. Intră.

— Ştiu că eşti aici, nu te mai ascunde! strigă ea, lăsând poarta întredeschisă.

— Nu mă ascund, stăpână. Te aşteptam pur şi simplu.

O băştinaşă ieşi din umbră. Îşi ridică braţele cu palmele îndreptate spre cer, pentru a arăta că nu avea intenţii ostile.

— Eşti singură? o întrebă Akren, aprinzând lumina. Ce faci aici?

— Casa ta este mare, şi nobile sunt îndeletnicirile tale. Ai nevoie de o servitoare. Toţi stăpânii au nevoie de servitori.

Akren privi fata. Era tânără, de cel puţin şaisprezece ani lanmeurieni. Micuţă de statură, părea mai robustă decât băştinaşii care colindau oraşul. Părul prins cu o bentiţă încadra o faţă ovală, luminată de o privire limpede. Era atât de blond, încât ai fi zis că este alb. Iar faţa nedanei, de culoare arămie, contrasta cu paloarea nativilor din Loed.

— Nu-i aşa că eşti dintr-un trib din nord? o întrebă Akren, încercând să-i descifreze ideogramele de pe hanorac.

— Stăpâna mea este înţeleaptă.

Vorbea cu un accent dur, care nu se prea potrivea cu tonul vocii sale. Ochii alungiţi, obrajii plini, copilăreşti, îi dădeau o expresie de naivitate, ce contrasta cu conturul precis al buzelor sale şi cu forma bărbiei.

— Ai venit aici ca să-ţi urmezi soţul?

Fata râse. Hohotul tineresc îi sună într-un mod straniu lui Akren. Şi înţelese de ce: era prima manifestare adevărată de

bucurie la care asista de când sosise pe această planetă.

— Dacă aş fi fost măritată, soţul meu ar fi trebuit să mă urmeze aici, zise cu un glas cântat fata.

— Atunci de ce eşti aici?

Tânăra îşi reluă aerul serios, recăpătându-şi nostalgia specifică poporului ei.

— Ai mei recoltează lethe în mlaştini. Numai că apele vor îngheţa curând. Şi Bronwen s-a gândit atunci că noii stăpâni poate vor avea nevoie de ea.

— Bronwen, aşa te cheamă?

— Da, dar pot să-l schimb dacă vrei. Mulţi stăpâni procedează aşa.

Akren simţi reticenţa tinerei şi dădu negativ din cap.

— Eu nu ţi-l voi schimba, răspunse ea. Ştii care este rostul meu aici?

— Ştiu că eşti o savantă, stăpână. Cercetezi lucrurile de demult.

— N-ai vrea să mă ajuţi?

— Dac-aş putea…

— Atunci găseşte-ţi adăpost, unde vrei, în casa asta.

— Oh! Mulţumesc, stăpână, se bucură tânăra surâzând, dezgolindu-şi dinţii pe care-i înnegrise cu grijă.

Fata se pierdu pe coridoarele casei. Urmărindu-i silueta fragilă, Akren se întreba pentru cine spiona această fată, atât de bine informată despre misiunea ei aici. Îl bănuia pe Diaspad, pentru că-l considera îndeajuns de cinic ca s-o avertizeze despre o cursă pe care el însuşi s-o fi pus la cale. Şi apoi nu prezisese el vizita fetei?

Da, într-adevăr, trebuia să-şi procure o armă.

De când părăsise casa lui Distrit şi a soţiei sale, adeseori i se întâmplase să-i întâlnească la câte una din numeroasele recepţii pe care loedanii le organizau în onoarea noilor sosiţi.

La început, Akren răspundea tuturor invitaţiilor, ca să nu-şi dezamăgească gazdele şi în speranţa nemărturisită că ar întâlni pe cineva care ar putea să o ajute. Nu-şi dădu seama decât târziu în ce fel de angrenaj intrase. Coloniştii se pândeau unii pe alţii. După un cod ocult, pe care Akren nu-l înţelegea. Bugul se pare că înţelesese ritualul tainic al acestei societăţi invidioase, căci îşi făcea apariţia numai pentru scurt timp şi numai la

anumite petreceri. La altele, îl trimitea pe unul din subalternii săi. Akren, însă, nu avea această posibilitate. Ea nu încerca să rupă lanţul invitaţiilor, de teamă să nu dea naştere unei drame care să tulbure microcosmosul fragil al coloniei loedane. Se plictisea la aceste recepţii monotone, unde se întâlneau de fiecare dată aceleaşi chipuri răvăşite de lethe. Drogul plutea în aer, fie că era aşteptat, fie că era deja sorbit. Toate conversaţiile gravitau în jurul apropiatului îngheţ al mlaştinilor. Erau blestemaţi băştinaşii care începuseră să părăsească mlaştinile. Toţi se plângeau. Fără demnitate, de o lipsă care încă nu exista.

— De ce tu, care te pretinzi un bun comerciant, nu te-ai gândit să-ţi faci provizii de lethe? ironiză Akren.

Isel surâse forţat.

— Drogul nu se poate păstra mai mult de câteva zile.

Începuse şi el să consume lethe. Privea trist spre trupurile prăbuşite. Era noapte târziu. O bună parte a musafirilor era inconştientă.

— Cel puţin, nu mai vezi praful, îngână ea. S-a aşezat până şi pe farfurii. Simţi cum se înfurie. Toţi aceşti indivizi nu-i puteau oferi nimic. Şi toţi trăiau în lumea care o fascinase încă din copilărie, dar niciunul nu se interesa de soarta oraşului Gogleth. Nici măcar n-o ascultau. Ea nu reprezenta pentru ei decât un pretext sau, în cel mai bun caz, un element de decor.

— Vino, îi spuse ea lui Isel. Hai să plecăm.

Nici nu trecu bine peste prag, că se şi întrebă de ce l-a mai chemat şi pe tânăr cu ea.

— Unde mergem? întrebă el.

Îi aştepta răspunsul cu nelinişte. Privirea lui de câine credincios îl făcea să pară ridicol. În fond, era un paravan acceptabil în faţa avansurilor stângace pe care tinerii din familiile bune de pe Loed i le făceau. Şi, în afară de asta, avea nevoie să simtă că trăieşte în această lume care se scufundă sub o adiere încărcată de mirosuri grele.

Oraşul se golea. Bronwen fugise şi ea la astroport. Akren, în schimb, jurase să nu se ducă să asiste la plecarea navei. Totuşi, nu putea să nu se gândească la asta. Cu o seară înainte, fără prea multă ceremonie, comandantul îşi luase rămas bun de la ea, în numele echipajului. În ochii lui, Akren nu mai avea nicio

importanţă. Singura lui grijă era drumul înapoi.

Un zgomot surd zgudui ferestrele.

Akren nu mai rezistă şi fugi la fereastră. Numai că atunci când ajunse, nava nu se mai zărea; doar cerul mai păstra urma aburului ce-i marcase trecerea.

Akren încerca să-şi potolească amărăciunea, privind cu ochii larg deschişi în întunericul camerei. În apropierea ei, Isel respira liniştit. Dormea, în timp ce ea încă nu-şi găsise somnul. Simţi că se înfurie. N-ar fi vrut nici să ajungă să simtă ceva pentru el, dar nu-l dăduse afară, de teamă să nu rămână din nou singură. Nu voia să pară ridicolă, chemându-l din nou, la scurt timp după ce l-ar fi alungat. Şi asta nu pentru că i-ar fi fost teamă de un refuz, mai ales că Isel nu era omul care să-i refuze ceva.

Mai mult decât orice, dispreţuia la el fatalismul morbid pe care-l afişa şi care nu aducea nici pe departe cu pesimismul obişnuit.

Se întoarse în somn, lovind-o inconştient cu cotul. Akren tresări şi îl împinse fără menajamente, dar gestul ei nu-l făcu să se trezească. Atunci bănui că şi el foloseşte lethe, deşi, de câteva zile de când convieţuiau împreună, nu-l surprinsese niciodată.

Exasperată, se ridică şi merse spre birou, aşezându-se în spatele maldărului de înregistrări. În momentul de faţă, mlaştina era îngheţată.

Nu aflase nimic în plus faţă de prima vizită la bibliotecă.

Un strigăt de durere sfâşie întunericul. Nu-i dădu cine ştie ce atenţie şi se obişnui relativ repede cu ecourile vieţii nocturne, numai că, în curând, se auziră alte glasuri, ce o scoaseră din gândurile în care se pierduse.

Şterse cu mâna mizeria de pe fereastră. Strada cunoştea o agitaţie neobişnuită; băştinaşii alergau, ignorând vehiculele care-i puteau lovi în orice moment. Câinii erau împrăştiaţi peste tot, agitaţi şi ei de această activitate insolită. Şi noaptea, care nu mai avea culoarea ei obişnuită.

— Isel, trezeşte-te, se întâmplă ceva afară!

El gemu în somn, fără să se poată smulge din aşternut.

— Blestematule, mâine te dau afară! promise Akren.

În vestibul se întâlni cu Bronwen. Fata, speriată, se îmbrăcase în grabă, iar părul desfăcut i se revărsa în valuri pe umeri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Cred că un incendiu. Am auzit oamenii strigând că arde undeva.

— Hai cu mine!

Akren îşi îmbrăcă combinezonul izoterm şi se îndreptă spre garaj, fără să aştepte ca Bronwen să se încalţe.

Maşinile se degradau repede în climatul dur de pe Nedim şi nimeni nu se mai interesa de ele, astfel să aeroglisoarele erau maşini foarte rare în Loed. Mulţumită bunăvoinţei consulului, Akren avea şi ea unul.

— De acolo vine lumina, arătă Bronwen spre cerul purpuriu.

Mirosul de fum era mai puternic decât cel de umezeală care, odată cu frigul, înlocuise miasmele mlaştinii.

— De necrezut! exclamă Akren.

Pe măsură ce se apropiau, i se întărea convingerea că incendiul izbucnise în centrul administrativ. O mulţime de curioşi bloca strada. Coborî din vehicul.

Fumul o sufoca. În aer pluteau scântei purtate până în depărtare de vânt. Zgomotul focului îi asurzea pe gură-cască veniţi să privească, unii înfricoşaţi, alţii amuzaţi de spectacolul oferit de sistemele de stingere a focului care nu funcţionau. Prin ferestre se revărsau torente de fum negru. Din timp în timp, câte o flacără îşi făcea loc, dar era imediat înghiţită de masa compactă de fum.

— Priviţi, o căţea!

Strigătul fu reluat în cor de cei de faţă, care se apropiau de Bronwen.

— Câinii de băştinaşi au dat foc la silozurile cu provizii!

— S-o aruncăm în foc!

Lividă, Bronwen nu ştia încotro s-o apuce.

— Întoarce-te la aeroglisor! îi porunci Akren.

Puse mâna pe crosa pistolului, temându-se totodată să-l scoată din toc. Toţi cei care vociferau lângă ea purtau şi ei arme. Recunoştea în mulţime chipuri de oameni, care altădată o sărbătoreau, schimonosite de ură şi se întreba de ce oare niciunul nu trăsese până acum. Mergea pas cu pas înapoi, ţinând-o de mână pe Bronwen. Cei câţiva metri ce-o despărţeau de aeroglisor i se păreau o prăpastie. Ajunseră, în sfârşit, şi, imediat ce Bronwen se adăposti în cabină, Akren sări şi ea blocând uşa în urma ei.

Atunci, mulţimea nu mai ţinu cont de nimic. Se năpusti asupra aeroglisorului ca un roi de muşte asupra unui stârv. Atacatorii loveau caroseria cu pumnii, cu picioarele, cu orice le cădea în mână. Prizonieră în acest vacarm răzbunător, Akren simţea cum frica îi pătrunde în oase. Bronwen privea drept în faţă, cu ochii ficşi, cu faţa inexpresivă. Văzuse moartea cu ochii, şi chiar dacă va supravieţui acestui asalt, ea nu va mai putea fi ca înainte. Oare ştia ceva cu privire la incendiul de faţă?

Dintr-un punct de vedere, mulţimea avea dreptate că un eveniment atât de arhaic ca un incendiu nu putea să izbucnească, într-un oraş consular, fără o intervenţie criminală pregătită cu mult timp înainte. Erau sau nu vinovaţi băştinaşii? Akren credea că da, de vreme ce avea convingerea că, niciun colonist n-ar fi fost în stare să ducă la îndeplinire un astfel de proiect.

Deodată, fără vreun motiv anume, mulţimea se împrăştie. Urcau toţi în aeroglisoare, dispărând care încotro. Akren urmărea fără să-i vină să creadă această retragere. Înţelese dintr-o dată că vânătoarea de băştinaşi luase sfârşit.

Şi Bronwen ajunse la aceeaşi concluzie, căci şopti:

— Nu le vor face niciun rău. Acum, că toate rezervele oraşului s-au dus, vor avea mare nevoie de noi.

Buzele-i tremurau, iar ochii nu-şi recăpătaseră vioiciunea.

— Ce vrei să spui? întrebă Akren.

— Acum este iarnă. Numai cine este nedan poate să supravieţuiască în timpul iernii. Dacă voi, Hanii, ne omorâţi, vă veţi condamna singuri la moarte.

— Cine a dat foc la depozite?

Bronwen renunţă la poza de indiferenţă, refugiindu-se în drăgălăşenia ei obişnuită.

— De unde să ştiu? Oricum, ai mei în niciun caz.

— Cred că e mai bine să ne întoarcem, rosti Akren având în minte imaginea unui semen de-al fetei furişându-se în tăcere în biblioteca părăsită.

Nedanul era scund, ca toţi cei din rasa lui şi nu părea firav precum ceilalţi. Akren credea că senzaţia de putere pe care i-o inspira se datora privirii sale, marcate de pupile cu sclipiri metalice. Fruntea îi era brăzdată de o cicatrice ce-i pornea de la rădăcina părului până la îmbinarea sprâncenelor. Buzele urmau

un contur subţire, iar câteva riduri la colţul ochilor îi îmblânzeau un pic trăsăturile. Avea o atitudine lipsită de umilinţă, de altfel şi ţinuta lui era diferită de cea a băştinaşilor cu care Akren se obişnuise. Hanoracul îi era presărat din abundenţă cu perle minuscule, în culori diferite, care formau desene complicate. Fiecare din aceste ideograme ascundeau un înţeles aparte, din care Akren nu recunoscu decât cercul roşu de pe umăr, pe care-l mai văzuse pe îmbrăcămintea lui Bronwen, fapt care confirma apartenenţa nedanului la rasa Bleoc. Încălţămintea din piele moale, îmblănită, îi acoperea picioarele până la genunchi. Pe după gât îi atârna o pereche de mănuşi cu un singur deget, legate între ele cu o cureluşă subţire din piele. Fără îndoială, omul era un nomad veritabil, sosit din stepele îngheţate ale Nordului.

Acest fapt n-o miră prea mult. Bronwen îi explicase cât de dificil era să supravieţuieşti după ce îngheţurile cuprindeau mlaştina în care turmele îşi căutau hrana.

— Ce doreşti? îl întrebă ea. Am servitor.

— Ştiu.

Vocea îi răsuna limpede şi clară. Nu avea deloc o înfăţişare ostilă. Akren îşi desfăcu tocul armei, lăsând să se vadă crosa pistolului. În ciuda calmului afişat de Bronwen, nu avea atâta încredere în noul venit.

Bărbatul îi observă gestul şi nu se sperie.

— Cauţi un ghid pentru Gogleth? zise el.

— De unde ştii?

— Bronwen mi-a spus. Şi, după câte ai făcut pentru ea, sunt gata şi eu să fac ceva pentru tine.

Inima fetei începu să bată şi mai tare.

— N-am nevoie numai de un ghid, ci de o expediţie întreagă…

— Pentru a ajunge la Gogleth va trebui o echipă de zece oameni, chiar cincisprezece dacă veţi rămâne mai mult de un sezon.

Akren dădu negativ din cap.

— Am nevoie de mai mulţi. Un astfel de şantier arheologic necesită mult personal. Gogleth este acoperit de gheţuri.

— Cincisprezece, repetă băştinaşul. Acolo nu vom avea cu ce să hrănim mai mulţi. Iar în ceea ce priveşte gheaţa, mă voi ocupa personal. Voi avea grijă şi de alimente şi de sănii…

Akren zâmbi condescendent.

— Voi avea grijă să procur eu aeroglisoarele.

— Nu, vom merge cu săniile, o întrerupse nedanul. Un aeroglisor se poate defecta, pe când câinii nu. Şi apoi, aşa e şi normal să mergi. Înainte de a ajunge la Gogleth trebuie să avem timp să ne purificăm. Peste câteva zile va ninge. Atunci vom putea pleca.

Nu argumenta, ci poruncea. Akren surprinse privirea lui Isel. De când începuse discuţia, acesta o urmărise cu o privire de copil pedepsit, ferindu-se să intervină.

Akren se jenă să discute cu nedanul, căci stăpânirea de sine a acestuia, atât de contrastantă cu reţinerea obişnuită a semenilor lui, o irita. Îl măsură din cap până în picioare, forţându-se să exprime printr-o singură privire distanța care-i separa.

— Dacă voi accepta colaborarea cu tine… începu ea să zică.

— N-ai încotro, pentru că cei din rasa Bleoc sunt singurii care pot să te conducă la Gogleth, spuse nedanul, atingând cu mâna soarele cusut pe umărul hanoracului său. Pregăteşte tot. Te voi anunţa când voi fi gata.

Se întoarse pe călcâie şi plecă, lăsând-o în urma lui, mirată şi iritată. Isel rânjea undeva de-o parte. Akren se îndreptă spre fereastră. Cerul, static şi gri, îşi cernea lumina. Acum înţelegea ce voia să spună băştinaşul. Simţea viitorul ca o cursă ale cărei capete deschise erau gata să se închidă deasupra ei, dar ignora pericolul, precum un vânat atras de o momeală ispititoare. Intenţiile nedanului nu păreau atât de cinstite după cum acesta le exprimase, dar avea perfectă dreptate când spunea că el este singura ei şansă de a ajunge să vadă oraşul Gogleth.

Se întoarse spre Isel.

— A sosit vremea să părăseşti această casă, îi spuse ea. Acum trebuie să-mi pregătesc expediţia.

O lumină difuză se cernea prin stratul de nori galbeni, Bronwen, cu picioarele sub ea, cu corpul drept şi palmele ridicate spre cer, era cufundată în rugăciune. La fel ca toţi compatrioţii ei se concentra pentru a ajuta la naşterea zilei. Akren aşteptă sfârşitul rugăciunii până când Bronwen, considerând că e lumină suficientă, întoarse către stăpâna sa un chip triumfător şi zâmbitor.

— Ţi-am văzut prietenul, începu Akren.

— Vei merge la Gogleth? o întrebă Bronwen.
Emoţia îi schimbase tonul vocii.
— Ce semnificaţie are pentru poporul tău oraşul ăsta?
Bronwen răspunse, după un îndelung moment de gândire:
— Un oraş mort.
Akren oftă. Încă o dată servitoarea sa o dezamăgise. O întrebase de mai multe ori despre credinţa ei, fără ca aceasta să-i dea vreun răspuns. După câte se părea, Bronwen participa la ritualuri al căror sens nu-l pricepea.
— Voi merge spre Gogleth, rosti într-un târziu Akren. Şi-ţi mulţumesc că ai intervenit pentru mine.
Bronwen o privi cu atenţie, lăsându-se pradă unui zbucium interior, care până la urmă o făcu să recunoască:
— Eu nu i-am zis nimic. N-are nevoie de spusele mele ca să ştie tot ce se întâmplă.
Mărturisirea n-ar fi trebuit s-o surprindă, pentru că din seara incendiului, Bronwen nu mai ieşea singură în oraş. Totuşi, îi lăsă o impresie neplăcută.
Bronwen salută cu o reverenţă şi plecă. Conform obiceiului, lăsase fereastra deschisă. Akren se zgribuli de frig. Închise fereastra. Când se întoarse, îl văzu pe Isel care stătea în uşă ezitând să între.
— Am venit să-mi iau rămas bun…
Ochii îi implorau iertare.
— Credeam că ai plecat deja, zise Akren.
— Îngăduie-mi să rămân. Voi fi discret. Voi încerca să, te ajut.
— La ce bun? Habar n-ai ce trebuie să faci.
Şi-apoi, ai altceva mai bun de făcut. Nu uita că cei de pe Lanmeur te-au desemnat să jefuieşti această lume.
Isel îşi reluă starea obişnuită. Ochii îi străluceau furioşi.
— Aşa este, recunoscu el. Dar ţie, care eşti gata oricând să-i distrugi pe ceilalţi prin dispreţul tău, ce rol ţi-au dat?
Akren ridică din sprâncene, surprinsă atât de ieşirea lui Isel, cât şi de mojicia întrebării sale.
— După atâtea generaţii, cei de pe Lanmeur trimit un arheolog pe o planetă, în acelaşi timp cu o comisie de anchetă, iar tu găseşti acest lucru normal, continuă Isel.
— Bănuiesc că pe navă mai era liberă o celulă de hibernare pentru drumul de întoarcere, îi răspunse Akren. Dar, ia spune, de vreme ce n-ai plecat înapoi, nu cumva ai de gând să-mi furi

descoperirile ce le voi face la Gogleth?

— Nu-i chiar aşa, murmură Isel.

Îşi regăsise aerul umil, ceea ce o exasperă pe Akren.

— Parcă veniseşi să mă saluţi?

— Da. Ce zici, nu ne-am mai putea vedea înainte de plecarea ta?

— Cine ştie? Oricum, nu conta pe asta. De la incendiu, recepţiile sunt atât de rare, iar eu am foarte mult de lucru.

Isel ieşi fără să încerce măcar s-o atingă. Braţele-i căzură a neputinţă. Akren respiră cu satisfacţie, bucuroasă că se hotărâse în sfârşit să scape de el. Fără să mai piardă timpul, începu să-şi inventarieze materialele.

După trei zile de la vizita nedanului, Diaspad dădu iar buzna în apartamentul lui Akren.

— Chiar nu te vei obişnui niciodată să baţi la uşă? se înfurie ea.

Diaspad păru că nici nu aude remarca.

— Mi-ai promis că nu vei întreprinde nimic fără ca eu să fiu anunţat în prealabil, rostii el.

Mirosea din nou a rânced.

— Dar n-am făcut nimic, protestă Akren.

— Nu? Dar atunci de ce Datolahan, după ce a vorbit cu tine, căuta peste tot după cele mai, bune echipaje de sănii?

— Cine-i Datolahan? întrebă Akren încercând să pareze cu un calm marmorean furia revărsată a consulului.

Diaspad strânse pumnii.

— Nu abuza de răbdarea mea! Şi nici să nu mă consideri idiot. Loed e un oraş putred şi corupt, şi nu-mi scapă nimic din ceea ce se petrece în el.

— Adevărat? Acum înţeleg de ce Bugul te-a lăsat să conduci ancheta care, cu siguranţă, va duce la elucidarea misterului care a provocat incendiul din centrul administrativ, îl ironiză Akren. Şi de vreme ce eşti mai bine informat decât mine în ceea ce priveşte persoana care va fi viitorul meu ghid, eşti atât de amabil să-mi spui cine e?

Consulul, învins de şiretenia vorbelor lui Akren, îngână pe un ton mai liniştit:

— Unul din şefii lor.

— După câte ştiu, nedanii n-au şefi.

— În orice caz, un tip dintre cei care ar face pe șeful

— Să zicem, atunci, că e o autoritate morală. Bugul să turbeze că nu-l poate pune sub supraveghere. Cum de l-ai găsit?
— Până la sosirea ta, habar n-aveam cine e şi cum îl cheamă.
— Atunci e mai grav decât credeam, conchise Diaspad.
Se întinse pe pat. Akren îl privi indiferentă. Renunţase de mult să-i mai atragă atenţia în acest sens.
— Să n-ai încredere în el. Se pregăteşte de război.
— Împotriva mea?
Diaspad ridică din umeri.
— N-ai nimic să oferi unui prieten?
Fără să mai aştepte răspuns, apucă sticla cu alcool de proastă calitate, pe care tot el i-o adusese cu câtva timp în urmă, şi trase o duşcă şi încă una, pentru că mai multe nu putea din cauza gâtului iritat de prea mult consum de lethe. Ce naiba vrea, se întreba Akren văzându-l cum soarbe din sticlă.
— Oricum, n-am de gând să lâncezesc prea mult în Loed. De aceea trebuie să-l accept ca ghid în expediţia mea. Şi apoi, racheta se va întoarce în mai puţin de un an lanmeurian.
Diaspad împinse sticla, strâmbându-se.
— Mai bine ai aştepta nava aici, la căldură.
Se ridică şi plecă, târându-şi picioarele după el. Uşa se închise cu un pocnet sec. În încăpere rămase numai mirosul lui. Akren fugi după el şi aruncă sticla din toate puterile. Diaspad nu întoarse capul nici când o auzi spărgându-se. Fără să înţeleagă de ce, Akren izbucni în plâns.
Bronwen o întrerupse zicându-i:
— Nu vrei să încerci să te linişteşti cu un pic de lethe?
Akren strânse furioasă din dinţi:
— Dacă mai pronunţi încă o dată cuvântul ăsta în faţa mea, te dau afară! ţipă ea, fără ca Bronwen să poată măcar să clipească.
— Toţi Hanii vor să consume lethe, continuă Bronwen. N-am vrut să te supăr.
— Vremurile alea s-au dus, zise Akren. Vor veni alţi Hani, mai puternici, şi mai nobili decât cei pe care îi cunoşti. Mulţumită lor Loed va redeveni un oraş important.
— Posibil, răspunse Bronwen. Dacă moare iarna, orice devine posibil!
Akren fu surprinsă de patima cu care ea rostise aceste cuvinte. Chiar dacă ar fi trăit cât un lanmeurian, Bronwen n-

avea nicio şansă să cunoască primăvara. Îi spuse asta, iar spusele ei îşi oglindiră răspunsul în lacrimile ce inundară ochii fetei.

— Voi, Hanii, aveţi impresia că le ştiţi pe toate. Dar niciodată nu înţelegeţi nimic. Nu trebuie decât ca Nedim să-şi scuture un pic spinarea pentru ca toate oraşele cu care vă mândriţi atât să se năruie.

Cele două femei se măsurară îndelung. Akren nu-şi amintea să fi auzit vreodată vreun băştinaş vorbind atât. Şi, mai ales cu un astfel de ton.

— Plec, zise Bronwen. Şi nu mă mai întorc.

După ce se închise uşa, Akren simţi nevoia să alerge după ea şi să o aducă înapoi. Ridică din umeri şi începu să-şi pieptene furioasă părul. Apoi gestul i se îmblânzi, până când atingerea pieptenului deveni mângâietoare. Ca să vină aici, a trebuit să-şi sacrifice coafura, iar acum părul îi creştea mult prea încet faţă de cum şi-ar fi dorit.

Cearta cu Bronwen o contraria, cu atât mai mult cu cât ştia că s-a purtat stupid. În acelaşi timp îi părea şi rău. După incendiu, servitorii începuseră să-şi părăsească stăpânii. Şi totuşi, Akren credea că Bronwen se simţea bine cu ea. Numai că acum, ca şi ceilalţi servitori, plecase şi ea, profitând de primul pretext. Akren ar fi dorit să creadă că fata plecase după ce şi-a terminat misiunea pentru care fusese trimisă. Datolahan îşi ridicase un cort tocmai în inima oraşului. Edificiul, ridicat pe un schelet de lemn şi acoperit cu o pânză groasă, era înconjurat de o veritabilă gardă pretoriană. Băştinaşii erau tot mai nervoşi, încât trebuiseră să-şi lase turmele la porţile oraşului. Coloniştii nu acţionau defel şi, cu toate că prezenţa nedanilor la câţiva paşi de clădirile înnegrite de incendiu păru multora ca o provocare, nimeni nu îndrăzni să-i atace. De altfel, loedanii făceau distincţie între aceşti sălbatici şi băştinaşii supuşi, pe care se răzbunaseră.

La intrarea în cort, Diaspad fu oprit de doi paznici. Nu purtau nici lance şi nici sabie, pentru că nici unui nedan nu-i era permis să între înarmat în oraş. Numai că el ştia ce bine mânuiesc aceştia ciomegele ciobăneşti. Totuşi, nu avu nevoie să se prezinte, căci, recunoscându-l, una din santinele îi anunţă vizita. Nu-şi mai făcea nicio iluzie. Chiar înainte de începerea tulburărilor, calitatea sa de consul începuse să nu mai cântărească mult în ochii băştinaşilor. Ca mai toţi coloniştii,

avea impresia că devenise transparent.

Diaspad se opri o clipă în prag, ca să se obişnuiască cu întunericul din cort. Datolahan stătea şi punea lemne pe foc. În tot cortul, fumul se răspândea în straturi groase.

Te salut, Datolahan! Eşti de mult în oraş?

— Aşează-te, prietene. De acum înainte, mă voi numi Ennian. Îţi mulţumesc că ai venit aşa de repede.

— Mă aşteptai?

Băştinaşul ridică privirea. Abia i se distingeau trăsăturile în obscuritate. În mână ţinea o pastă opalescentă din care făcea biluţe.

— Am trimis să te caute, spuse el fără ruşine.

Diaspad strânse din dinţi. Nu era momentul să se arate bănuitor. Simţea deja cum ameţeşte.

— Am nevoie de grenade termice, pe care numai tu poţi să, mi le procuri, continuă Ennian.

Diaspad fluieră cu mirare.

— Numai atât? Şi le mai vrei şi pe loc?

— Să ştii că ai mei nu sunt vinovaţi de incendiu, îi răspunse Ennian. Încă ceva, este cazul să te cam potoleşti cu impozitele pe care le pretinzi. Până acum am reuşit să-i liniştesc pe ai mei, dar există o limită în toate.

— Şi, pentru chestia asta ai nevoie de grenade?

— Bineînţeles că nu. Arheologul vrea să ajungă la Gogleth. I-am promis că voi degaja oraşul din gheaţă. Ce zici?

Ennian aruncă un nou cocoloş în vatră. Diaspad era ameţit de-a binelea.

— Nu te cred, spuse el. Nu-ţi trebuie pentru arheolog. Tu vrei să ucizi iarna. De asta ai nevoie de grenade.

Ar fi vrut să vadă un pic mai limpede prin stratul de fum, ca să distingă impactul vorbelor sale asupra trăsăturilor lui Ennian. Numai că acesta îi răspunse fără urmă de emoţie în glas:

— Dacă va trebui să mă lupt cu Heloc, voi folosi armele străbunilor mei.

— Dar ştii că niciun băştinaş nu are dreptul, consfinţit prin tratate, să folosească aparatură evoluată.

— Tratatele ne-au fost impuse vara, rânji Ennian.

Ceea ce voia să însemne că, din punctul său de vedere, tratatele nu aveau nicio valoare. Oare să-l prevină asupra pericolului care ar putea decurge din concretizarea acestei

păreri? Nu, sigur nedanul n-ar înţelege.

— Totuşi, au fost respectate în timpul sezonului rece, îi aminti Diaspad.

Băştinaşul rânji din nou.

— Ceea ce-mi trebuie sunt grenadele. Dacă n-ai încredere în mine, atunci încredinţează-i-le fetei.

Numai că ea va fi singură în mijlocul unei hoarde de băştinaşi. Chiar aşa de naiv îl credea Ennian?

— Nu ţi le voi da nici ţie, nici ei.

— Ba da, îi răspunse Ennian. Pentru că avem nevoie de ele.

Aburii degajaţi de vatră iritau gâtul consulului. Diaspad îşi recunoscu un defect. Orice argument convingător îi clătina părerile, iar acum Ennian i-l servise pe cel mai demn de luat în considerare.

— Te avertizez că, dacă lui Akren i se va întâmpla cea mai mică nenorocire, te voi omorî pe tine, familia ta şi toate turmele tale.

Ennian oftă.

— Prietene, mă necăjeşti prea mult. Mă cunoşti de prea multă vreme ca să nu-ţi dai seama ce înseamnă pentru mine să accept responsabilitatea conducerii unui convoi.

— Aşa-i mai bine, conchise Diaspad. Atunci când va sosi timpul, ţi le voi da.

Când ieşi din cort, lumina îi străpunse pupilele dilatate. Capul parcă-i era strâns într-o menghină. Îşi dădea bine seama care este semnificaţia acestor fumigaţii. Fumul promisiunii îi pătrunsese în plămâni, şi se va elibera de el când promisiunea făcută se va materializa. De ce oare trebuia să fie atât de nesuferită o dovadă de loialitate. Se sprijini de un perete şi vomită până se uşură. În acelaşi timp, îşi dădu seama că Ennian nici nu l-a întrebat despre motivul vizitei sale. Într-un fel, îi convenea că n-o făcuse. I-ar fi fost greu să-i explice băştinaşului că a venit ca şi cum ar fi condus ancheta privitoare la incendiu, pe care i-o dictase Bugul. Numai că nu era sigur că Ennian s-a prefăcut că nu ştie care era de fapt adevărul.

— Excelenţă, este o onoare…

Diaspad nu mai dăduse prin localul pe care-l pusese la dispoziţia delegaţiei lanmeuriene. Deşi incendiul nu atinsese şi această aripă a centrului administrativ, zidurile erau brăzdate

de umflături dizgraţioase.

— Lăsaţi-o baltă cu politeţurile, mormăi Diaspad. Dacă puteţi, răspundeţi-mi sincer, cât timp îmi mai acordaţi?

— Vreţi să ziceţi, pentru anchetă? Dar, aici, dumneavoastră sunteţi stăpânul. Ceea ce ne interesează este să ajungeţi ia un rezultat.

Diaspad pufni.

Bugul era întruchiparea a tot ceea ce detesta la cineva. Şi, mai mult decât atât, o făcea în modul cel mai dezgustător, plin de ipocrizie.

— Ar trebui ca înainte de sosirea navei să vă gândiţi cum vă justificaţi cheltuielile de călătorie, ameninţă Diaspad. Pentru că nu înţelegeţi nimic din ceea ce se întâmplă aici şi nici de acum încolo nu veţi înţelege, veţi avea nevoie de un ţap ispăşitor. Şi, cum nu sunt decât eu acela…

— Cei de pe Lanmeur m-au însărcinat cu o misiune pe care o voi duce la îndeplinire din tot sufletul şi din toată inima.

— Cât timp? întrebă Diaspad.

Consulul părea să dea o importanţă deosebită unui răspuns în acest sens.

— De cât timp aveţi nevoie? întrebă Bugul, cu aerul unei pisici gata să zgârie.

— Doar de câteva zile, îi răspunse Diaspad.

Se pregăti să adauge o remarcă neplăcută, numai că Bugul îi răspunse cu o dovadă de inteligenţă la care nu se aştepta:

— Vi le acord bucuros, numai că…

Diaspad deveni atent, ascultându-l pe Bugul care continuă:

— Cu condiţia ca să-mi explicaţi motivul pentru care solicitaţi termenul acesta?

Se opri în faţa ferestrei. Zăpada cădea fără încetare, acoperind totul.

— Aveţi dreptate, situaţia îmi scapă de sub control, continuă Bugul. Mai bine aş fi rămas la prima impresie: nepăsarea faţă de nevoile publice, incompetenţă în administraţia locală etc, etc… Totuşi, admit că implantarea coloniştilor… întâlneşte aici dificultăţi… neobişnuite. Accentua fiecare cuvânt, ca şi cum ar fi fost vorba de un raport diplomatic. Dădea o nuanţă tărăgănată cuvintelor, enervându-l de-a binelea pe Diaspad.

— În definitiv, ceea ce mă miră mai mult, este faptul că, într-un naufragiu, s-a găsit un om care să revendice privilegiul de a

reprezenta autoritatea. Chiar dacă vă va surprinde, nutresc un anumit sentiment de respect pentru dumneavoastră. L-aţi vizitat pe blestematul de băştinaş care şi-a făcut tabăra în piaţă. Ce aţi aflat?

— Că şi-a schimbat numele.

— Dac-ar fi să mă iau după anumite informaţii pe care le deţin, se pare că nedanii circulă mult în acest moment.

— Mi se pare normal, de vreme ce sunt un popor nomand, îi atrase atenţia Diaspad.

Împuternicitul se întoarse către el.

— Iertaţi-mă, dar nu-mi arde de glumă. Băştinaşii, după cum ziceam, se agită mai mult ca de obicei. Se fac schimburi de ostatici. N-ar trebui să ne temem de o rebeliune?

— Împotriva cui? se miră Diaspad.

— Nu dumneavoastră aţi folosit cuvântul imperiu? murmură Bugul.

— Cuvântul vă şoca, îi aduse aminte Diaspad.

— Pentru că nu eram singuri.

Guvernatorul surâse.

— V-am judecat greşit. Sunteţi dezgustător, dar, cel puţin, sincer.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebare, insistă Bugul.

Diaspad dădu din cap.

— Nu e ceea ce credeţi. Nu vor îndrăzni nimic împotriva noastră. Şi de ce ar face-o, de vreme ce sunt atâţia zei pe planeta asta, care ar putea să ne distrugă în orice moment. Cei care v-au informat atât de bine simt că se întâmplă ceva, dar asta nu ne priveşte pe noi.

— Intenţionaţi să întreprindeţi ceva împotriva lor?

— Dimpotrivă, sunt convins că singura noastră şansă de a supravieţui constă în convieţuirea cu nedanii. Numai că, dacă întreprind ceva, trebuie să am certitudinea că voi fi lăsat să merg până la capăt. Băştinaşii nu vor ierta niciodată o trădare a Hanilor – aşa denumesc ei, pe limba lor, străinii. Şi nici nu ne vor ierta dacă-i vom înşela într-o împrejurare atât de crucială pentru ei.

Bugul îşi trecu mâna peste capul pleşuv.

— Ce eveniment se pregăteşte de fapt?

— Nedanii întâmpină solstiţiul printr-o ceremonie religioasă. Informatorii dumneavoastră au asistat la pregătiri. N-ar fi indicat

ca această ceremonie să fie tulburată din temeri nejustificate.

— Totuşi… incendiul?

— Ancheta va elucida şi acest aspect. Pot doar să vă spun că nedanii au suportat cu un calm exemplar linşajul la care au fost supuşi. Vă rog să-mi acordaţi răgazul pe care vi-l solicit.

Bugul îşi studia unghiile cu o atenţie exagerată.

— Încă o întrebare: de ce şi-a schimbat nedanul numele?

— Băştinaşii acordă o mare importanţă patronimului lor. După părerea lor acesta are o mare influenţă asupra destinului. Astfel, când se pregătesc să întreprindă ceva, îşi adaptează numele după împrejurări. Care este răspunsul dumneavoastră?

— Vă ajunge cuvântul meu?

— Nu. Oricum, n-aş fi avut mai multă încredere nici într-o hârtie semnată.

Diaspad se îndreptă către uşă. Când să atingă clanţa, Bugul îi zise:

— Excelenţă, cred că-i cunoaşteţi bine pe nedani, nu-i aşa?

Diaspad se opri alarmat.

— Trăiesc în aceeaşi lume ca şi ei, spuse el.

— Şi cărui trib aparţineţi? Să nu vă surprindă vorbele mele. În acest oraş, în care toată lumea se plictiseşte, zvonurile circulă repede. După ele, aţi: avea sânge nedan în vene.

— Să nu ascultaţi niciodată cuvintele pe care le acoperă căderea zăpezii, îi recomandă consulul.

Totuşi, pălise.

După ce ieşi Diaspad, lui Bugul camera i se păru mai mică. Se aşeză la biroul său, de acum înainte inutil. Într-adevăr, se petrecea ceva extraordinar. Cu toate că ora era târzie, consulul nu părea să fi consumat lethe.

Partea a doua
Țara iernii

Sub mâna lui Heloc, pământul se întăreşte,
Sub răsuflarea lui, zăpada se aşterne,
Iar sub paşii lui se deschid prăpăstii.

Sub pumnul lui Heloc, se-ncheagă sângele lui Nedim. Pântecul ei devine sterp. Copiii îi plâng de foame. Iată-i că mor, sunt sute.

Heloc este puternic, iar mâna sa aduce liniştea.

Câinii din Loed se furişau să asiste de aproape la ceremonie. Cu coada lăsată, cu urechile pleoştite, tremurau în faţa privirii strălucitoare a confraţilor legaţi la sănii. Aceştia păreau că nici nu-i observă. Dar vai de animalul care s-ar fi aventurat aproape de fălcile lor. Blana deasă, ochii limpezi şi blajini, le confereau un aer blând. Numai că sub această aparenţă, se ascundeau sălbăticiuni gata să muşte dacă vigilenţa vreunui conducător de atelaj ar fi slăbit un pic.

Dimineaţa devreme, o mulţime de hanorace erau adunate în piaţa înzăpezită. Nedanii estimau compunerea atelajelor şi repartizarea încărcăturilor pe sănii. Încercau să ignore câinii, pentru a masca teama pe care aceştia le-o inspirau. Conducătorii de atelaj îşi supravegheau echipajele de la înălţimea trupului drept, cu biciul vârât sub braţ cu nonșalanță, conştienţi de prestigiul pe care-l aveau fiind aleşi de Ennian pentru acest post. Ennian era omniprezent, verifica baloturile, din când în când mai strângea câte o curea. Într-un târziu, sosi şi Akren. Silueta ei zveltă, subliniată de combinezonul izoterm, contrasta cu cea a băştinaşilor înfofoliţi până la gât în hainele lor din piele.

— De ce nu porţi hanoracul pe care ţi l-am dat? o întrebă Ennian.

— Şi pe planeta mea este zăpadă, răspunse fata. Am avut ocazia să mă conving acolo cât de eficace este echipamentul acesta.

Se pare că Ennian nu împărtăşea încrederea fetei.

— De fapt, e pielea ta, zise el.

Akren privi convoiul, recunoscând cele şase sănii în care înghesuise ea însăşi tot materialul. Erau sănii lungi, cu tălpi joase. Repartizase încărcătura pe toată suprafaţa, aşa cum o făceau şi băştinaşii. Numai prelatele făceau să se distingă bagajele ei de cele ale nedanilor. Nomazii foloseau piei strânse cu curele împletite ca să învelească echipamentele şi proviziile. Săniile acestea nu-i erau pe plac. Platforma era prea joasă iar tălpicilor le lipsea şina de fier.

Fiecare atelaj, tras de zece, cincisprezece câini, avea o greutate pe care Akren o considera excesivă.

Nu-i plăcea nici zăpada, care, prea proaspătă şi moale, cu

siguranţă se va lipi de tălpicile săniilor îngreunându-le mersul.

În tot acest interval, Ennian rămase inflexibil, vrând cu tot dinadinsul să străbată cei trei mii de kilometri cu sania.

— Ai spus că vor fi numai cincisprezece oameni, zise Akren. Văd de trei ori mai mulţi.

— După ce vom consuma proviziile de pe sănii, cineva va trebui să le aducă înapoi. Noi, nomazii, nu ne putem permite să risipim nimic. Consulul mi-a promis ceva. Nu cumva ţi-a dat ţie?

— Nu ştiu despre ce e vorba. Mai bine l-ai întreba pe el, uite-l că vine!

Diaspad păşea printre sănii, indiferent la nervozitatea conducătorilor de atelaje şi la urletele câinilor. În urma lui alerga Isel, impresionat de vacarmul din jur. Akren fu uimită când îl văzu. De când plecase de la ea, nu-l mai întâlnise şi ar fi preferat să nu-l vadă nici măcar pentru un rămas bun înainte de plecare. În plus, se întreba de ce şi Isel poartă combinezon termoizolant? Gândul acesta o făcu să se cutremure.

Ennian, stăpânindu-şi cu greu nerăbdarea, nu-i ieşi în întâmpinare consulului. Imediat după ce acesta schimbă câteva vorbe cu Akren, îl întrebă despre grenade.

— Ţi-am spus că le vei avea la momentul potrivit, îi răspunse consulul, fără să-i pese de furia nedanului. Ele nu vor face altceva decât să vă îngreuneze bagajul înainte de a ajunge la Gogleth.

— Este un drum lung până la cetatea străveche, îi răspunse Ennian închizând ochii. Îţi vei mai ţine promisiune când voi fi acolo?

Diaspad răsuflă din greu. Cu vârful piciorului bătători zăpada. Orice gest de-al Hanilor era receptat fără plăcere, până la ultimul dintre ciobanii nedani, numai că Ennian era mai mult decât aceştia.

— M-ai făcut să aspir aerul promisiunii, acolo, în cort, când m-ai păcălit să intru.

Ennian aprobă, dând din cap, cu un surâs în colţul buzelor.

— Îţi cer şi eu un serviciu, să-l iei pe acest om cu tine.

Nedanul îl măsură cu dispreţ pe Isel. Akren interveni furioasă:

— Nici vorbă! strigă ea. Nu permit ca în expediţia mea să între un comerciant…

— Tăceţi din gură, interveni Diaspad. Încercaţi să înţelegeţi situaţia. Iar tu, zise el adresându-i-se lui Akren, ce drept ai

asupra acestei expediţii? Cu ce-ai contribuit la pregătirea ei?

Akren păli. Privi spre Ennian aşteptând o încurajare.

— Să fie clar, zise ea, tu mă conduci, dar eu comand această expediţie!

Băştinaşul ridică din sprâncene. Fără să zică nimic, îi întinse biciul.

Akren simţea toate privirile aţintite asupra ei. Întinse mâna şi desfăcu cureaua biciului. Luă avânt şi pocni, aproape atingând obrazul băştinaşului. Acesta nici nu clipi. Akren se îndreptă spre primul echipaj, simţindu-se stăpână pe sine în urma antrenamentelor făcute pe Lanmeur.

Câinii se ridicară. Cu un gest care nu admitea replică, îi porunci conducătorului de atelaj să se îndepărteze. Omul privi spre Ennian, dar negăsind sprijin, se îndepărtă bombănind. Akren apucă hăţurile. Câinii mârâiau. Cel din frunte, un mascul tânăr, cu botul plin de cicatrici, o sfida din priviri. Biciul îi pocni în faţă. Îşi arătă colţii. La a doua pocnitură a biciului, se ridică. Începu să tragă cureaua hamului la a treia pocnitură. Ceilalţi câini făcură la fel. Atelajul se puse în mişcare. Mai întâi, Akren alergă pe lângă sanie, apoi sări pe tălpicile din spate. Sania prinse viteză. Balansându-şi trupul şi folosindu-se de bici, Akren reuşi să facă o tură, cu toată zăpada nepotrivită.

Se opri în faţa lui Ennian şi-i aruncă biciul.

— Acum e clar? întrebă ea, destul de tare ca toată asistenţa să audă. Tu eşti ghidul, dar această expediţie este sub comanda mea. Când vom ajunge la Gogleth, veţi face numai ce vă voi porunci eu!

Diaspad aplaudă cu emfază.

— Ce discurs frumos! zise el. Uiţi un singur amănunt: lui Ennian puţin îi pasă de arheologie.

Înainte ca Akren să-i ceară lămuriri în plus, nedanul se înclină în faţa ei.

— Aşa e. Tu comanzi.

Această acceptare o nelinişti pe Akren. Ennian se preda cu prea multă uşurinţă, ca şi cum acordul lui nu-l obliga la nimic. Totuşi, ea preciză:

— Dacă-i aşa, nu sunt de acord să fim însoţiţi de un negustor.

Isel o privi melancolic.

— De ce eşti atât de categorică?

— Te aşteptai la altceva? Altfel nu te-ai fi refugiat în spatele

acestei paiaţe!

Indiferent de insulta adusă, Diaspad privea amuzat scandalul. Akren ar fi jurat că acesta se bucură oferind nedanilor spectacolul unei neînţelegeri între Hani.

Isel nu mai insistă. Se îndepărtă, cu umerii căzuţi, prin zăpada care-i acoperea urmele paşilor.

— Bugul se va supăra când va afla că l-ai împiedicat pe reprezentantul comerţului lanmeurian să participe, o ironiză Diaspad.

— Isel se complace eşecului. Ne-ar fi purtat ghinion.

Un murmur străbătu rândurile de băştinaşi, care, superstiţioşi din fire, au fost afectaţi de spusele fetei. Diaspad aprecie şiretenia arheologului.

— Da, da, şopti el. Totuşi, ar fi fost un tovarăş sigur. Acum, iată-te singură cu toţi aceşti localnici, într-o ţară necunoscută, căreia nu-i ştii obiceiurile şi căreia nu-i poţi anticipa intenţiile.

Akren surâse cu amărăciune.

— N-am văzut în viaţa mea un tip mai sucit ca tine, zise ea.

Diaspad o salută cu o plecăciune.

— La vârsta mea nu mă pot schimba. Totuşi, e ceva care mă face să-ţi pot suporta dispreţul: ideea că în curând îţi voi lipsi. Dar nu-ţi fie teamă, sunt sigur că ne vom mai revedea. Aşa orgolioasă cum eşti, vei supravieţui călătoriei.

Când convoiul era gata să se pună în mişcare, sosi Bugul însoţit, de acoliţii săi. Pregătise un discurs pe care i-l recită lui Akren, dar aceasta nu schiţă niciun gest ca să-şi mascheze plictiseala. După ce termină, parcurse cu privirea pe cei prezenţi, ca şi cum ar fi căutat pe cineva.

— Îţi doresc succes, zice cu voce scăzută, Mergi în întâmpinarea visului tău. Te invidiez.

Se întoarse să plece, apoi se răzgândi, continuând să spună pe un ton şi mai scăzut:

— Să nu vă grăbiţi prea tare, o sfătui el. Bucuraţi-vă de aceste zile care vă separă de îndeplinirea visului vieţii dumneavoastră.

Plecă apoi în grabă. Akren ridică din umeri, studiindu-i silueta bondoacă legănându-se prin zăpadă.

— Aceasta este sania ta? o întrebă Ennian, arătând spre un atelaj mai scurt decât celelalte, încărcat cu piei.

— Da, însă nu înţeleg de ce n-aţi încărcat-o ca pe celelalte. Crezi că voi lăsa să fiu purtată ca o invalidă?

Se îndreptă spre convoi şi alese sania cea mai grea.

— Dă-mi biciul tău, îi porunci ea conducătorului de atelaj.

Cu regret, nedanul se supuse.

Akren ridică biciul deasupra capului.

— Înainte! strigă ea, fără să stârnească vreo reacţie.

Atunci Ennian suflă într-un fluier mic, din os. Oamenii se grăbiră spre sănii. Se auzeau pocnete de bici. Conducătorii de atelaj îşi prinseră harnaşamentul în jurul pieptului. Ennian preluă conducerea. Era singurul care nu avea coechipier. Câinii trăgeau săniile scheunând. Tălpicile alunecau pe zăpadă. În dimineaţă, răsunau strigăte entuziaste. Akren privea spre ferestrele închise, sperând să zărească pe cineva cunoscut. Coloniştii nu considerau un lucru prea important să asiste la plecarea convoiului. Şi totuşi, Akren îi ştia acolo, îngrămădiţi în spatele ferestrelor, contemplativi şi neliniştiţi. Convoiul parcurgea un oraş mut, surprins să se vadă invadat de nomazi. Trecea, fără să încetinească, prin cartiere pustii, pentru a se îndrepta spre nord, pe direcţia mlaştinilor. Patru oameni cu schiuri deschideau calea în faţa primei sănii. Ceilalţi se bazau pe blana deasă a cizmelor ca să nu se afunde în zăpadă. Ultimii se chinuiau într-un noroi slinos, care se lipea de sănii, Akren mergea pe urmele lui Ennian, împotmolindu-se la fiecare pas. Trebuia să-şi ridice câte un picior şi să-l avânte înainte cu un zvâcnet din şold, punându-l apoi cu toată talpa, ca să nu alunece, încercând să nu lase greutatea corpului să apese prea mult pe unul singur.

După o jumătate de oră, avea junghiuri prin coapse, iar spatele îi înţepenise. Strângea din dinţi şi privea peste umăr înapoi sania care o urma, având grijă să nu reducă cu nimic distanţa care le despărţea.

Mai multe triburi de băştinaşi, grupate sub emblema soarelui roşu, îşi făcuseră tabăra la porţile oraşului. Se adunaseră culegătorii de lethe, condamnaţi la inactivitate de către îngheţul mlaştinii şi, alături de ei, ciobanii. De fapt, toţi nomazii veneau spre această regiune, împinşi de înaintarea îngheţului care le ameninţa turmele. Curând, Loed va fi împresurat de o mulţime pestriţă, aşa cum altădată fusese asediat de către coline. Vorbele lui Diaspad încă mai răsunau în mintea lui Akren. Deja se simţea izolată. Îşi pusese mâna pe tocul în care avea arma, simţind o uşoare siguranţă. Totuşi, nomazii nu se arătau ameninţători. Primirea care le fusese rezervată călătorilor părea

exuberantă, în contrast cu liniştea din Loed. Ennian nu mai rămase mult timp lângă ai săi. Toată ziua menţinu un ritm rapid, reducând pauzele la scurte opriri, de care profitau la maximum nedanii, îndeplinindu-şi cu zel exagerat rugăciunile. Ennian se aşeza şi el în zăpadă, cufundându-se în meditaţie. Aceste halte însă, nu erau rezervate nici pentru hrana oamenilor, nici pentru cea a câinilor. În cursul uneia dintre opriri, Akren încercă să afle mai multe despre tovarăşul ei de atelaj, un om în vârstă, cu trăsături bine definite. O cicatrice îi deforma buza superioară, conferind o anume sălbăticie chipului, pe care o întărea privirea sa neîmblânzită. Nu se aşeză pe sanie decât când aceasta, antrenată de propria-i greutate, cobora o pantă. Akren constată de mai multe ori că hamul pe care omul şi-l petrecuse peste piept, îl stătea întins.

— Am fost favorizată de soartă, zise ea, încercând să între în vorbă. Am drept tovarăş de drum un om robust.

Omul dădu din cap, fără să scoată vreun cuvânt.

— Erai prieten cu cel căruia i-am luat locul?

Cum nici acum nu răspunse, Akren continuă:

— Dacă-i aşa, te rog să mă ierţi. Numai că eu am avut nevoie de o sanie adevărată, pe care să o conduc.

— Nu trebuie să te justifici, răspunse nedanul.

Apoi, părându-i-se că acest răspuns este insuficient, preciză mormăind:

— Mă cheamă Inaatoc.

Acestea fură singurele cuvinte pe care le schimbară în acea zi.

Seara, călătorii ajunseră la malul mlaştinii, într-un sat de culegători de lethe, care fusese părăsit nu cu mult timp înainte. Cu toată zăpada nepotrivită, reuşiseră să parcurgă mai bine de patruzeci de kilometri.

Deşi pusese piciorul de mai multei ori pe talpa saniei, Akren era epuizată. Totuşi, trebui să verifice hamurile, să aibă grijă de câini şi să le dea să mănânce, înainte să înghită ea însăşi ceva. Mestecă cu greutate carnea uscată pe care i-o dădu Inaatoc. Deşi îi era foame, simţea că o va cuprinde somnul înainte de a termina masa. Intră într-o colibă de turbă, în care abia încăpu, şi se întinse cu plăcere pe snopul de trestii care acoperea podeaua, neimpresionând-o murdăria din jur.

Fu trezită de semnalele fluierelor. Ieşi din adăpost, cu cârcei

în tot corpul. Încă nu se luminase de ziuă. Constatase, cu uşurare, că Inaatoc reuşise să îmblânzească câinii.

La orizont, o luminiţă bolnavă se forţa să risipească tenebrele. Îndreptaţi către ea, cu mâinile în poziţie de ofrandă, nedanii aşteptau apariţia zilei. Rătăcită printre ei, Akren se întreba ce conduită să adopte. Oricum, era degeaba. Nedanii erau prea ocupaţi să ajute ziua să se nască, pentru a le păsa de modesta ei persoană.

În sfârşit, fu lumină suficientă ca să descopere, aparent uşor, drumul printr-o câmpie domoală. Mlaştina îngheţată era acoperită de zăpadă. Sub gheaţă se ghiceau capcane care puteau fi descoperite datorită tonalităţilor gheţii. Akren ştia că mai sunt şi altele, pe care subţirimea gheţii nu le trădează. Locul îi părea malefic, fără nicio vegetaţie, fără nici cea mai mică ridicătură care să rupă monotonia interminabilă a câmpiei. Ennian, în schimb, se bucura de lipsa obstacolelor. Akren i se alătură, în timp ce acesta contempla depărtările.

— De ce te grăbeşti atât de mult să ajungi la Gogleth? întrebă ea. Nu ziceai că trebuie să ne apropiem cu reţinere de oraş?

— Cât timp va fi frumos, trebuie să avansăm. Dacă va fi furtună, vom avea nevoie de adăposturi, pe care nu le vom găsi în mlaştină.

Răspunsul era logic. Totuşi, Akren nu-l credea. Îi citea în priviri o nerăbdare pe care, de altfel, o manifestau şi ceilalţi băştinaşi.

— Ai mai fost la Gogleth? întrebă ea. Ştii ce trebuie să cauţi acolo?

— Iarna, îi răspunse el, atât de trist încât ea nu-l mai întrebă nimic.

În sfârşit, dădu semnalul de plecare. Ea se pregăti să apuce hăţurile atelajului, când Inaatoc îi spuse:

— Astăzi vei merge acolo, în ham.

Buimăcită de această îndrăzneală, Akren observă că toate echipajele îşi schimbaseră însoţitorii. Aşa că se supuse şi ea regulii comune: dacă voia să-şi impună nomazilor autoritatea, trebuia să le demonstreze capacitatea sa de a trăi aidoma lor.

Sarcina conducătorului de atelaj consta mai puţin în a trage împreună cu câinii, cât a acţiona astfel încât să uşureze înaintarea. Pe terenul fără relief, pe care mergeau, aceasta însemna să menţii câinii în urma atelajului precedent. În cea mai

mare parte a timpului, ea trebuia să se lase condusă; pe zăpada prielnică, câinii alergau mai repede.

Totuşi, înainte de prânz, animalele se îndepărtară de calea deschisă de Ennian. În timp ce Inaatoc încerca să-i aducă pe drumul bun, atingându-i cu biciul şi; strigând la ei, Akren ţâşni în faţă trăgând de ham. Înainte ca echipajul să-şi regăsească pista, gheaţa îi cedă sub picioare. Înţelese imediat ce i se întâmpla: în mlaştina insuficient îngheţată, pe alocuri mai existau pungi de apă, alimentate de cine ştie ce izvor ascuns. Se afundă până la jumătatea pulpei. Trei dintre conducătorii de atelaje schimbară drumul ca să o ajute. Convoiul se opri. Ennian ajunse lângă Akren tocmai când aceasta era scoasă din apă. O măsură din cap până în picioare, şi dădu câteva ordine. Imediat fură aduse mai multe lemne. Focul se aprinse îndată ce unul din băştinaşi scăpără amnarul.

— Din cauza ta vom pierde timp preţios, îi zise Ennian.

— N-am absolut nimic, răspunse Akren.

— Nu se fac expediţii cu hainele ude, zise nedanul categoric.

— Hainele mele sunt impermeabile.

Ennian o privi surprins, părând că nu-i înţelege spusele.

— Pe-aici încă nu e frig, zise el. Dar când vom înainta mai spre nord cine cade în apă îşi poate pierde picioarele, dacă nu şi viaţa. Nu eşti demnă să conduci această expediţie.

— Ei, ei, nici chiar aşa!

Akren tăcu, simţind privirile tuturor conducătorilor de atelaje aţintite asupra ei, reci şi neîncrezătoare.

— Dacă ai fi fost de-a noastră, adăugă Ennian, te-am fi expulzat, pentru că tu aduci nenorocul.

Cum să-i convingă pe aceşti oameni cu ochii limpezi? Ennian n-avea nevoie să rostească decât un cuvânt, două, pentru ca toţi să arunce după ea cu bucăţi de gheaţă.

— De acord, murmură ea cu vocea încărcată de resentimente. Preiei tu comanda până ce ajungem la Gogleth. Iar acolo, eu singură voi porunci. În niciun caz nu te voi lăsa să-mi iei oraşul.

— Oraşul tău? bombăni Ennian. Hanii sunt de-a dreptul sfidători.

Ochii-i străluceau furioşi şi, cu toate acestea, verifică înainte de plecare dacă hainele fetei erau uscate.

Din nou convoiul nu se opri până la căderea serii. Nedanii ridicară mici ziduri din zăpadă bătătorită, considerând suficiente

aceste apărători de vânt. Nu aprinseră nici măcar focurile. Temperatura acestor locuri era suportabilă astfel pentru cei ce voiau să întâlnească ţara iernii. Akren se înfăşură într-o blană şi se întinse pe o sanie. Tocmai când să adoarmă, veni Ennian:

— Vei face prima veghe, o anunţă el.

Se ridică buimacă, încercând să înţeleagă sensul spuselor lui.

— Inaatoc a făcut ieri de gardă în locul tău. N-aş vrea ca această situaţie să se mai repete. Prima veghe este mai simplă, deoarece câinii sunt obosiţi.

În sfârşit, ea înţelese şi, cu toată nemulţumirea pe care-o simţea, se ridică.

— Trebuie să ne aşteptăm la vreun atac? întrebă.

— Nu cred. Dar dacă nu supraveghează nimeni câinii, s-ar putea să fure din provizii sau să se bată între ei…

Sub lumina clară a stelelor, câinii dormeau încovrigaţi, cu coada peste bot. Se înghesuiau unul în altul, căutând cât mai multă căldură.

Akren îşi puse blana pe umăr şi merse prin tabără. Dacă s-ar fi aşezat, n-ar mai fi avut nicio şansă să se trezească.

Cerul nu era acoperit de niciun nor. Lumina ce cădea din bolta înstelată era cu puţin mai slabă decât ziua palidă de pe Nedim. Akren privea pulsaţiile stelelor, pe alocuri atât de dense, încât ochiul nu putea distinge decât un fel de ceaţă. Undeva, în îngrămădeala de luminiţe, se învârtea şi lumea ei. Şi câte alte planete cărora nu le ştia nici măcar numele şi care totuşi adăposteau civilizaţii fascinante! De ce oare, dintre atâtea lumi, ea o alesese tocmai pe aceasta?

Nu putea să răspundă, de vreme ce nu credea în destin. Un singur lucru avea importanţă: faptul că stelele îi confirmau că nu e singură şi nici nefolositoare. Gogleth o aştepta.

— Du-te şi odihneşte-te, stăpână, continui eu veghea.

Tresări, auzind vocea băştinaşului. Era un tânăr ce părea stingher. Crezu că adormise, de vreme ce nu-şi dădu seama de trecerea timpului.

— Totul e-n regulă, zise ea. Şi câinii şi mlaştina sunt liniştiţi.

Se reîntoarse la sania ei. Privi din nou spre stele, dar nu-şi putu ţine mult timp ochii deschişi. Căzu într-un somn greu, până când, dimineaţa, auzi sunetul fluierului.

Traversarea mlaştinilor dură trei zile. Muşchii feţei se întăriră.

Învăţase să-şi regleze respiraţia. Reflexele dobândite prin antrenamente începură să-i revină şi constată că nu-i mai privea cu dispreţ pe băştinaşi. De altfel, aceştia îşi dădură şi ei seama de acest fapt, căci se arătau mai familiari faţă de ea. Numai Ennian rămânea morocănos, iar dacă pe drum îi mai adresa cuvinte de încurajare, pe un ton cordial, în timpul popasurilor abia dacă-i adresa câte o vorbă. Aceeaşi atitudine o avea şi faţă de câini.

Aşa după cum prevăzuse, câteva sănii de aprovizionare abandonaseră expediţia. Akren observă că, totuşi, unele îşi continuau drumul goale şi, mai ciudat, fără ca măcar vreun câine să lipsească din atelaj. Trebui să treacă timp până la a patra etapă a. Drumului, ca să înţeleagă de ce.

Înserându-se, zări focuri în depărtare. Această imagine îi umplu sufletul de bucurie. Pentru încălzirea hranei, nomazii foloseau un amestec de turbă şi excremente uscate, care se consumau încet, fără să degaje fum. Şi asta încă cu zgârcenie. Lemnul îl utilizau numai pentru nevoi urgente. De când alunecase în apă, Akren aştepta cu nerăbdare să privească spectacolul reconfortant al unei flăcări.

Ennian era şi el cuprins de nerăbdare, căci îşi conducea sania cu maximum de viteză. În depărtare, abia vizibil, se zărea un atelaj ce venea în întâmpinarea lor.

Noul venit se opri în dreptul lui Ennian şi-i sărută cu simpatie. Curioasă, Akren se apropie de ei. Necunoscutul întoarse chipul către ea, şi o recunoscu pe Bronwen. Akren găsi de-a dreptul sfidătoare bucuria zugrăvită pe faţa acesteia.

— Ce cauţi aici? întrebă ea. Nu mai am nevoie de servitori.

— Ne va însoţi la Gogleth, răspunse Ennian în locul ei.

Akren vru să-i spună câteva, dar îşi aduse aminte ţa timp că nedanul era de neclintit în hotărârile lui. Se întoarse la sania ei, extrem de furioasă. Şi de ce o deranja prezenţa lui Bronwen? Dimpotrivă, pentru tot ce făcuse pentru ea, trebuia să-i arate recunoştinţă. Fără ajutorul ei, ar fi pierdut şi acum vremea prin Loed.

— De ce a mai venit şi Bronwen? îl întreabă Akren pe Inaatoc.

— Ennian a însărcinat-o cu organizarea primei tabere de aprovizionare.

— Şi de ce ţine ca ea să-l însoţească până la Gogleth?

— Pentru că este soţia lui, conchise Inaatoc.

Sosirea convoiului fu salutată de un concert de lătrături. În tabără erau vreo treizeci de băştinaşi, care purtau pe hanorace culorile lui Ennian. Săniile de schimb aşteptau încărcate cu provizii proaspete. Akren nu putu să nu recunoască îndemânarea cu care Ennian pregătise expediţia în atât de puţine zile, chiar dacă aceasta reprezenta o acţiune în spiritul unei tradiţii îndelungate. Conducătorul echipei de aprovizionare se numea Clutged. Era un individ volubil, ai cărui ochi, de culoare închisă, te duceau cu gândul la un amestec de sânge între băştinaşi şi colonişti.

Povestea cu risipă de vorbe cum oamenii lui, plecaţi la vânătoare pentru a alunga plictiseala unei îndelungi aşteptări, au avut norocul să ucidă un agfang. După câte se părea, era vorba de un vânat foarte apreciat, căci la auzul celor spuse, oamenii lui Ennian izbucniră în strigăte de bucurie.

Îngrijitorii aprinseră opt focuri, depărtate unul de celălalt, pentru ca gheaţa, topindu-se, să nu ude lemnele. Cu toate că relieful, mai pronunţat, dovedea că malul mlaştinii era aproape, Akren nu zărise nicio urmă de vegetaţie. Pentru această sărbătoare, băştinaşii aduseseră lemnul cu ei. Toţi se aşezaseră în jurul focurilor, pe perini din piele, umplute cu iarbă uscată. Acest fapt îi păru lui Akren o culme a confortului. Nu departe de ea, Clutged continua să povestească, amuzându-se primul de propriile-i cuvinte. Se simţi cuprinsă de o stare benefică, până într-atât încât începu să zâmbească şi ea la glumele lui. De cealaltă parte a focului, drept în faţa ei, se aşezase Ennian. Din când în când, un capriciu al flăcării îi descoperea silueta, de care se sprijinea Bronwen. Tânăra o privea sfidător.

Carnea, pusă la foc pe ţepuşe, era grasă, prea puţin prăjită, şi fadă. Mirosul grăsimii calde îi stârni pofta de mâncare. Oriunde în altă parte i-ar fi fost greaţă să vadă carne crudă, şi simţise de multe ori, înainte, cât de subit se transformă gustul într-un mediu ostil. Aşa că muşcă cu plăcere din carnea prea moale pentru gustul ei. Ospăţul se prelungi mult după ce Akren se săturase. Pofta de mâncare a băştinaşilor părea să nu cunoască limite. Cei pe care ea îi văzuse mergând zile în şir, mulţumindu-se cu o felie subţire de slănină în timpul opririlor, înghiţeau acum pe nemestecate bucăţi de carne. Băură bere aromată din burdufuri şi se ghiftuiră până când pe oase nu mai rămaseră decât urme de carne. În penumbră, câinii se încăierau pentru

resturi aruncate la întâmplare. Aceasta nu era o noutate, pentru că la fiecare popas câinii se băteau între ei. Se întâmplă deseori ca un câine, devenit inapt pentru tracţiune, să fie servit drept hrană tovarăşilor săi de atelaj.

Akren se culcă aproape de foc, contemplând flăcările până când pleoapele i se închiseră.

Şi, a doua zi, sunetele fluierului din os se auziră la ora obişnuită. Din focuri nu mai rămăsese decât cenuşa. Ca în fiecare dimineaţă, Inaatoc controla patinele saniei. Ospăţul din ajun nu îl împiedicase să stropească faţa tălpicilor cu apă. Noroiul îngheţase bocnă. Inaatoc îl încerca trecându-şi degetul pe luciul astfel format. Akren putuse să aprecieze eficacitatea procedeului, cu atât mai mult cu cât zăpada devenea tot mai bună pentru mersul cu sania. Pe când se pregătea de plecare, Bronwen veni lângă ea.

— Sunt bucuroasă să te revăd, zise Akren.

Bronwen ignoră acest gest de amabilitate.

— Am vrut să ştii că m-am opus să mergi cu noi.

Se întoarse şi se îndreptă cu paşi hotărâţi spre sania lui Ennian. Mirată de spusele fetei, Akren îşi îndreptă privirea către Inaatoc, numai că acesta o evită.

La fiecare patru sau cinci zile, convoiul întâlnea câte o echipă de aprovizionare. Se schimbau şi oamenii şi câinii. Săniile goale se înlocuiau cu altele încărcate. Numărul membrilor expediţiei nu scădea ci, dimpotrivă, părea să crească. Akren nu i-a cerut nicio explicaţie lui Ennian cu privire la oamenii care veneau. De altfel, de când venise şi Bronwen, era şi mai posomorât.

Se apropiau de tropice. Din zi în zi temperatura scădea tot mai mult. Nedanii începură să-şi pună la nas apărători împotriva degerăturilor. Akren îşi acoperi şi ea faţa. Se lupta împotriva frigului, îndopându-se cu zahăr şi cu biscuiţi cu ulei, pe care-i ţinea într-o sacoşă din piele petrecută pe după gât. Mânca din mers, deoarece băştinaşii continuau să se roage şi în timpul popasurilor, şi nu mâncau decât o dată pe zi.

Relieful începu să se schimbe. În văi apărură urme de vegetaţie. Trecură pe lângă arbori cu scoarţa groasă, din care băştinaşii făceau o supă acră. Fie că erau flori uriaşe, cu petale ascuţite, fie că erau licheni, plantele ofereau imaginea unei singurătăţi insolite. Atmosfera era atât de clară, încât privirea

pătrundea până departe. Cu toate acestea, cerul era acoperit de o ceaţă gri. Convoiul străbătea o ţară nemişcată. Nicio adiere nu clintea ramurile îngheţate de ger. Numai zgomotul tălpicilor, fâşâind pe zăpada întărită, tulbura liniştea din jur. Aceasta redevenea stăpână în timpul popasurilor. O respectau până şi câinii. Cu coada încovrigată în jurul lor, aşteptau nerăbdători până la sfârşitul rugăciunilor. Din când în când, îşi ridicau, pătrunşi de frig, câte o labă, o scuturau, după care o aşezau cu grijă la loc, aşteptând semnalul de plecare?

Într-o dimineaţă, aerul se înmuie. Cu toate acestea, băştinaşii nu se bucurară. Privind cerul acoperit, Akren înţelese de ce. Ninse toată ziua. Pentru prima dată, în noaptea care urmă, nedanii construiră adăposturi închise, făcute din zăpadă bătătorită.

Deşi începu să bată vântul, şi a doua zi continuă să ningă. Din oră în oră acesta-şi sporea intensitatea. Către prânz, se stârni furtuna. Rafalele de vânt. Împiedicau înaintarea convoiului. Akren trebui să-şi folosească toată forţa pentru a-şi menţine sania pe urmele celei dinainte. Câinii alergau cu puteri sporite, cuprinşi de o panică ancestrală. Uraganul se opunea efortului lor, iar convoiul înaintă tot mai încet. Cu toate acestea, Ennian nu dădu semnalul de oprire. Deşi le era greu, nici oamenii nici câinii nu păreau descurajaţi.

Deodată, vântul se opri. Totul fu cuprins de o linişte deplină. Convoiul nu încetini defel, pregătindu-se să înfrunte un duşman mai de temut ca vântul. În curând, zări şi Akren motivul temerilor lor. Era un nor care se rostogolea pe sol, întunecat şi opac, asemenea unui animal. Se umfla, se strângea, înghiţea arborii şi arbuştii.

Această avalanşă orizontală fu precedată de un uruit lugubru. Ennian se îndreptă spre un boschet. Abia ajunşi acolo, oamenii îşi întoarseră săniile, dezlegară câinii şi se înfăşurară cu câte o cuvertură mare din piele. Fără să înţeleagă de ce, Akren le imită gesturile. Inaatoc îşi întinse cuvertura, fără însă să se ocupe şi de ea.

Îl văzu pe Ennian privind în direcţia sa. Acesta îi striga ceva care însă se pierdu în vacarmul din jur. Aleargă spre ea agitându-şi mâinile, iar norul îi învălui.

Ennian se găsea la vreo sută de metri şi părea că se oprise, neştiind încotro s-o apuce. Akren se clătină sub impact. Mii de

ace îi înţepară faţa şi îi pătrunseră în nas şi în gură. Închise ochii. Deodată, simţi pe cineva apucând-o de mână şi căzu. Când deschise ochii, se târa, acoperită de cuvertură, avându-l alături pe Ennian. Acesta o ajută să ajungă la un arbore pe care-l cuprinse cu o mână, cu cealaltă ţinând cuvertura. Îşi trase apoi genunchii sub el, curbându-şi spatele. Akren îl imită, şi astfel cuvertura îi ţinea loc de adăpost. Unul din câini se strecură lângă ei. Tremura din tot corpul. Se lăsă o beznă totală, iar zgomotul deveni surd. Akren simţea cum pe spate i se adunau straturi de zăpadă îngheţată.

— Cât crezi că o să dureze? întrebă ea.

— Cine ştie? O oră, mai multe zile, sau poate mult mai mult.

Pe scurt, aveau toate şansele să fie îngropaţi definitiv.

— În astfel de cazuri, trebuie să te agăţi de un arbore şi să ai în preajma ta un câine, continuă Ennian. Fără să te gândeşti, sunt gesturi de care trebuie să ţii cont ca să poţi să supravieţuieşti aici.

Sub cuvertură era cald. Deasupra lor nu se mai auzea nimic. Cu toate acestea, Ennian nu făcea nicio mişcare. Deşi stătea într-o poziţie incomodă, Akren simţea în această căldură o stare de confort, care arunca într-un univers îndepărtat furtuna care se dezlănţuise în jurul lor.

Simţea constantă greutatea zăpezii, în timp ce aşteptarea se prelungea.

— S-a terminat, îi spuse Ennian.

Îi făcu vânt câinelui, care începu să sape zăpada. În urma lui, Ennian lărgea tunelul, urmat de Akren. Ajunsă sus după ce se târî doi metri prin zăpadă, întâlni privirea neîngăduitoare a lui Ennian.

— Cuvertura! spuse el.

Akren vru să-i răspundă, dar se întoarse din nou în tunel, apucă cuvertura şi ieşi cu ea. De jur-împrejur, băştinaşii ieşeau din adăposturi. Curând, toţi ajutau la degajarea săniilor.

Peisajul devenise altul. Relieful era mai blând, iar zăpada îngropase arborii până la jumătate. În depărtare, norul se mai domolise, învăluind acum o altă colină.

Când Inaatoc ajunse lângă sania lui Akren, Ennian îl lovi cu furie peste faţă.

— Pleacă! urlă el.

Nenorocitul îl privi îngrozit, Akren tresări. Inaatoc nu era un

model de cordialitate şi nici de devotament, după cum o dovedise. Se obişnuise cu acest partener şi îi venea greu să accepte alungarea lui, ceea ce, în aceste locuri, ar fi însemnat moarte sigură.

— Inaatoc este tovarăşul meu, zise ea. Şi-mi voi continua călătoria numai alături de el.

Ennian râse dispreţuitor.

— Un om care te-a părăsit în momentul cel mai greu! Halal tovarăş, ce să-ţi spun!

Se îndepărtă fără să-i mai bage în seamă.

— Are dreptate, aprobă Inaatoc. Îmi meritam pedeapsa.

— Ştiu, îi răspunse Akren.

Nedanul îşi aplecă fruntea, petrecându-şi hamul pe după umeri.

Din această zi, adăposturile se pregătiră cu mai multă grijă. Akren învăţă să-şi construiască şi ea un adăpost, din blocurile de zăpadă întărită. În interior era destul de cald, deoarece nedanii dormeau câte trei său patru. Akren nu beneficia de acelaşi confort. Desigur, nicio clipă nu-şi dorise să-şi împartă adăpostul cu vreunul din băştinaşi, şi numai gândul că unul din ei ar fi putut să o facă, o îngrozea. În ciuda dezaprobării lui Inaatoc, care se temea ca nu cumva animalele să se moleşească, Akren compensă această lipsă introducând câinii în adăpostul ei.

După furtuna de zăpadă, se aştepta la o schimbare în comportamentul lui Inaatoc, dar acesta îşi menţinea aceeaşi atitudine, ba mai mult, părea şi mai distant.

Dând dovadă de slăbiciune în cazul lui Inaatoc, fata pierduse respectul pe care i-l purta Ennian. Din acea zi, nu i se mai adresase decât de două, trei ori, şi atunci doar câteva silabe.

Akren ar fi vrut să creadă că era din cauza influenţei lui Bronwen, numai că şi în ochii celorlalţi citea aceeaşi indiferenţă. Începea să regrete absenţa lui Clutged, care mai înviora atmosfera cu glumele lui.

Dimineaţa se trezea indispusă. Perspectiva descoperirii oraşului Gogleth n-o mai incita. Zilele se scurgeau monotone. Trupul său, obişnuit cu efortul, nu mai suferea din cauza oboselii. Începuse să meargă şi ea cu paşi mari, la fel ca nedanii. Nu se mai gândea la nimic, decât la următoarea oprire, când va putea mânca în timp ce băştinaşii îşi vor face

rugăciunea. Era pur şi simplu obsedată de mâncare. Carnea uscată şi biscuiţii o dezgustau, şi totuşi le poftea ştiindu-le la îndemână, în sanie, învelite în piei ea să nu îngheţe. Fiecare apropiere a unei tabere de aprovizionare devenea sărbătoare prin speranţa că acolo ar exista vânat proaspăt care-i aştepta.

Distanţele dintre tabere se măriră. Aprovizionarea nu se mai făcea de către echipajele trimise de Ennian, ci de către triburile care populau regiunile traversate de convoi. Cu cât se îndepărtau de ecuator, prezenţa umană devenea din ce în ce mai rară. În plus, înaintarea convoiului deveni tot mai dificilă din cauza terenului accidentat pe care-l traversa. Trecerea le era împiedicată de troiene mai înalte decât statura unui om obişnuit. Trebuia să dezlegi câinii, să escaladezi obstacolul şi să tragi sania peste el, în timp ce câinii se strecurau înainte printre blocurile de gheaţă. Nedanii legau săniile două câte două transformându-le în punţi peste crevase, primele două servind drept cap de pod pentru trecerea celorlalte.

Astfel convoiul pierdu doi oameni şi trei câini. Cu toate acestea, Ennian nu se abătea din drum decât în caz de strictă necesitate. Urmărea falia până când aceasta devenea îndeajuns de strâmtă ca să poată fi traversată.

Apariţia atâtor obstacole încetinea din ce în ce mai mult înaintarea convoiului. Erau zile în care nu înaintau decât zece kilometri, cu preţul unor eforturi epuizante. Călătorii nu mai întâlniseră de mai bine de zece zile o tabără de aprovizionare, până într-o dimineaţă, când Ennian îşi opri sania pe vârful unei coline. De acolo se zărea un, peisaj dominat de stânci şi văgăuni, cu vegetaţie destul de bogată. Nedanul privi îndelung petele întunecate formate de plante. Akren crezu că va trimite oameni să adune lemne, dar el arătă cu degetul spre o colină înconjurată de arbuşti, desemnând acolo următoarea oprire.

Akren suspină uşurată. Numai că, până acolo, drumul mai dură o oră. Până şi câinii înţeleseră că se apropia un popas, pentru că-şi puseră toate forţele pentru a trage atelajele.

La o oarecare distanţă de colină, Ennian opri convoiul. Privea neliniştit în jur, încercând să găsească ceva. Părea că şi câinii simţeau ameninţarea pe care omul, o presimţea. Mârâiau în tonul lor obişnuit, dar fără o semnificaţie anume.

Până la urmă, Ennian se decise. Se îndreptă spre o moviliţă înconjurată de o vegetaţie rară.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Akren când ajunse lângă el.

Se aşteptă ca el să dea ordine pentru construirea adăposturilor, numai că poruncile lui nu erau din cele obişnuite. Săniile fură răsturnate cu partea de sus în zăpadă şi aşezate în formă de cerc. Câinii fură legaţi în interiorul cercului, mai puţin câţiva care fură lăsaţi în afara lui, să adulmece.

— Încă nu a sosit echipa de aprovizionare, îi explică Ennian.

— O fi întârziat şi ea pe undeva, încercă Akren un răspuns.

Ennian o privi furios. Vorbele ei îi părură o insultă.

— În noaptea asta vom merge să vedem ce s-a întâmplat, răspunse el. Până atunci, să-ţi schimbi hainele. Combinezonul pe care-l porţi arată de la o poştă că nu eşti de-a noastră.

Akren nu avea niciun chef să-şi înlocuiască combinezonul confortabil cu nişte piei de animale.

— De cine te temi c-ar putea să ne atace? îl întrebă ea.

— Îţi va da Bronwen nişte haine, zise el, ocolind răspunsul la întrebare.

— Nu-i nevoie, le-am adus cu mine pe cele care mi le-ai trimis la Loed.

Cel mai neplăcut lucru i se păru atunci când se dezbrăcă. Imediat ce deschise combinezonul, frigul o cuprinse ca o mantie rece. Un val de căldură o izbi în faţă, degajat de propriul ei corp şi însoţit de un miros acru. Se părea că în această lume nu exista nicio aromă plăcută. Cu atât mai mult, cu cât de data asta mirosul venea de la propriul ei corp. Se grăbi să se acopere cu hainele pe care i le întindea Inaatoc. Dârdâia de frig, pentru că blănurile îngheţate n-o protejau deloc. Sări de câteva ori, mişcând din braţe ca să-şi pună sângele în mişcare. Cu toate insistenţele lui Ennian, nu renunţă la inhalatorul care-i încălzea aerul pe care-l respira.

Hainele băştinaşilor se dovediră în curând mai suple decât s-ar fi aşteptat să fie. Căldura o cuprinse treptat, plăcută, ca în combinezon.

Ennian, văzând-o, dădu din cap aprobator.

— De cine te temi? îl întrebă din nou Akren.

— De cei din rasa Heloc, îi răspunse el.

Pentru colonişti, toţi băştinaşii semănau între ei. Clanurile se adunau în triburi, triburile în popoare, iar popoarele în rase. Judecând după rugăciunile lor, această apartenenţă metafizică nu părea să aibă şi alte consecinţe. Dacă în trecut se

semnalaseră confruntări între nedani, în prezent toţi păreau paşnici. Poate, în aceste locuri îndepărtate, animozităţi şi duşmănii ancestrale să tulbure armonia pe care coloniştii o credeau instalată definitiv. Numai că Ennian nu se arătă nepregătit. Cineva aduse arme, care fură împărţite celor de faţă. Erau oare aceştia aceiaşi nedani care lăsaseră să fie asasinaţi ai lor la Loed, şi care acum mânuiau ca nişte profesionişti suliţa, care verificau ascuţişul săbiilor sau încercau greutatea buzduganelor? Sub hanorac simţea confortabil tocul armei. Senzaţia aceasta îi dădea numai o uşoară urmă de siguranţă, pentru că trebuia să-şi scoată mânușa ca a poată folosi arma. Iar când o făcea, frigul îi amorţea degetele, împiedicând-o să desfacă arma din toc.

Ennian stabili santinelele, pe care le Schimba din oră în oră. În tabără, aşteptarea se prelungea în tăcere.

Se însera. Ennian numi patru oameni pentru o misiune de recunoaştere.

— Merg şi eu! zise Akren, surprinsă de această iniţiativă. Simţea că nu mai poate să rămână acolo, nemişcată în frig, fără să ştie de ce să se teamă.

Ennian nu se opuse. Se mulţumi doar s-o avertizeze:

— Poate fi periculos!

Vântul alerga prin zăpadă. Noaptea strălucea cu sclipiri albe. Băştinaşii alergau fără să facă vreun zgomot. Scârţâitul zăpezii strivite sub paşii lor elastici abia se auzea în noapte. Chiar şi câinii, ţinuţi într-o lesă lungă, adulmecau încet o urmă în zăpadă. Cu gâtul întins, cu urechile ciulite, se strecurau printre arbori, regăsindu-şi instinctul de vânător.

La poalele colinei, nedanii se împrăştiară, lăsând-o pe Akren singură. Nu era deloc înfricoşată, numai că nu ştia ce să facă. Ajunse în vârf, ascunzându-se când după un pom, când după altul. Nedanii erau deja acolo. Nu distingea niciun semn care s-o facă să creadă că acolo ar fi fost vreo urmă de tabără. Unul dintre câini începu să scormonească în zăpadă. Când începu s-o mestece, nedanii îl îndepărtară cu lovituri de picior. Unul dintre ei se aplecă şi ridică de jos un pumn de zăpadă pătată de sânge proaspăt.

Nu ninsese de două zile, şi Akren fu cuprinsă de un fior când văzu cu câtă grijă fuseseră ascunse urmele.

Nedanii aveau dovada pe care o căutau. Nu mai aveau ce

face aici. În noaptea care urmă, santinelele avură alte misiuni decât să păzească animalele să nu se mănânce între ele. Ennian făcu şi ei de gardă. Numai celor care fuseseră în recunoaştere le fu permis să se odihnească. Totuşi, Akren nu putu dormi. Niciodată nu se simţise ameninţată şi, pentru prima oară, ştia ce-i frica.

Dimineaţa, bruma se întinse pe sol, învăluind arborii cu un voal dens, care favoriza pe eventualii atacatori. Nedanii pregăteau săniile într-o tăcere care le trăda tensiunea, o stare de fervoare ca aceea din timpul rugăciunilor. Nu se temeau de nimic, ci doar se pregăteau pentru un fapt deosebit de grav.

Akren îl căută din priviri pe Ennian, uşor de recunoscut după desenele multicolore de pe hanorac. Îl strigă, dar băştinaşul care se întoarse nu era Ennian. Cu toate acestea, mergea lângă sania lui şi ţinea în mână biciul cu mânerul bătut în perle, cu care Ennian dădea în fiecare dimineaţă semnalul de plecare. În cele din urmă, îl zări într-un grup de băştinaşi. Poate şi el se simţea ameninţat.

— Ieri mi-am închipuit că mă pui să mă îmbrac pentru că cei din rasa lui Heloc au vreun motiv anume să mă împiedice să ajung la Gogleth.

Nu-i mai spuse că-şi schimbase părerea despre el, de ieri, de când Ennian îşi dăduse acordul ca ea să plece în recunoaştere.

— Pot să-şi închipuie că moartea ta ar putea să-i facă pe colonişti să reacţioneze.

— De ce să-şi închipuie asta?

Ennian nu mai avu timp să răspundă. I se aduse, cu solemnitate, un bol din lemn, încrustat cu aur. O astfel de piesă era ceva cu totul şi cu totul deosebit printre bagajele nomazilor, dar Akren nu-i dădu prea multă atenţie, atrasă fiind doar de aroma ce se degaja din vas.

Până acum nu văzuse niciun băştinaş folosind lethe. De altfel, băutura din vas nu semăna cu amestecul opalescent pe care-l ştia ea, ci era o licoare cristalină. Mirosul era în schimb acelaşi.

Ennian duse bolul la gură, dar nu bău. Nedanii formaseră în jurul lui un cerc, îndreptând armele către conducătorul lor, cu priviri atât de sălbatice încât Akren crezu că vor să-l sacrifice. Băştinaşii începură să murmure o melodie stranie, o rumoare psalmodiată, ritmată de zgomotul pe care-l făceau armele izbite de piepturile lor. Câinii, speriaţi de acest vacarm, urlau a

moarte. În cele din urmă, Ennian sorbi licoarea dintr-o singură înghiţitură, fără să respire. Strigă un ordin, după care dădu semnalul de plecare.

Nu preluă conducerea convoiului, ci lăsă această sarcină omului care purta hanoracul său. Săniile înaintau în grupuri compacte. Ceaţa se ridica. Treceau printr-o porţiune de teren accidentat, presărată cu blocuri de gheaţă şi plină de crăpături. Pentru atac însă, fiii lui Heloc aleseseră un loc deschis, unde numai câteva aglomerări de blocuri de gheaţă puteau oferi ascunziş unor atacatori.

O săgeată se înfipse cu zgomot sec în pieptul conducătorului convoiului. Imediat, nedanii întoarseră săniile şi se împrăştiară. Atacatorii ieşiră parcă din gheaţă, înarmaţi care cu suliţe, care cu săbii. Începu lupta. În scurt timp nu se mai ştia cine cu cine se bate. Gheaţa se acoperea cu pete de sânge, iar strigătele răniţilor se pierdeau în urletul vântului. Câinii se smuceau întărâtaţi, muşcându-şi hamurile, ca să se alăture şi ei combatanţilor.

Împreună cu ceilalţi, cu arma în mână, Inaatoc se avântă şi el în luptă. Paralizată de frică, Akren uitase până şi să-şi scoată arma. Privea pierdută, ghemuită în sanie, măcelul la care se dedaseră nedanii, sperând să scape neobservată.

Din întâmplare, Ennian se apropie de adăpostul provizoriu al fetei. Îşi dăduse jos hanoracul şi lupta îmbrăcat numai într-o cămaşă din piele. Spumega de furie, blestemând şi ameninţând la tot pasul. Sabia îi şuiera, spintecând duşmanii şi vântul deopotrivă; ardoarea cu care lupta sub influenţa drogului, atrase atenţia duşmanilor care se îndreptară spre el. Îndată ce termină cu unul din adversari, un altul îi apăru în spate, cu suliţa pregătită pentru a lovi. Se întoarse atât cât să vadă lucirea de triumf din ochii celuilalt. Iar această lucire se transformă în sânge. În timp ce aerul fu sfâşiat de un urlet cutremurător.

Akren observase lancea pregătită de atac. Simţi cum frica o părăsea, că în acel moment nu mai exista nimic, nici groază, nici prudenţă, nimic decât necesitatea de a-l salva pe Ennian. Strângea cu putere coada biciului. Înainte să-şi dea seama de gest, cureaua biciului se înfăşură în jurul capului duşmanului lui Ennian, spărgându-i ochii. Ennian îşi luă avânt şi-l izbi în tâmplă cu garda sabiei. Agresorul se prăbuşi fără să scoată un sunet.

Un altul se pregăti să atace, numai că lupta părea că luase

sfârşit. Cei care scăpaseră se refugiau. Convoiul suferise pierderi mari, din toţi mai rămăseseră teferi cincisprezece. Nimeni n-o împiedică atunci când se apleca asupra răniţilor evaluându-le rănile. Cei care mai aveau şanse de supravieţuire, erau aşezaţi pe sănii în locul bagajelor. Ceilalţi erau dezbrăcaţi de haine, frigul scurtându-le suferinţa.

Pe tot parcursul atacului, Bronwen luptase cot la cot cu ai săi. Când se apropie de Akren, ţinea în mână o sabie însângerată. Cele două femei se priviră îndelung. Bronwen ştia că Akren îi salvase soţul, dar nu catadicsi să-i mulţumească.

Prizonierii fură aduşi în faţa lui Ennian. Dintre duşmani, nu mai erau decât trei supravieţuitori. Akren nu-şi putea dezlipi privirea de pe omul pe care-l orbise. Acesta nu se plângea, iar sângele îi cursese pe faţă şi frigul îi îngheţase rana.

Ennian îi examină, unul după altul, fără să le adreseze niciun cuvânt. Nici nu avea nevoie să-i întrebe ceva. Ceilalţi nedani îi împărtăşeau lipsa de curiozitate. Akren privea corpurile întinse pe zăpadă, pe care numai loviturile de bici le mai apărau de furia câinilor. Totul îi părea ireal, trucat. Atacatorii aleseseră locul cel mai puţin propice pentru o ambuscadă. Se expuseseră unei lupte corp la corp, când le-ar fi fost mai uşor să omoare câinii, condamnând astfel convoiul, fără să rişte nimic. Ceea ce era mai surprinzător era faptul că nu folosiseră decât o singură săgetă înainte de a începe lupta cu un inamic superior din punct de vedere numeric. Aceştia să fie oare cei care lichidaseră echipajul de aprovizionare şi ştersesеră cu atâta grijă urmele din zăpadă? Avea impresia că asistă la o mimodramă tragică, în care fiecare avea rolul său bine determinat. Numai că nu cunoştea toate tainele piesei.

Ennian făcu un semn, şi câţiva dintre ai lui smulseră mănuşile prizonierilor şi-i descălţară. Înainte de a-i alunga cu lovituri de bici, le decupară glugile de la hanorace. Prizonierii se îndepărtau tremurând. În mai puţin de o oră, picioarele, mâinile şi chiar faţa le vor fi îngheţate. Numi apoi doi oameni care să însoţească răniţii.

— Te aşteptai la aşa ceva, de asta ai adus atâţia oameni în convoi, nu-i aşa? întrebă Akren.

Nedanul dădu afirmativ din cap.

— Crezi că vor reveni?

— Şi-au făcut datoria. N-aveau sarcina decât să mă împiedice

să-mi continui drumul.

— Dar n-aveau cum să reuşească, nu-i aşa?

— Da, dar ar fi putut şi să mă ucidă, conchise Ennian îndepărtându-se.

Şi-n loc s-o facă, duşmanii îşi anunţaseră ambuscada printr-o săgeată, pentru a-i da răgaz lui Ennian să-şi ia măsuri de apărare.

— De ce toate astea? Şi ce ne mai aşteaptă la Gogleth? se întrebă Akren.

Un surâs triumfător lumină chipul lui Bronwen.

— El este alesul neamului nostru. El a fost desemnat să ucidă iarna.

Cum Akren nu înţelegea rostul spuselor lui Bronwen, aceasta adăugă:

— Va îndeplini destinul rasei noastre şi va elibera Nedimul!

Convoiul se îndepărta, abandonându-şi morţii fără cea mai mică ceremonie funebră. Cel puţin, erau protejaţi de colţii câinilor necrofagi. Rămâneau aşa, împietriţi într-o eternitate precară, care urma să dureze tot atât cât iarna.

Ennian, încă sub influenţa drogului, impunea convoiului un ritm prea rapid pentru oamenii şi aşa obosiţi din cauza luptei. Totuşi, îl urmau îndobitociţi de goana asta înainte, care le tortura trupul şi le paraliza sufletul, bucuroşi să nu, se mai gândească la nimic.

În seara care urmă, aprinseră un foc mare, fără să economisească lemnele. Acest festin al focului era ultimul pentru o lungă perioadă de-acum înainte. Ennian îi prevenise că, de-acum încolo, fiecare trebuia să-şi folosească propriile-i resurse. Conducătorii de atelaje nu părură afectaţi de acest anunţ. Aprobau doar din cap, în timp ce aţâţau focul. Akren nu putea să se concentreze şi să înţeleagă ce povesteau băştinaşii, fiind încă sub impresia măcelului din dimineaţa aceea. Se gândise că expediţia ei îi servise lui Ennian drept pretext pentru alte scopuri. Acum îşi dădea seama că nu era aşa, că nedanul nu avea nevoie de vreun alibi pentru a ajunge la Gogleth. Da, dar atunci de ce o mai luaseră şi pe ea? Nu suferea ideea să fie manipulată de băştinaşi şi nici să creadă că expediţia era organizată numai din dispoziţia lui.

După ce terminară pregătirile, înainte de a se duce spre adăpost, Ennian trecu pe lângă ea, spunându-i:

— Îţi datorez viaţa…
Această observaţie probabil că-l enerva.
— Ştiu un mijloc prin care-ai putea să te achiţi de datorie, zise Akren surâzând.
Ennian surâse şi el.
— Trebuie numai să-mi răspunzi la o întrebare, reluă Akren. Ce făceai în biblioteca centrului administrativ?
Nedanul dădu din cap, dar îi răspunse imediat:
— Acelaşi lucru ca şi tine, bănuiesc.
— Cunoşteai cum se folosesc lectoarele de date? Cine te-a învăţat?
— Diaspad.
Akren ridică privirea, mirată. Ennian ezită câteva clipe, după care zise:
— Altădată eram prieteni. Adică el credea că Hanii şi fiii lui Nedim ar putea fi vreodată prieteni.
Akren crezu că i se pare, dar distingea o urmă de nostalgie în vocea băştinaşului.
— Şi-a schimbat părerea?
Ennian dădu din cap aprobator.
— Dar tu?
Din nou chipul lui Ennian se întunecă.
— Acum biblioteca este aproape distrusă, lansă Akren o bănuială.
— Nu suntem amestecaţi în asta, îi răspunse Ennian.
— Poate cei din neamul Heloc?
— S-ar putea, zise el pe un ton care dovedea că nu pune preţ pe o astfel de ipoteză. Acum trebuie să dormim. De acum încolo începe partea cea mai dificilă a drumului.
Depăşiră linia tropicului. Ennian opri convoiul la marginea unei păduri şi privi îndelung vegetaţia pipernicită.
— Aceştia sunt ultimii arbori, zise el.
Nu se înşela deloc. De fapt, nu mai întâlniseră altă vegetaţie în afară de thalofite, pe care Akren le crezu, pentru moment, bolovani prinşi în gheaţă. Curând, aceste plante dispărură. Cerul rămânea gol, fără nori, fără speranţă. Vântul nu înceta să bată, dar, cu toate acestea, nu ridica zăpada întărită. Se construiră adăposturi chiar şi pentru câini. Nu-i mai dezlegau seara, ca să câştige timp dimineaţa. Din cauza frigului, degetele le îngheţau deîndată ce-şi scoteau mănuşile. Deveni o problemă până şi

felul în care mâncau. În cazul în care hrana era gătită, se aplecau cu toţii asupra aceluiaşi vas aburind, apucând bucăţile, care se întăreau imediat în mâinile lor.

În fiecare zi, temperatura scădea câte puţin. Porneau pe întuneric şi se opreau când se lăsa noaptea. În tot acest timp, Nedim nu cunoştea decât un crepuscul prelung. Chiar şi la prânz, stelele străluceau şi nu se stingeau decât spre sfârşitul nopţii, puţin înaintea zorilor. Atunci, un întuneric total se abătea asupra convoiului. Nu se mai zăreau nici chiar câinii înhămaţi la sănii. Ca să nu se abată din drum, fiecare mergea conducându-se după zgomotul atelajului precedent.

Chiar şi în această oră neagră, Ennian conducea atelajul cu cea mai mare viteză. Nici frigul nu părea să-l mai afecteze în vreun fel. Îşi conducea cu autoritate caravana, fără ca cineva să-i comenteze ordinele. Nedanii i se supuneau mai mult din docilitate decât din discernământ, conştienţi că în acest loc ostil cea mai mică dovadă de nesupunere ar fi putut avea consecinţe fatale. În timpul popasurilor lua parte la lucrările comune, îşi ridica singur adăpostul, rezervându-şi o singură favoare, în a nu face niciodată de gardă.

În fiecare zi Akren mergea pe urmele saniei lui, admirându-i umerii rotunjiţi. Nu-şi recuperase hanoracul multicolor, şi asta nu din superstiţie, pentru că nedanii făcuseră dovada indiferenţei lor faţă de cei morţi, ci din cauză că îmbrăcămintea găurită însemna moarte.

De când îl salvase, Akren îl judeca cu mai puţină severitate. El nu-şi pierduse nimic din aroganţa de la început, însă îi recunoştea o mare nobleţe în comportament. Adesea, în timpul gărzilor interminabile, în inima frigului care-i amorţea membrele, când noaptea năştea iluzii din plictiseală şi nelinişte, gândul îi fugea spre amintirea unei senzaţii de căldură, pe care o simţise împreună cu el în timpul furtunii.

Convoiul se opri.

În faţă, pământul nu se mai vedea. Akren se apropie de faleză. Platoul era tăiat de un canion, în care-şi dormea somnul de gheaţă fluviul care-l săpase. Gerul trebuise să lupte serios ca să oprească apele-i tumultuoase. În cele din urmă învinsese, dovadă fiind victimele lui, valurile gigantice, îngheţate în zeci de forme.

Şi de-o parte, şi de cealaltă, canionul se pierdea în zare.

Ennian îl examină cu atenţie.

— Ce facem acum? îl întrebă Akren.

— Trecem, îl răspunse liniştit Ennian.

Akren privi cu stupefacţie labirintul de gheaţă, aflat la douăzeci de metri adâncime.

— Fluviul are două mii de kilometri, şi nu avem cum să-l ocolim.

Nedanii pregăteau deja coborârea. Băteau pitoane în gheaţă și desfăşurau frânghii de-a lungul întregii faleze.

Când veni rândul lui Akren, din nou toate privirile se îndreptară asupra ei.

— Putem să te coborâm cu un hanorac, îşi dădu cu părerea Inaatoc.

— Nu, doar nu sunt câine.

Apucă frânghia. Fusese învăţată să coboare în rapel, numai că atunci nu avea mănuşi mai mari de două ori ca mâna. Îşi concentră atenţia asupra corzii şi a peretelui din faţă, încercând să uite abisul de dedesubt. La jumătatea coborârii se linişti, gesturile devenindu-i normale. Cobora lin, fără salturi. Simţi o mare uşurare când atinse pământul cu piciorul.

Însă cel mai greu era să duci în braţe săniile, încercând să ocoleşti toate obstacolele din cale, Akren tremură un pic, până când întreg echipamentul ei ajunse pe malul celălalt.

În sfârşit, se regăsiră cu toţii pe faleză. Era şi timpul, că deja se înserase.

Ennian privea satisfăcut obstacolul pe care-l trecuseră şi pe care umbrele serii îl colorau în albastru.

— Am parcurs jumătate din drum, anunţă el.

Vântul se dezlănţui din nou, după ce toată ziua îi făcuse pe oameni să înainteze cu spinările încovoiate. Noaptea, urla printre adăposturi, enervând câinii şi deranjându-i pe oameni în somnul lor.

Akren se trezi dintr-o dată, speriată de un coşmar. Asculta vijelia de-afară, privind cu ochii larg deschişi în întuneric. Încet, încet, îşi regăsea calmul. Respiraţia îi reveni la normal. Lângă ea, câinele scheuna în somn, agitându-şi labele. Privi ceasul, mai mult ca să zărească o urmă de lumină decât să afle ce oră era. Tresări. Inaatoc trebuia să o fi trezit de mai bine de o jumătate de oră.

Luă câinele de zgardă şi îl trase afară. Vântul îi tăie respiraţia.

Ezită să dea alarma, şi urmări câinele care o conduse la Inaatoc, Acesta adormise lângă focul stins. Akren îl zgâlţâi, dar acesta nici nu se mişcă: Aprinse bricheta şi observă că apărătoarea de nas a băştinaşului alunecase, iar gerul îi îngheţase şi îi înnegrise faţa. Akren îl frecă cu zăpadă, îi dădu câteva palme zdravene, dar fără folos. Singurul lucru care îi trebuia lui Inaatoc era căldura. Fără căldură, murea. Ea nu avea nicio şansă să aprindă focul, căci pentru asta i-ar fi trebuit o experienţă îndelungată. Strigă după ajutor, dar vântul îi acoperi vocea. Nici nu se gândea să-l părăsească pe Inaatoc. Câinele privea, urmărind eforturile disperate ale fetei. Îşi apropie botul lacom de faţa omului întins pe zăpadă.

Akren luă sabia lui Inaatoc şi o ridică încet. Apoi aşteptă până când câinele se aşeză într-o poziţie favorabilă, ca să poată lovi. Acesta nici măcar nu scheună când lama îi pătrunse în ceafă. Akren îi întoarse cu picioarele în sus, îl despică şi puse măruntaiele aburinde pe faţa omului. După câtva timp, acesta gemu. Sângele i se puse din nou în mişcare Se chinui să-l târască până la adăpost, şi îi fu nespus de greu să-l bage înăuntru. Îi desfăcu hanoracul şi-l frecă până când simţi că-i amorţesc muşchii. În sfârşit, Inaatoc se mişcă.

Afară se lumina de ziuă.

— Trebuie să merg la rugăciune, alături de ceilalţi, zise nedanul adunându-şi hainele.

Akren îşi lega echipamentul pe sanie, când Ennian tocmai se apropie de ea.

— Inaatoc mi-a povestit ce-ai făcut pentru el. Privirea fetei se opri asupra leşului câinelui, a zăpezii însângerate şi a intestinelor împrăştiate în jur.

— N-am făcut decât ceea ce trebuia să fac, zise ea.

— Dar ai ucis un câine! continuă Ennian.

Akren îşi aminti că nu văzuse niciodată vreun nedan atentând la viaţa unui câine. Animalele rănite erau sfâşiate de semenii lor teferi. În timpul ambuscadei, niciun câine nu păţise ceva.

— Exista un alt mijloc de a-l salva?

— Nu, recunoscu Ennian! Numai că nu ne putem permite să descompletăm atelajele. În drumul ăsta, vom mai pierde şi oameni şi câini.

Simţind melancolia din vocea lui Akren îndrăzni să întrebe:

— De ce ai venit? Bronwen mi-a povestit despre misiunea pe

care poporul tău ţi-a încredinţat-o…

— Atunci eu ce să-ţi mai răspund? întrebă Ennian la rândul lui.

— Cum poate fi ucisă iarna?

— Mă voi lupta cu ea de unul singur şi o voi. Învinge cu ajutorul strămoşilor mei.

Lovi cu putere în leşul câinelui, care se desfăcu în bucăţi de carne îngheţată.

— Toţi aceşti oameni care au murit…

— Orice s-ar întâmpla, toţi murim într-o zi, zise Ennian.

— De ce te încăpăţânezi şi nu-mi răspunzi? Ştiu că-ţi. Pare rău de tovarăşii tăi care-au murit.

Ennian nu negă.

— Nu crezi c-ar trebui să renunţăm? insistă fata.

— Nu! Am trecut fluviul, şi Heloc mă aşteaptă.

Akren dădu enervată din cap.

— Oricum, vara va reveni. Un om învăţat ca tine ar trebui să ştie asta. În îndelungatul periplu în jurul soarelui său, Nedim se îndepărtează prea mult de el şi de aceea se acoperă de gheaţă. Este un fapt inevitabil, cum de necontestat este şi adevărul că într-o bună zi se va apropia din nou de soare.

— Ştiu asta, dar dacă nu-l ucid pe Heloc, la ce bun să mai revină vara?

— Nu eşti decât o brută stupidă! ţipă ea. Un sălbatic!

— Bineînţeles, stăpână, o înfruntă el accentuându-şi spusele. Dar adu-ţi aminte mereu că fără sălbatici ca noi nu vei supravieţui prea mult în ţara iernii.

În timpul mersului, sudoarea se difuza prin îmbrăcăminte şi îngheţa imediat, întărind hanoracele într-atât încât mişcările deveneau şi mai greoaie. Pentru a evita aceasta, Akren îşi îmbrăcase combinezonul pe sub hainele de blană.

Pe măsură ce nopţile deveneau mai lungi şi câinii slăbeau, opririle erau mai dese. Nu mai aveau nici biscuiţi, nici zahăr. Se mulţumeau toţi cu slănină râncedă, tăiată în felii mici. Cum se golea o sanie, câinii erau repartizaţi celorlalte echipaje. Cei mai puternici se impuneau, cei slabi devenindu-le repede hrană. Săniile goale nu se abandonau. Nedanii le demontau cu pricepere, folosind piesele recuperate fie pentru reparaţiile celorlalte, fie pentru a spori proviziile de lemne pentru foc.

Terenul devenea din ce în ce mai accidentat. Colinele se

făcură munţi, văile se transformară în prăpăstii. Crevasele se înmulţeau la tot pasul. Era imposibil să-ţi croieşti drum printr-un astfel de labirint. Totuşi, Ennian nu ezita niciodată. Cu privirea îndreptată spre stele, părea că-şi citeşte acolo drumul.

Într-o zi, ridicându-şi biciul pentru a opri convoiul, anunţă:

— Am ajuns.

Oamenii însă erau prea obosiţi ca să se mai poată bucura la auzul acestei veşti.

Partea a treia
Gogleth

Pe scut scânteiază cercul de foc. Pumnul se închide pe sabia sacră.

În faţa lui, Heloc îşi întinde braţele. Aripile, sale răscolesc aerul îngheţat.

Numai că cel ce luptă în numele unui popor întreg este neînfricat. Picioarele se sprijină de coapsa mamei sale. În inimă îi arde dragostea pentru ai săi, toţi copii ai lui Bleoc. Cine-i va putea sta în cale, atunci când Nedim îi cere ajutorul?

Atunci, strigând numele Mamei, se năpusteşte asupra zeului trădător…

Cât vedeai cu ochii, nu se zărea decât câmpia înzăpezită. La orizont, cerul şi gheaţa se uneau într-o nuanţă de gri metalic.

— Am ajuns! exclamă Ennian.

— Gogleth! Gogleth! psalmodiară supravieţuitorii numele oraşului. Nu se zărea nimic, dar Ennian nu se putea înşela.

Acesta i se adresă lui Akren:

— Aici e oraşul, spuse el bătând gheaţa cu piciorul. Aici, dedesubt. Acum aştept.

— Ce aştepţi? întrebă Akren nedumerită.

— Ceea ce mi s-a promis!

Nedanul îi povesti despre promisiunea pe care i-o făcuse consulul.

— Diaspad! se înfurie Akren. De ce trebuie să fiu eu amestecată în vorbele acestui beţiv?

— Dacă ultimul din neamul meu ar fi respirat aerul promisiunii, n-aş avea linişte până când acesta îşi va respecta promisiunea. Dar vezi, noi nu suntem decât nişte sălbatici.

Tonul i se ridică. Băştinaşii se adunară încet în jurul lor. Pe chipurile tovarăşilor de călătorie, Akren citi duşmănie. Ceru din priviri un semn de încurajare din partea lui Inaatoc, numai că deasupra obrajilor lui vineţi, privirea nedanului rămânea rece.

Îi veni un chef nebun să-i biciuiască pe toţi aceşti oameni. În lumea sa îndepărtată, pe când visa la descoperirea oraşului Gogleth, îşi imagina ceva apoteotic. Chiar şi când Diaspad o avertizase în privinţa gheţii ce acoperea oraşul, nu-şi putuse imagina o asemenea realitate.

La fel o dezamăgea şi atitudinea băştinaşilor. Fără s-o mărturisească, se bucura descoperind la nedani splendoarea strămoşilor lor. Iar ei, acum, nici măcar nu mai aveau nevoie de ajutorul ei, pentru că aveau mai multe cunoştinţe despre oraş decât avea ea. Ba mai rău, doreau să descopere oraşul mai mult decât dorea ea.

— Acum ştiu de ce m-aţi luat cu voi.

Bronwen rânji. Akren îşi îndreptă privirea spre steaua ei îndepărtată.

— Ai ajuns mai devreme, zise ea. Încă nu suntem la solstiţiu.

— Nu-mi rămâne prea mult timp să mă pregătesc, îi răspunse Ennian. Aştept ca tu să-mi deschizi porţile oraşului. Fă aşa încât să meriţi onoarea pe care ţi-o ofer.

Mai tot restul zilei le fu ocupat cu construirea adăposturilor. De data aceasta, făcură unele mai largi şi mai încăpătoare decât cele de până atunci. După ce le terminară, toţi nedanii se adunară pentru rugăciune. Apoi grupară atelajele, eliberând câinii din hamuri. Aceştia, surprinşi să-şi regăsească libertatea de care se dezobişnuiseră, se încăierară între ei. Zăpada se umplu de sânge. Băştinaşii priveau fără nicio emoţie animalele care se devorau între ele.

Când supravieţuitorii, îmbătaţi de sânge, se apropiară lătrând de stăpânii lor, aceştia îi alungară cu lovituri de bici. Sub privirea speriată a lui Akren, câinii se împrăştiau, dispărând în toate părţile şi ducând cu ei orice speranţă de întoarcere. Gogleth era dedesubt, iar ea ajunsese la capătul disperării.

— Inaatoc, ia-mă cu tine!

Nedanul o privi jenat. Contrar temerilor fetei, nerăbdarea băştinaşilor nu se transformă în duşmănie. Se mulţumeau să n-o bage în seamă. O lăsau să-şi gătească hrana la focurile lor, dar se îndepărtau când se aşeza lângă ei.

— Şi eu vreau să vânez, insistă Akren. Nu voi reuşi singură.

Faptul că acest platou, lipsit de vegetaţie şi fără nicio sursă de apă, adăpostea şi viaţă animală, depăşea orice imaginaţie. Totuşi, băştinaşii plecau în fiecare dimineaţă după vânat şi, de cele mai multe ori, nu se întorceau cu mâinile goale.

Akren simţea nevoia să iese din starea de plictiseală ce-o cuprinsese, şi să reînnoiască legăturile pe care le făcuse cu băştinaşii în timpul călătoriei.

— M-am săturat de slănină râncedă, se revoltă ea. Ai datoria să, mă ajuţi.

— Nu-ţi datorez nimic, în afară de ruşinea mea, răspunse Inaatoc, după care-i întoarse spatele.

Akren se refugie în adăpost. Vântul îi îngheţase pe obraji lacrimile stârnite de furia pe care n-o mai putea stăpâni. A doua zi dimineaţă, se auzi strigată. În semiobscuritate, îl recunoscu pe Inaatoc care se strecura înfofolit în blănuri prin intrarea strâmtă a adăpostului.

— Vino, zise el simplu.

Se grăbi să iasă, entuziasmată de această victorie. Afară mai aşteptau încă doi nedani, care îngânară un salut la apariţia ei. Nu ascundeau deloc faptul că erau contrariaţi de prezenţa ei acolo. Inaatoc îi întinse un arc scurt şi o tolbă cu trei săgeţi, legându-i la încheietura mâinii o agăţătoare din os. Nedanii foloseau acest accesoriu pentru a nu mai fi nevoiţi să-şi scoată mănuşile când îşi încordau arcurile.

Doi oameni se ocupau de sania cu care urmau să aducă vânatul ucis. Erau tineri şi puternici, şi însoţeau expediţia încă de la început. Akren nu ştia cum îi cheamă, iar ei în tot timpul călătoriei, nu i se adresaseră decât de vreo două sau trei ori. Îi salută cordial, fără să reuşească să-i facă să-şi descreţească frunţile.

— Vă mulţumesc că m-aţi acceptat alături de voi, spuse ea.

Acest atentat la amorul propriu nu avu nici, un rezultat. Porniră la drum fără să-i dea nimeni nici cea mai mică atenţie.

Vânătorii alergau pe gheaţă cu toate simţurile în alertă. Deodată, Inaatoc ridică mâna. Ceilalţi veniră lângă el. Le arătă o urmă în zăpadă. Nedanii aprobară, dând cu gravitate din cap. După ce schimbară câteva păreri, prin gesturi care lui Akren i se păreau stranii, porniră din nou, în viteză, după urmele din zăpadă. Când acestea deveniră mai evidente, abandonară

sania, furişându-se. Printre blocurile de gheaţă.

Inaatoc, cu arcul pregătit, scruta împrejurimile. Akren făcu la fel.

— Ce aşteptăm aici?

— Un morghn, şopti Inaatoc.

Akren se străduia să zărească urme prin zăpadă.

— E pe aici, continuă Inaatoc. Ne pândeşte. Cât de curând, foamea îl va izgoni. Nu te întoarce, trebuie să-l lăsăm să se apropie.

Fata tresări. Nu-i plăcea postura de momeală, dar nici nu voia să se arate îngrijorată faţă de cel pe care-l rugase s-o ia la vânătoare.

— De ce nedanii mă privesc cu atâta dispreţ? îl întrebă ea emoţionată.

— Un Han nu şi-a ţinut promisiunea după ce a respirat aroma jurământului, îi aminti băştinaşul. Acest fapt dă o notă proastă tuturor celor din neamul lui.

Akren îl privi cu simpatie. Într-adevăr, i-a trebuit mult curaj ca să accepte să-l însoţească la această vânătoare. Numai în cazul în care nu a făcut-o mai mult din curiozitate decât din prudenţă.

— Fereşte-te de Bronwen, îi spuse Inaatoc. Ea îi întărâtă pe oameni împotriva ta.

Se întoarse surprinsă:

— De ce face asta? A uitat că eu am salvat-o?

— O femeie geloasă nu are memorie, rosti Inaatoc pe un ton sentenţios.

— Geloasă? Dar e ridicol. Cum…

— Taci, uite morghnul! Nu te întoarce până nu-ţi spun eu.

Degetele lui Akren strânseră şi mai tare lemnul arcului. Mănuşa nu o deranja. Îi era teamă că nu va şti să folosească întinzătorul. Şi, în plus, nu ştia cum arată animalul asupra căruia avea să tragă prima săgeată. Nu ştia decât că era vorba de o sălbăticiune pentru care ea reprezenta momeala.

— Acum! urlă Inaatoc.

Se întoarse dintr-o dată. Coarda de la arcul tovarăşului ei vibra. Acesta se pregătea să pună o a doua săgeată, în timp ce ea nici măcar nu zărise ţinta. Săgeata şuieră şi se pierdu într-o masă gelatinoasă, care se contractă fără să înceteze a se îndrepta către ei. Un strigăt i se opri în gât. Animalul nu era decât o masă alburie, pe care nimic în afară de mişcarea lui nu-l

deosebea de zăpada întărită. Ceilalţi doi nedani ieşiseră din ascunzişuri şi se îndreptau spre ei cu suliţele pregătite. Akren îşi golise tolba, însă animalul continua să înainteze. Carnea îi tremura prin convulsii oribile, fără să se audă vreun sunet. După ce îi fură împlântate şi suliţele, păru că vrea să-şi schimbe direcţia. Se deplasa cu aceeaşi încetineală, lăsând în urma lui un lichid dezgustător. Depăşea în înălţime pe cel mai înalt dintre nedanii care se învârteau în jurul lui încercând să-l mai împungă o dată.

— Atenţie, Sellaïm!

Avertismentul lui Inaatoc se dovedi tardiv. Din masa gelatinoasă, torturată, ţâşni un tentacul, rapid şi precis. Sellaïm fu cuprins de mijloc şi de cap. Inaatoc se repezi şi despică tentaculul, cu riscul de a fi prins şi el.

Animalul nu se mai mişca. Nedanii îşi eliberară tovarăşul. Apărătoarea de la nasul nefericitului nu-l protejase. Faţa, roşie şi umflată, îi era toată arsă.

Nedanii răzuiră gheaţa cu pumnalele, o topiră în gură, după care stropiră ochii rănitului, să înlăture veninul. Akren făcu şi ea la fel. Sellaïm nu plângea. Cu o voce scăzută, se ruga la Nedim, implorându-l să-i lase vederea până la ziua sfântă.

— Mai mult de atât nu putem face, constată Inaatoc într-un sfârşit. Să ne ocupăm de morghn.

Akren porni în căutarea săniei. Când reveni, tovarăşii ei întorseseră animalul pe spate. Pe burtă avea o grămadă de gheare care îl ajutau să se deplaseze, dar ceea ce. Reţinea mai mult atenţia era gura. În formă triunghiulară, avea o deschidere atât de mare încât putea să înghită un om. Se deschidea peste trei rânduri de dinţi, pe care nedanii se şi grăbiră să-i scoată. Puteau fi folosiţi ca vârfuri de săgeţi, şi, după ce îşi făcură o provizie serioasă, se apucară să jupoaie animalul. Era o muncă grea şi delicată. Jupuiră mai întâi pielea, nu prea groasă dar foarte dură, atenţi ca să nu spargă băşicile pline cu veninul care-l orbise pe Sellaïm. Adunară pungile de grăsime translucidă şi, la urmă, ajunseră la carnea propriu-zisă, un fel de gelatină gri, aparent apetisantă, pe care o tăiară în bucăţi mari.

Deşi lui Sellaïm nu-i revenise vederea, nu putu să se urce în sania încărcată de pradă, ci mergea ţinându-se cu o mână de ea. Nu se văita, fericit că n-a fost abandonat de tovarăşii săi, în ciuda infirmităţii care de acum înainte îl făcea inutil. Fără

îndoială, datora această generozitate bucuriei pe care o încercau ceilalţi, întorcându-se cu un animal rar şi foarte apreciat, ceea ce le va aduce stima celor rămaşi în tabără.

Era noapte când mica expediţie ajunse în tabără. Primul lucru pe care-l văzu Akren fu aeroglisorul. Forma pe gheaţă o pată neplăcută, punând în inferioritate, prin dimensiunile sale, atât săniile cât şi adăposturile. Mărimea sa o convinse pe Akren că Diaspad îşi ţinuse cuvântul. Ceea ce vedea în faţa ochilor era un vehicul de transport. Trase de ham cu o putere sporită. Nedanii păreau că se bucură şi ei. Inaatoc izbucni în râs, în timp ce Sellaïm, ghicind ce se întâmplă, făcu să răsune în aer rugăciuni şi mulţumiri. Descărcarea echipamentului era pe sfârşite, iar Diaspad perora în faţa unui public indiferent la fanfaronadele lui. Peste ţinuta indigenă, îşi îmbrăcase o vestă roz, ai cărei franjuri îi ajungeau până la coapsă. Akren se bucură văzându-l, pentru că sosirea lui era sinonimă cu deschiderea porţilor oraşului. Numai că veselia îi pieri de îndată ce zări în umbra aeroglisorului silueta unui om îmbrăcat într-un combinezon modern. Un acces de furie îi îmbujoră obrajii.

În acest moment o recunoscu Diaspad. Merse spre ea cu braţele întinse, afişând aceeaşi înfăţişare ridicolă.

— Ce bucurie să te revăd! Aş face kilometri întregi să te întâlnesc. De altfel, i-am şi făcut.

— După câte observ, ai adus grenadele, îl întrerupse Akren, evitându-i îmbrăţişarea.

Diaspad rânji.

— Am, adus trei sute cincizeci, cât să topeşti toată câmpia aceasta.

— Îmi va fi de ajuns să topeşti măcar intrarea în oraş. Oricum, nu eram singura care le aştepta. Îţi mulţumesc, în numele tuturor, pentru străduinţă.

Ironia replicii îi scăpă însă loedanului.

— Ennian m-a constrâns să-i promit ceva.

— Şi când vei pleca înapoi?

— S-ar păreai că nu eşti prea diplomată. Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, dar nu mă voi mai întoarce la Loed. Sau, cel puţin, nu prea curând. Cred că voi rămâne aici cu tine, să te ajut la cercetări.

— Nu crezi că ai fi mai util la Loed? Asta numai în cazul în care nu ai dobândit vreo competenţă de arheolog în timpul

călătoriei…

Diaspad scutură din cap, făcând să trosnească gluga îngheţată a hanoracului.

Cred că nu-nţelegi ce vreau să spun. Faptul că am adus aceste grenade, m-a scos în afara legii. Şi apoi, cine să-ţi amplaseze grenadele? Tu?

— Judecând după rezultatele obţinute la Loed, mă gândesc că şi unii nedani ar putea să le amplaseze.

Diaspad rosti:

— Ancheta n-a scos în evidenţă amestecul băştinaşilor în incendiu.

— Îmi pare că-i simpatizezi, nu-i aşa?

Diaspad fornăi şi scuipă. Jetul de salivă pocni sec – îngheţase înainte de a atinge solul.

— Dacă-i respecţi pe băştinaşi, de ce l-ai mai adus şi pe acest negustor? Sigur nu va avea altceva mai bun de făcut decât să fure câte ceva de pe-aici.

În timp ce vorbeau, se apropie timid şi Isel. Apucase să audă ultimele cuvinte ale lui Akren şi totuşi o privi rugător.

— Credeam că ţara asta a iernii te va mai îmblânzi, zise Diaspad. Constat însă că eşti un caz disperat. Procedez cum cred eu de cuviinţă, iar tu nu eşti cea mai în măsură să-mi dai mie ordine. Mai ales când trebuie să-mi iau şi eu anumite măsuri de precauţie. Isel aparţine unei familii importante de pe Lanmeur, persoane cu multă influenţă. Înainte de a acţiona ceva împotriva mea, Bugul se va gândi de două ori. Hei, voi de-acolo, aveţi grijă cu lăzile acelea!

În timp ce Diaspad se îndrepta către aeroglisor, Akren îl urmări cu privirea. Acest om pretindea că a venit aici special pentru ea. Îl credea îndeajuns de nebun să fie în stare s-o şi facă, şi îndeajuns de încăpăţânat, de vreme ce şi-a propus să-l ajute pe Ennian să ucidă iarna.

— Atenţie, fereşte-ţi ochii! avertiză Diaspad. În ciuda avertismentului, Akren nu se ascunse în spatele zidului de gheaţă, înălţat în pripă. Prima grenadă explodă într-o jerbă de stele. Gheaţa din jur se topi.

Grenadele explodau una după alta. Amplasamentul, ca şi succesiunea timpilor de explozie fuseseră calculate astfel încât fiecare deflagraţie să aibă eficienţă maximă. În jur, toată

suprafaţa se transforma. Spre cer se ridica o coloană de abur. În scurt timp căldura deveni insuportabilă. Fragila baricadă din gheaţă se topise. Când pielea începu să le ardă, oamenii se retraseră.

În jurul locului exploziilor se iscă un vânt rece, sculptând din ceaţă forme stranii, pe care nedanii le interpretau ca fiind manifestări de bun augur. Ennian ascultă în tăcere comentariile însoţitorilor lui. Cuprins de o stare de excitaţie, lăsa să i se vadă focul din priviri.

Totul în jur era acoperit de o ceaţă densă, care acoperea până şi strălucirea exploziilor. Vântul încetă să mai bată. Norul se mişca încet, prea încet faţă de cum şi-ar fi dorit Akren să se întâmple. Se destrămă în sfârşit, dezvăluind privirilor un şanţ larg cât o stradă, la capătul căruia se înălţa o poartă monumentală.

Inima lui Akren bătea cu putere. Recunoştea contururile monumentului, fotografiate de la distanţă de sateliţii de observaţie. Era mai impunător decât şi-a închipuit ea.

Două canaturi imense, din bronz încrustat, închideau poarta. Unul cedase sub presiunea gheţii, dar celălalt era încă semeţ.

Se grăbi spre monument, alunecând de câteva ori pe gheaţa subţire, formată de vaporii condensaţi. Căzu, dar de fiecare dată se ridica şi mai nerăbdătoare.

În cele din urmă ajunse. Poarta era imensă. În liniile ornamentelor nu recunoscu imediat o aglomerare de trupuri umane. Fără să mai aştepte să vină cineva, intră. În vestibul era întuneric. I se părea că în beznă se mişcă forme gigantice. Amintirea morghunului cu gura hidoasă o trezi la realitate, şi făcu câţiva paşi înapoi.

Sosi şi Ennian, urmat îndeaproape de însoţitorii săi. Diaspad şi Isel stăteau mai în urmă.

— Aduceţi proiectoarele, porunci ea.

Ennian făcu un gest, iar băştinaşii aprinseră lămpile pe care le aveau pregătite încă dinainte ca Akren să fi avut intenţia să dea acest ordin.

— Haideţi, pe aici, spuse ea nervoasă. Luminaţi în partea asta!

Numai că atunci când era gata să între din nou, Ennian o dădu la o parte fără menajamente. Cum era gata să protesteze, Diaspad o luă de mână, făcându-i din cap un semn de

interdicţie.

— De acord, şopti ea. Să între ei primii, numai lasă-mi mâna în pace, că mă doare.

Diaspad nu-i dădu drumul până când Ennian nu intră înăuntru.

Majoritatea băştinaşilor nu era prea dornică să între în oraş. Îi veni apoi rândul şi lui Akren.

Fasciculele lanternelor se plimbau de la un basorelief la altul, trezindu-le parcă la viaţă. Statuile rezistaseră destul de bine în această atmosferă umedă, şi dovedeau o estetică rafinată şi o tehnică a execuţiei ireproşabilă. Nedanii şovăiau să înainteze, speriaţi parcă de nenumăratele priviri gravate în piatră. După cum arătau, toţi erau cuprinşi de teamă. Până şi Ennian îşi ascundea cu greu neliniştea. Oare ce puteau avea în comun cei care construiseră oraşul şi aceşti nomazi înspăimântaţi? Cărei cauze i se datora dispariţia acestei civilizaţii?

În sfârşit, Ennian dădu ordin să se meargă mai departe. Vestibulul monumental se deschidea într-o galerie la fel de impresionantă. Pe pereţii din cărămidă vopsită erau pictaţi oameni goi, alergând cu arme în mâini. Reflexele luminii smulgeau pentru scurt timp din întuneric chipurile lor halucinante.

Apa clipocea sub picioarele profanatorilor. Podeaua cobora într-o pantă uşoară, coridorul prelungindu-se dincolo de zidul de apărare. Coborând în continuare, ajunseră într-o sală circulară, vastă, cu plafonul înalt. Se întâlneau aici mai multe coridoare. Akren orientă fasciculul proiectorului spre cupolă, emoţionată de dimensiunile încăperii pe care o descoperise. În mijlocul cupolei se bănuia o deschidere acoperită de gheaţă.

— Crezi că poţi să degajezi acoperişul fără să faci prea multe stricăciuni în jur? întrebă Akren.

— Pot, îi răspunse Diaspad.

— Dacă această deschidere ne asigură lumină suficientă, ne vom putea stabili aici tabăra de bază. Astfel vom fi protejaţi împotriva vântului.

— Oricum, puţin aer nu va dăuna nimănui, adăugă consulul trăgându-şi nasul.

Un miros dulceag plutea în încăperea rotundă. Nici nu se putea compara cu duhoarea în care Loed fusese scăldat pe toată perioada şederii ei acolo. Acest miros nedefinit avea ceva

liniştitor, iar faptul că-l percepea atesta existenţa unei temperaturi suportabile.

— Spuneţi-mi şi mie dacă-i vedeţi.

Milogeala lui Sellaïm rupse tăcerea, făcând-o pe Akren să tresară.

Bronwen îi răspunse orbului:

— Nu, strămoşii noştri încă n-au apărut.

Abia pronunţase aceste cuvinte, că din adâncurile pământului se auzi un glas tremurător:

— Mahaane!

— Aceasta e Nedim, îi şopti Diaspad lui Akren la ureche. Îşi binecuvântează copiii.

Sala era îndeajuns de vastă pentru a adăposti şi aeroglisorul, iar coridoarele suficient de încăpătoare ca să-i permită să circule prin ele. În aceste împrejurări, scara dimensiunilor umane nu-şi mai avea rostul. În sala rotundă era o temperatură agreabilă, totuşi apa îngheţa în vase, dar cel puţin erau feriţi de muşcătura vântului. Ennian se hotărî să instaleze aici tabăra, dispoziţie care nu conveni multora, dar pe care n-o contestă nimeni.

— Aş avea nevoie de câţiva oameni care să ajute la transportul bagajelor mele, zise Akren. Parcă aşa rămăsese că la Gogleth voi prelua eu conducerea expediţiei.

— A, da!

Într-un colţ, Diaspad rânjea ca de obicei. Prezenţa sa, cu toate că o irita pe Akren, o şi liniştea într-o oarecare măsură. Ennian o privi cu indulgenţă, amuzat fiind de spusele ei. Tânăra nu putea să se înşele în privinţa acestei expresii; mulţumită ei reuşise să obţină ajutorul consulului. Numai că acum nu-i mai era de niciun folos.

— Dacă cineva vrea să te ajute, eu nu mă voi opune, zise nedanul. Cu condiţia însă ca acest lucru să nu dăuneze vânătorii. Este tot ceea ce pot face pentru tine.

Plecă, lăsând-o singură. Bronwen îi aruncă o privire triumfătoare, pe care o interceptă şi Inaatoc. Probabil aceasta îl făcu să spună:

— Eu vin şi te ajut.

Curând, i se alăturară şi alţii. Această dovadă de înţelegere, ce urma răcelii pe care o manifestaseră la sosirea în oraş, o

surprinse plăcut pe Akren.

— Le e teamă că nu te vei mai folosi de ei, îi explică Inaatoc.

Akren ridică din sprâncene, neînţelegând ce voia să spună băştinaşul.

— Ceea ce ne rămâne este să aşteptăm, continuă Inaatoc. Le e teamă să nu se plictisească, dar, mai ales, le e frică. Le e grozav de teamă să nu-i apuce frica. S-ar distra dac-ar lucra cu tine.

Tăie chinga care ţinea prelata pe sanie, aruncă un sac cu unelte pe umăr şi se îndreptă spre aeroglisor.

De îndată ce fu organizată tabăra, Akren începu explorarea coridoarelor care se întâlneau în sala rotundă. Mult mai strâmte decât calea de acces, lipsite de ornamente, ele coborau în pantă dreaptă, ca şi cum Gogleth ar fi vrut să se ascundă în pământ. În total cinci, toate se înfundau brusc.

Akren examină din nou galeriile, piatră cu piatră, căutând o cale de acces. Sondările efectuate nu dezvăluiau existenţa nici unei încăperi în spatele zidurilor. În schimb, în spatele blocurilor care astupau extremităţile coridoarelor, erau alte săli.

— Inaatoc, cred că trebuie să distrugem o stelă dintre ornamentele de pe ziduri. Crezi că ai tăi vor fi de acord?

— Bineînţeles, zise el surprins. Am făcut atâta drum ca să pătrundem în oraş. Cred că şi Ennian ne-ar fi cerut acelaşi lucru.

Pentru început, alese galeria centrală, situată în prelungirea căii de acces. Nedanii îi executau ordinele cu conştiinciozitate. Amplasă încărcături în jurul stelei, astfel încât acestea să distrugă mortarul. Când le aprinse, inima începu să-i bată cu repeziciune. Se auzi un zgomot ca de pânză sfâşiată. Nu le mai rămase altceva de făcut, decât să elibereze locul cu rângile.

Nedanii ezitară. În semiîntuneric, buzele lor murmurau rugăciuni. Curios, Diaspad sosi şi el, uitând însă să mai facă pe fanfaronul. Zidul se prăbuşi, rădicând un nor de praf. Un iz de camfor le pătrunse în plămâni. Akren simţi că se sufocă. O cuprinse un acces de tuse.

— Aduceţi proiectoare! strigă ea, după ce-şi recăpătă suflul.

Mânată de dorinţa de a vedea ce e dincolo, până la a ignora durerea care-i sfâşia pieptul, Akren pătrunse înăuntru.

Coloane înalte se pierdeau în obscuritatea bolţii. Toţi ceilalţi şuşoteau, copleşiţi de imensitatea sălii.

Încă nu apucaseră să zărească nişele construite în pereţi. Erau câteva sute, aşezate în etaje, pe douăsprezece rânduri. Ghemuită în fiecare, câte o mumie îndrepta către profanatori o mască impenetrabilă.

Erau de toate mărimile, de la copii până la adulţi. Unele, înfăşurate. În giulgiuri scumpe, aveau măşti preţioase, din aur şi piatră dură; altele, învelite în pânză simplă, gudronată, îşi ascundeau chipul sub o mască împletită din paie.

De pe unele, masca alunecase, lăsând să se vadă orbitele goale, o faţă cu pielea înnegrită, înţepenită într-un rictus oribil. Amuţiţi, intruşii defilau prin faţa constructorilor oraşului, fascinaţi de acest spectacol morbid.

Isel ridică de pe jos o mască de opal, deformată din cauza căderii.

— De ce te porţi ca un profanator de morminte? bombăni Akren.

Isel puse masca înapoi pe podea.

— Îmi plăcea pur şi simplu, şopti el.

Fumul se ridica din mirodeniile puse pe foc, încolăcindu-se cu o încetineală reptiliană. Ennian medita, îngenuncheat în mijlocul cercului. Prin deschizătura din acoperiş pătrundea o rază de lumină. Un curent de aer, venit de cine ştie unde, înfiora atmosfera. Acest fapt nu-l deranjă pe nedan, cu toate că era gol până la brâu. În timpul meditaţiilor, el părea că nu mai aparţine legilor naturii.

În timp ce Akren se întreba cum ar putea să-i întrerupă reculegerea, Bronwen se apropie de soţul ei, ţinând în mână vasul cu lethe. Preocupată de statura lui Ennian, Akren nici nu observă când aceasta trecu pe lângă ea. Ennian luă vasul şi-l duse la buze. Sorbi totul dintr-o dată. Akren nu regăsi în acest gest aviditatea obscenă cu care loedanii se năpusteau asupra drogului.

Într-un sfârşit, Ennian îşi întoarse privirea.

— Am venit să-ţi spun ce-am descoperit zise ea. S-ar putea să te intereseze.

— Îţi mulţumesc, răspunse bărbatul.

În timp ce-i povestea despre mumii, Ennian îşi îmbrăcă hanoracul.

— Aceştia sunt strămoşii noştri. Mă aşteaptă.

— Înseamnă că oraşul e o necropolă?

Ennian stătu o clipă pe gânduri, înainte de a-i răspunde plin de sine:

— Fără îndoială, unui Han îi este imposibil să vadă aici altceva decât un cimitir populat de cadavre. Adevărul despre Gogleth nu are nimic de-a face cu această realitate înşelătoare. Dimpotrivă, Gogleth e plin de viaţă. Toţi cei care dorm, cu o excepţie, sunt fiii primăverii. Ei nu pot muri, pentru că reprezintă însăşi viaţa. Îmi vor insufla energia lor, mie, cel născut în iarnă. De asta am venit până aici.

În timp ce vorbea, începu să stângă bobiţele aromate care ardeau în faţa lui. Ochii îi străluceau, luminaţi de un foc interior, care-l cuprinsese în întregime. Fetei îi reveni în minte imaginea luptătorului furios care îi masacra pe cei din neamul Heloc.

— De ce bei, lethe? îl întrebă Akren. Eşti primul nedan pe care îl văd c-o face.

— Nu e lethe, zise el. Lethe este o apă care stinge. Eu beau jarul care aprinde flacăra.

— Băutura asta are acelaşi miros, şi credeam…

— În apă se găseşte focul, şi în foc se găseşte apa. Nebunul se agaţă de seducţiile aparenţelor şi se îneacă în ele. Numai înţeleptul ştie să găsească adevărul.

Akren schimbă vorba. O îngrozea această filosofie primitivă în care se amestecau înţelepciunea şi paradoxurile, într-un talmeş-balmeş de vorbe lipsite de sens.

— Hai, să vedem încă o dată mumiile. Merită.

— Voi avea destul timp ca să le ţin companie, murmură el.

Voia să profite de pălăvrăgeala lui ca să afle mai multe. Numai că o cuprinse din nou un acces de tuse care-i tăie respiraţia. De când intrase în Gogleth, simţise o dificultate în respiraţie, care se transformă în durere, mai ales de când praful de pe şantier îi iritase căile respiratorii. Ennian o privi cu gravitate, dădu de câteva ori din cap şi se îndepărtă. Bronwen alergă după el şi-l luă de braţ.

Dezamăgită, Akren îl căută pe Diaspad. După această primă zi petrecută la inventarierea mumiilor, simţi nevoia să vorbească din nou. Îl zări, prăbuşit lângă zid, vorbind aiurea, cu privirea tulbure, cu gura deschisă într-un rictus specific. Contrar prezicerilor sale, nu toate rezervele de lethe din Loed fuseseră epuizate. Îl scutură în zadar, fără să-l poată trezi din starea de

prostraţie.

Se reîntoarse la mumiile ei. În minte îi răsunau cuvintele lui Ennian. Deşi nu i le accepta în totalitate, începu să privească mumiile cu alţi ochi. În lumina ciudată, măştile păreau să se însufleţească. Artiştii nu le fixaseră într-o poziţie distant-convenţională. Una surâdea binevoitoare, o alta părea ameninţătoare, încruntată, iar o a treia era nostalgică, alături de alta care avea o faţă răutăcioasă.

Akren regreta că-şi arătase dezamăgirea. Ba, mai mult, că fusese cuprinsă de ea. Lui Ennian puţin îi păsa de sensibilitatea ei. Acum îşi dădea seama de un adevăr pe care îl ştiuse întotdeauna: un oraş vechi poate fi o necropolă, fără să fie în acelaşi timp şi cimitir.

Aşa cum existau două feluri de a folosi lethe.

Pe măsură ce zilele treceau, Akren îşi dădea tot mai bine seama de amploarea misiunii pe care o avea de îndeplinit. Calcula cu spaimă câte zile mai avea până la solstiţiu. Inaatoc refuza să-i spună ce se va întâmpla după acea dată. Era convinsă că nedanii o vor părăsi imediat ce vor termina ritualul pentru care veniseră până aici.

Noaptea permanentă de pe Gogleth o elibera prea puţin de sarcinile pe care le avea. După o perioadă de repaos de şase ore, urma un ciclu de activitate de douăsprezece ore, timp în care evalua o mulţime de prelevări, eşantioane şi măsura tot ce se putea măsura, ignorând tusea care o chinuia. Alimentat cu observaţiile ei, ordinatorul dezvăluia planul oraşului. În fiecare zi descoperea noi ramificaţii, săli noi, bogăţii noi. Acum începea să înţeleagă intenţiile constructorilor. Sălile convergeau spre un cămin central, spre un punct încă nedescoperit, de care se apropia după fiecare incursiune, dar pe care îl ascundea un labirint de coridoare.

Mirosul dulceag al mumiilor îi devenise la fel de familiar ca şi întunericul. Nu mai ieşea niciodată la suprafaţă, invocând drept pretext tusea de care nu se mai vedea scăpată. Regretă de mai multe ori că fusese orgolioasă atunci când refuzase ajutorul propus de Isel. Bineînţeles, n-o putea ajuta în materie de arheologie, dar cel puţin se pricepea să inventarieze. În câteva rânduri era cât pe-aci să-i accepte oferita, însă de fiecare dată, vorbele i se opreau în gât. Avea impresia că trădează. Isel se

mulţumea să dea târcoale şantierului, ca un câine înfometat ce dă târcoale mesei stăpânilor lui.

Din când în când, Diaspad venea pe la ea, dar n-o ajuta. Se plimba ca printr-un muzeu, căscând gura la mumii. Într-una din plimbările sale, descoperi o mască cu încrustaţii de jad.

— Priveşte cât de mult îţi seamănă această mască! exclamă el, arătându-i obiectul.

Buzele măştii schiţau un surâs, în timp ce pleoapele lăsate exprimau linişte. Un chenar de aur sublinia, pe piatra şlefuită, conturul ochilor şi desenul gurii.

Consulul avea dreptate. În ciuda caracterelor etnice, masca tinerei aducea foarte mult cu trăsăturile fetei.

— Frumuseţea e un dar de la zei, murmură Diaspad, mângâindu-şi faţa pe care şi-o ştia urâtă.

— Cei de pe Nedim nu mi se par prea generoşi, îl ironiza Akren. Şi apoi, nu te poţi lua după aparenţe.

Râzând, scoase masca, descoperind faţa pergamentoasă a mumiei.

— N-ar fi trebuit să faci asta, zise Diaspad, muţind fasciculul lanternei. Poate că vreodată îţi vei dori ca lumea să-şi amintească de tine nu aşa cum vei fi atunci, ci aşa cum eşti acum. Sau, mai degrabă, aşa cum erai când ai debarcat în această lume.

— Înţeleg ce vrei să spui, zise Akren, prea veselă ca să fie afectată.

Diaspad insistă. Ridică masca până la nivelul feţei tinerei fete.

— De ce e frumoasă masca asta? o întrebă el.

— Nu aşa se pune întrebarea. Trebuia să întrebi de ce tu, o fiinţă care aparţine unei civilizaţii, găseşti frumos un lucru produs de altă civilizaţie.

— Asta-i bună! Masca asta este frumoasă, pur şi simplu. Şi chipul tău la fel. Pe când al mumiilor este înfiorător.

— Cred că te temi de moarte, constată ea râzând.

— Nu, sunt obişnuit cu ea, o contrazise consulul. Ştii cum numesc băştinaşii drogul pe care-l consumă Hanii? Faţa întunecată. Tot aşa denumesc şi cadavrele pe care le găsesc îngheţate în stepă. Iar uneori, aşa îl numesc pe Heloc în persoană. Mi-e frică numai de ce ar fi în stare Nedim să facă din tine.

Mângâie masca.

— Când te-am întâlnit pentru prima dată, am simţit o poftă nebună să fii a mea. Acum, m-aş bucura să te ştiu plecată. Numai că tu nu asculţi deloc de mine.

— Aşa-i, îl întrerupse Akren.

Buna dispoziţie începu să-i cam dispară. Până acum, numai Isel adoptase o atitudine plângăcioasă. Suporta eu greu insolenţa lui Diaspad, dar şi mai neplăcut era să-l vadă cuprins de sensibilitate, fapt pe care ea îl punea pe seama lipsei de lethe.

Îi întoarse spatele, lăsându-l să contemple masca.

— Să i-o înapoiezi lui Inaatoc, după ce te vei sătura să o admiri, îi spuse ea fără să se întoarcă. Şi spune-i să o înregistreze, pentru că o iau cu mine.

Săpăturile durau de zece zile bune, când echipa de săpători descoperi un portal din bronz. Timpul sudase între ele cele două uşi. Băştinaşii le forţară cu răngile. Ţâţânile din bronz cedară cu un zgomot sec. Mai împinseră de câteva ori şi intrarea cedă cu totul.

Inaatoc, împreună cu un însoţitor, pregăti proiectoarele. Cei care apucaseră deja să între în sală se aruncară pe podea, urlând de frică. Akren fu izbită de un om care alerga strigând:

— Heloc! Heloc!

Vocea i se repercuta în adâncul coridoarelor, deformată de ecou şi de spaimă.

Nedanii, care manifestaseră respect şi devotament în faţa mumiilor, erau cuprinşi de o mare panică. Akren trecu peste corpurile întinse pe podea. Lacrimile îi năpădiră ochii. Comparativ cu restul sălilor, sala circulară avea dimensiuni modeste. În afară de aceasta mai deosebi o frescă circulară ce se întindea pe toţi pereţii. Reprezenta luptători înlănţuiţi într-o horă, cu mâinile şi cu picioarele contorsionate de efort, cu feţele crispate, ce formau o compoziţie fluidă şi viguroasă. O scriere curbilinie, pe care Akren n-o mai văzuse până atunci pe planetă, şerpuia printre luptători şi monştri, ocupând tot spaţiul gol dintre ei. Ennian i se alătură, contemplând alături de ea frescele. Era prima dată când se arăta interesat de descoperirile ei, dar şi prima dată când îl vedea intimidat. Nu se prosterna precum însoţitorii săi, iar mersul îi devenise nesigur.

— Despre ce e vorba aici? îl întrebă Akren.

Proiectorul dansa printre figurile înlănţuite, ca să se oprească apoi pe o reprezentare de coşmar.

— Iată cum reprezentăm noi, sălbaticii, anotimpurile pe Nedim. Acesta e zeul Bleoc, zeul verii, născătorul poporului meu. Iar acela…

— Heloc, îi termină spusele Akren, văzând că băştinaşului îi tremura vocea.

Fruntea zeului atingea plafonul, în timp ce picioarele, având la extremităţi gheare ca de vultur, se ancorau în podeaua sălii. Zeul era reprezentat printr-o mulţime de ciocuri, gheare şi coarne. Dar culoarea îl arăta în toată hidoşenia lui. Spre deosebire de celelalte figuri, el nu era împodobit cu nimic. Gura îi contrasta cu albeaţa feţei, iar ochii aveau o sclipire electrică, pe care cu greu puteai să o eviţi.

— Pe el îl căutai?

Ennian dădu din cap.

— Asta nu-i decât o reprezentare naivă, şopti el.

Apoi, ridicând tonul, porunci:

— Ridicaţi-vă! Laşitatea nu trebuie să-i cuprindă pe cei care-l însoţesc pe omul care va ucide iarna.

Lovi proiectorul cu piciorul. Fasciculul se fixă asupra lui Bleoc, al cărui aspect nu era cu nimic mai liniştitor. Unul câte unul, nedanii îl ascultară, îngrămădindu-se înfricoşaţi lângă poartă.

— Ştii multe despre oraşul ăsta, îi zise Akren, de ce nu vrei să mă ajuţi? Poţi să descifrezi această scriere?

Ennian privi către oamenii lui. Îşi regăsise siguranţa de sine.

— „Bleoc era un zeu tare şi puternic”, începu el. „Când apăru, cu trupul rănit din care se scurgea viaţa, Heloc, văzându-i fruntea strălucitoare, se înspăimântă şi fugi. Atunci Nedim i se dărui lui Bleoc…”

Citea ca şi cum ar fi rostit o rugăciune, iar spusele sale aduceau linişte celorlalţi. Heloc trebuia să moară aşa era scris. Ennian era mai convins de adevărul celor citite în scrierile vechi, decât ceea ce aflase citind toate lecţiile de astronomie oferite de lectoarele centrului administrativ.

Când termină de citit, sala se cufundă într-o linişte plină de respect, pe care Akren se grăbi s-o întrerupă:

— Această parte din Gogleth este foarte veche. Ca să ajung în fiecare zi aici, trebuie să fac un drum prea lung. Aş dori să-mi transport aici echipamentul. Sala asta e o bază de plecare foarte

bună.

În rândul nedanilor se auziră vociferări. Chipurile le erau din nou răvăşite de nelinişte. Akren ceru din priviri un sprijin din partea lui Ennian.

— Această încăpere nu-i va putea adăposti pe toţi, zise el.

Akren pufni, gândindu-se la corturile în care băştinaşii se îngrămădeau câte zece.

— Vorbeam de mine replică ea.

— Cum vrei, îi răspunse Ennian zâmbind.

Privi din nou frescele, citind încă o dată străvechile cuvinte.

— Cred că-ţi voi urma exemplul, zise el pe neaşteptate.

În peretele interior al sălii se deschideau orificii, mascate abil în decoraţiunile din jur. Camuflajul lor era atât de iscusit, încât nu le zărise nimeni până atunci.

Căile de acces se sfârşeau în chilii mici, ale căror bolţi erau acoperite cu inscripţii. Diaspad alese drept adăpost una din aceste încăperi, pe care o împărţi cu Isel. Spre surpriza lui Akren, obişnuindu-se cu frescele, mulţi dintre nedani veniră şi se instalară în sală sau în imediata ei apropiere. Ennian le dăduse exemplu, instalându-se într-o săliţă construită între labele lui Heloc.

După ce inventarie decoraţiunile, Akren porni din nou în căutarea căilor de trecere. Acum nu mai era vorba de coridoare largi, ca nişte străzi. Galeriile deveneau strâmte, întortocheate, iar ieşirile se pierdeau pur şi simplu. De câteva zile, Akren se izbea de un labirint, care de fiecare dată o aducea la locul de plecare. Şi, cu toate acestea, sonarul îi dezvăluia dincolo de pereţi prezenţa unei cavităţi.

Eşecul o făcu să devină nervoasă, acuzându-l pe Inaatoc fără motive. Enervarea îi agravă tusea. Isel o făcu atentă, dar nu se alese decât cu înjurături care îl puseră pe fugă.

Într-o dimineaţă, Ennian veni după ea. Un tremur îi agita buza inferioară, aproape imperceptibil. De fapt, tremura din tot corpul. Ochii îi străluceau, iar colţul gurii îi era umbrit de o pată galbenă. Chiar şi asupra celor înţelepţi, lethe îşi lăsa amprenta.

Bronwen îl seconda ca de obicei, precum un câine de tracţiune îşi urmează conducătorul de atelaj. Akren se întrebase adeseori ce soartă avuseseră câinii după ce fuseseră alungaţi. Fără îndoială, trupurile lor serviseră drept hrană vreunui

monstru de pe banchiză.

— Încă n-ai găsit trecerea, constată Ennian.

— Te bucuri, nu-i aşa? spuse ea acru, cu toate că nedanul rostise vorbele fără pic de răutate.

— Am venit să-ţi spun că e timpul să te odihneşti. De acum înainte sunt gata să caut eu trecerea.

— O vom căuta împreună, răspunse ea. De ce să mă odihnesc?

— Pentru că eşti bolnavă, zise Ennian.

— Nu-i adevărat! Sunt doar un pic răcită.

— Eşti bolnavă de când ai păşit prima dată în Gogleth.

Akren îl privi pe Ennian cu reproş.

— Înţeleg să fie superstiţios Sellaïm, dar nu tu!

— Asta nu-i superstiţie. În casa unui zeu orice este posibil:

Akren nu abandonă cercetările. Proceda metodic, încercând să afle cu ajutorul calculatorului logica ce stătuse la baza construcţiei oraşului. Pe de altă parte, Ennian făcea acelaşi lucru. Bănuia că aflase în arabescurile plafonului informaţii ajutătoare, şi îl invidia pentru aceasta. Nu-l întâlnea niciodată în labirintul pe care acesta îl cerceta singur sau împreună cu Bronwen. Cu toate acestea, îl simţea acolo, omniprezent, furişându-se prin galerii pe care ea nici nu le bănuia. Îşi continua cercetările, cu o ardoare sporită. Nu-şi mai dorea nimic altceva, decât să descopere centrul oraşului, înaintea nedanului. Se bucura, răutăcioasă, când îl vedea seara venind supărat, însă acest fapt n-o consola pentru propria ei nereuşită.

— Vânătorii au ucis un târg, îi spuse Inaatoc. Am păstrat limba pentru tine.

Îi întinse un castron în care se afla o bucată de carne verzuie. Akren îi mulţumi printr-un surâs, deşi se umplu de scârbă văzând-o.

— Oricum, ai fi primit-o, rosti printre dinţi Diaspad, aflat undeva în spatele ei. Numai femeile au voie să mănânce limba târgului.

Consulul plutea între starea de veghe şi cea datorată drogului. Curând avea să-i lipsească cu totul. Ai fi zis că se, forţează să-şi termine toate proviziile.

— Nedanii te-au adoptat, zise el.

— Tu cărui trib îi aparţii? îl întrebă ea brusc.

— A, ţi-a vorbit Bugul şi despre asta!

Numai că Bugul nu-i povestise nimic. Lumea bună din Leod povestea o sumedenie de lucruri cu privire la originea lui Diaspad. Bineînţeles în absenţa lui.

— Nu aparţin nici unui clan, trib sau neam. Apropierea de băştinaşi se face pe linie paternă, iar cele câteva picături de sânge indigen îmi provin de la o femeie.

Surâse obscen.

— Strămoşii mei mergeau până departe cu adeziunea la idealul Reculegerii.

— Nu blasfemia! îi zise ea iritată. Religia Reculegerii permite gruparea tuturor civilizaţiilor în sânul unei umanităţi unice. Dar de aici până să faci dragoste cu… cu…

— E bestial, nu-i aşa? îi răspunse consulul la fel le iritat.

Se înfruntau din priviri. Ea, surprinsă de propria-i mânie, el pătruns de ură.

— Cât de mult îţi invidiez certitudinile, mormăi Diaspad. Deşi, poate ar fi mai bine să te compătimesc.

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că te apropie de felul de a fi al locuitorilor acestui oraş, îşi termină el spusele, accentuând cu un râgâit sonor, înainte de a se prăbuşi sforăind.

Găsiră un mormânt în care erau un bărbat şi un copil. Felul în care erau făcute măştile dovedea un stil mai vechi decât la măştile întâlnite până atunci. Mumiile, găsite din întâmplare într-o fundătură, ridicau moralul lui Akren, fiind prima ei descoperire după mai multe zile.

— Nu faci cunoştinţă cu ei? se miră Inaatoc, văzând-o că nu mai efectuează înregistrările obişnuite.

— Mai târziu, zise ea. Simt că ne apropiem de sfârşit. Dacă n-aţi fi alungat câinii…

— Atunci n-ar mai fi rămas niciun os din mumiile astea, zise nedanul.

Zâmbetul lui Akren pieri atunci când îl văzu pe Isel apropiindu-se. Se hotărâse să nu-i acorde nicio atenţie, fapt care, se pare, nu-l descuraja defel. Căuta să fie la fel de amabil cu ea şi chiar s-o ajute. Era fericit când se pregăti să-i spună:

— Ennian a găsit ceea ce căuta.

Nedanii urlară de bucurie. După ce primele clipe de

nedumerire trecură, Akren simţi că se bucură şi ea. I se deschisese un nou spaţiu de cercetare. Urmându-l pe negustor, ea se strecură printr-o nişă, prin faţa căreia trecuse de zeci de ori, fără să o descopere.

O pantă abruptă conducea la o întretăiere de subterane. Coridoarele strâmte, cu tavanul jos, urmau un curs sinuos. De mai multe ori, Akren trecu prin deschizături înguste, pe care Ennian nu avusese timp să le lărgească. Ca să nu se rătăcească în labirintul coridoarelor, întinsese peste tot o reţea de frânghii colorate.

Se apropiau de centru. Arhitectura, în partea năruită, dovedea o mare vechime. Concentraţia de mumii era imensă. Sălile mari, cu nişe ordonate, lăsau loc unei aglomerări anarhice de leşuri. Acestea umpleau nişele săpate în pereţi, se prăbuşiseră pe coridoare, se amestecau în îmbrăţişări sinistre. Erau pline de praful vechimii, cu măştile căzute, întinzându-şi membrele înnegrite şi strâmbe ca nişte cârcei de viţă, într-o ultimă imprecaţie.

O lumină strălucea în întuneric. În centrul unei capele circulare, o lampă ignora mumiile din jur prin sclipiri neutre.

— Atenţie, o preveni Isel, aici e un puţ.

Aruncă torţa ca să-i afle adâncimea. Aceasta ateriză într-o jerbă de scântei, fără să se stângă. Flacăra tremura la treizeci de metri sub ei. Isel apucă o frânghie şi se lăsă să lunece de-a lungul ei. Akren îl urmă, cu sufletul împărţit între febra descoperirii şi angoasa provocată de faptul că intuia sfârşitul descoperirilor.

Isel ridică torţa deasupra capului, dând la iveală o grămadă de figuri pictate pe pereţii puţului. Akren recunoscu cu uşurinţă tema frescei. Lupta dintre oameni şi zei era tratată într-un stil mai puţin delicat decât în cealaltă sală, însă ordinea şi compoziţia respectau aceeaşi dispunere.

— Pe aici, preciza Isel, descoperind sub gheara zeului hibernal o trecere suficient de largă încât să poată pătrunde un om.

— Nu te duce, o preveni Isel. Ennian nu mi-a dat voie să-l urmez.

— Dar ţi-a dat voie să-l însoţeşti tocmai azi, să mă cauţi şi să vin cu tine până aici, zise Akren intrând.

Iluminat de flacăra pâlpâitoare a unei torţe, în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, Ennian îşi plecase capul în faţa

mumiei care ocupa centru sălii.

Akren văzuse şi inventariase mii de cadavre, dar mumia aceasta de distingea prin statură şi îmbrăcăminte de tot ce văzuse până acum. Ca s-o menţină în picioare, o bătuseră în cuie pe un suport. Faţa îi era acoperită de apărătorile de obraz ale unei căşti emailate. Sub scutul ce-i proteja pieptul se distingea cercul de foc, simbolul rasei lui Bleoc. Pumnul mumificat strângea garda unei săbii curbe, a cărei lamă, ferită atâta amar de vreme de rugină, strălucea într-o sclipire ucigaşă.

Mumia se deosebea de celelalte şi prin culoarea pielii, fapt care dovedea că cei care o îmbălsămaseră folosiseră o tehnică aparte.

Ennian se întoarse către Akren.

— Cine-i el? întrebă ea.

— Înaintaşul meu, îi răspunse Ennian calm. Numele lui era Fingal.

Akren păli. Oare nedanul făcuse toată călătoria numai ca să aibă dreptul să troneze în centrul unui mormânt circular, în inima necropolei? Întrebându-se dacă poate fi adevărat, Akren se simţea din ce în ce mai rău. Fervoarea lui Ennian o deranja mai mult decât orice. Încerca să-şi justifice această reacţie în propriii ei ochi, inventându-şi un prilej de nelinişte: nu cumva băştinaşii o vor abandona înaintea solstiţiului?

— Ce vei face acum, după ce ai găsit ceea ce căutai? întrebă ea.

Ennian o privi abătut.

— De ce eşti aşa de nerăbdătoare? Fingal nu e decât prima treaptă a drumului.

— Care drum? Cel care duce la Heloc?

— Da, zise el. Într-o zi voi îmbrăca şi eu armura asta, iar sabia îmi va înarma braţul…

— Şi cuie ca acestea te vor ţintui pe stâlp!

— Da, recunoscu el într-un târziu. Numai că nu prea curând.

Akren supraveghea ambalarea eşantioanelor, certându-se cu Isel pentru măştile cele mai frumoase, cu o încăpăţânare pe care el nu o merita. Diaspad, aducându-i aminte mereu că nu se mai întoarce la Loed, urmărea şi el încărcarea lăzilor în aeroglisor.

Bronwen dădea târcoale în jur, neîndrăznind să se apropie. În cele din urmă, învingându-şi mândria, se hotărî:

— L-ai văzut pe Fingal, nu-i aşa?
Akren aprobă.
— Cum arăta?
— Nu înţeleg întrebarea.
— A suferit înainte de a muri?
— Sinceră să fiu, nu i-am distins trăsăturile, îi zise Akren.
Pe obrazul lui Bronwen se prelinse o lacrimă.
— Ennian este viteaz, o încurajă Akren. N-are de ce să se teamă.
— Taci din gură! îi porunci Diaspad, în timp ce Bronwen se îndepărta suspinând. Timpul trece, zise consulul, iar ea încă nu e însărcinată. Din cauza asta e tristă. Cu toate că bărbatul ei încearcă mereu. O aud gâfâind pe această femelă în fiecare seară, sub asalturile lui Ennian, în timp ce tu îţi distrugi sănătatea printre cadavre.
— Opreşte-te! zise Akren. Scuteşte-mă ţie porcăriile tale.
Diaspad rânji.
— Han fără minte ce eşti, asta nu-i porcărie, e o chestie patetică. Neamul lor aşteaptă de la ea copilul lui Ennian. Sângele eroilor trebuie să supravieţuiască eroilor.
Akren se asigură că prin preajmă nu era niciun nedan, care să audă ce-i şoptea lui Diaspad:
— Ceea ce mă irită la tine, este că nu ştiu niciodată dacă faci pe naivul sau eşti înşelat de propria-ţi grandilocvenţă.
— Şi atunci de ce cobori vocea?
— Mda, înţeleg că n-are rost să mă cert cu tine.
Diaspad se închise în sine, uitându-se şi el în jur, cu o privire indiferentă.
— Ennian va lupta cu Heloc şi va fi ucis în luptă.
Akren îl privea, în timp ce ambala una dintre măşti. Simţea ceva ca un cleşte care-i strângea gâtul. Totuşi, ceea ce o surprindea în spusele lui Diaspad, era faptul că Bronwen spera să supravieţuiască şederii la Gogleth. Pentru că atunci când nedanii alungaseră câinii, crezuse că aceştia renunţaseră la a se mai întoarce.
Pe când era gata să comenteze ceea ce i se părea o monstruozitate a absurdului, un vuiet clătină fundaţia oraşului:
— Mahaane! Mahanee!
Akren înlemni. Măştile-i căzură din mână. Livizi, nedanii nu mai aveau curajul să privească.

— Mahanee!

Mai auziseră strigătul în ziua în care pătrunseseră în oraş. Pe atunci suna ca o bolboroseală, rostită pe ascuns, încât ai fi crezut că nu era decât o părere. De data aceasta, strigătul se propaga de-a lungul subteranelor, inuman, nearticulat, amplificat de ecou, repercutat de camerele neexplorate încă.

— Mahanee!

Din boltă începu să cadă praf. Câteva pietre căzură cu un zgomot surd. Strigătul exprima o disperare insuportabilă. Akren îşi dădu seama că tremură. Urletul se pierdu, fără ca tăcerea ce-l urmă să fie mai liniştitoare.

Diaspad fu primul care prinse glas.

— Nedim se impacientează, anunţă el serios.

— Unde-i Ennian? întrebă Akren.

— Se pregăteşte de luptă. Nu se poate înarma cu armele sfinte decât cu trupul şi sufletul purificate.

Păru că mai vrea să adauge ceva spuselor lui, dar se îndepărtă clătinând din cap, după ce îi mai aruncă o privire lui Akren.

— Diaspad îl chemă ea. Trebuie să-ţi spun câteva vorbe, pe care intenţionasem să ţi le, adresez încă de când te-am văzut ieşind din aeroglisor. Vesta asta roz este extrem de caraghioasă.

— Ştiu, îi răspunse consulul fără să se întoarcă. Face parte din ţinuta de vară. Franjurii alungă muştele. Cele de pe aici sunt la fel de mari ca degetul mic de la mână. Nedim este fără milă.

Bronwen apucă cu mâna părul lui Sellaïm şi-i trase capul înapoi, ca şi cum ar fi vrut să i-l smulgă. Ţinea în mână un cuţit, cu care secţionă pielea de pe frunte, la un deget de sprâncene, pe toată lungimea ei. Sângele ţâşni din abundenţă, curgându-i în orbite, inundându-i ochii. În felul acesta tratau nomazii orbirea.

Diaspad se-nvârte-n cerc, ca un leu în cuşcă. Devine din ce în ce mai nervos. Vorbeşte singur, râde fără motiv sau se-nchide într-o supărare mută, cu nervii striviţi, cu capul pe genunchi, ore întregi.

Caută scandal cu nedanii sau se umileşte în faţa lor pentru a primi câteva picături din drogul pregătit pentru Ennian.

Akren îl surprinse, în mai multe rânduri, plângând şi strângând în braţe o mumie, căreia îi povestea o istorie de om

beat. Ea le-a recomandat nedanilor să nu-l lase să se apropie de arme sau de unelte, temându-se de o criză de melancolie sau de un acces de furie. Era prea preocupată, ca să aibă grija unui drogat lipsit de drog.

Nivelul descoperit de Ennian se ramifica într-o reţea independentă, organizată în cele trei dimensiuni spaţiale. Primele analize dovedeau existenţa milenară a fundaţiilor oraşului. Înaintarea devenea tot mai anevoioasă. Pământul, zdruncinat de cutremure, apăsat de greutatea gheţarilor care-l acopereau în fiecare iarnă, prezenta fisuri adânci. Până acum, numai stelele din piatră, porţile din bronz, sau opreliştile care făceau parte dintr-un plan complex împiedicaseră înaintarea fetei. De acum înainte, trebuiau degajate coridoarele de grămezile de moloz. Nedanii participau entuziasmaţi la această activitate, fără să dea înapoi, săpau în continuare, fără să mai pună stâlpi de susţinere şi ignorând pericolul care-i ameninţa în fiecare clipă.

Akren se temea ca nu cumva un nou seism să le zădărnicească strădania. Aşa interpretă ea, după ce spaima-i trecuse, mugetul pe care-l auzise şi a cărui provenienţă n-o bănuia.

În ochii ei, aceste condiţii dificile aveau cel puţin un avantaj prin faptul c-o lipseau de prezenţa lui Isel. Negustorului nu-i plăcea să coboare în întuneric, prin coridoarele înţesate cu un amestec de humă şi pietre. Aştepta atent la capătul tunelului, neliniştit de felul cum decurgeau lucrările. Akren era atât de afectată de ultimele-i descoperiri, încât îl ignora mai puţin. Sau poate această neobişnuită indulgenţă se datora oboselii care-i chinuia trupul, îi înceţoşa vederea şi o lăsa fără vlagă când se întorcea din incursiunile din trecutul planetei.

— Munceşti prea mult, îi zise Isel.

Akren ridică din umeri iritată.

— Iar tu, cel puţin, ar trebui să te hrăneşti cum se cuvine. Ai slăbit şi eşti tras la faţă.

— Toţi suntem în aceeaşi oală.

Proviziile erau pe terminate. După ce vânaseră prin împrejurimi tot ceea ce se putuse vâna, nedanii se întorceau din ce în ce mai des cu mâinile goale.

— De cele mai multe ori te culci fără să mănânci.

— Nu mi-au mai rămas decât câteva luni ca să dau un sens

acestor clădiri.

Se întrerupse, pradă unui acces de tuse.

Isel oftă.

— Nu vom mai părăsi această planetă, spuse el încet, aproape tandru.

Akren îl privea pe furiş. Această perspectivă părea să nu-l înspăimânte. Nici ea nu dorea să abandoneze această lume. După Gogleth, urmau alte oraşe, alte descoperiri.

— Numai că racheta nu va aştepta după noi. Cei de pe Lanmeur trebuie să afle că nedanii n-au fost dintotdeauna nişte nomazi dezorientaţi, aşa cum s-ar părea.

Un surâs palid se prelinse pe buzele lui Isel.

— Bugul se află deasupra, îi zise el, în tabăra numărul 1.

Fata simţi că i se strânge inima. Imixtiunea unei alte lumi în universul care de acum era al ei, se materializase în rostirea acestui nume. Bugul. Loed… Alungase toate acestea din suflet, pierind, aşa cum nu bagi în seamă o urmă de mucegai pe o frescă la care admiri perfecţiunea execuţiei.

— Nu-ţi fie teamă, nu-ţi va fura oraşul. Şi aşa nu mai are de trăit prea mult, dacă nu cumva a şi murit până acum.

În loc s-o liniştească, aceste cuvinte îi sporiră şi mai mult neliniştea. Se îndreptă spre garajul aeroglisorului, unde fu surprinsă de lumina în care era scăldată sala monumentală. Farurile maşinii răspândeau în jur o lumină crudă, care-i stânjenea privirea, obişnuită cu semiobscuritatea. De sus, se prăbuşea un vânt glacial.

Cinci sau şase băştinaşi se ghemuiseră lângă vehicul. Aparţineau rasei lui Heloc. Cu toate acestea, nedanii nu manifestau niciun fel de duşmănie faţă de ei şi îi tratau ca şi cum uitaseră de ambuscadă.

Câţiva paşi mai încolo, Diaspad era aplecat peste o targă. Cu un gest poruncitor îi făcu pe toţi cei din jur să tacă. Încerca să distingă, cu urechea plecată, cuvintele pe care muribundul încerca să le rostească cu răsuflarea tăiată. Lui Akren i se făcu scârbă. Slăbit şi de nerecunoscut, Bugul suferise efectele gerului. Obrajii livizi, scofâlciţi întregeau, împreună cu gura lipsită de dinţi, un Bugul sinistru. Ochii îngheţaţi îi erau acoperiţi de o bucată de pânză. O mână fantomatică, de pe care se desprindea carnea în bucăţi, se agăţă de pătura de blană. Îi lipseau două degete.

Bugul încerca din toate puterile să-şi mişte buzele degerate.

— Trebuie… preveniţi… au înnebunit…

Epuizat de efort, porni încet pe drumul fără întoarcere. Împuternicitul de pe Lanmeur se îndrepta spre moarte uşurat, şi nimeni nu avea intenţia să-l reţină.

— Ăştia au găsit aeroglisorul în pană la douăzeci de zile de aici, îi explică Diaspad.

— Ce făceau atât de departe în nord?

— N-ai decât să-i întrebi, mârâi consulul. În ceea ce-l priveşte pe tovarăşul tău, se pare că intenţiona să-mi vorbească. Păcat însă că n-am înţeles nimic din bolboroseala lui. Se întoarse către cei care-l aduseseră şi-i ocărî fără jenă.

— Cum de aţi lăsat să îngheţe un om pe care l-aţi luat sub protecţia voastră?

Şeful grupului, un bătrân cu trăsături grosolane, i se împotrivi cu dispreţ.

— L-am găsit prea târziu. Nici măcar nu era îmbrăcat cum trebuie. Noi l-am îmbrăcat. În orice caz, toţi Hanii trebuie să moară.

Pronunţând aceste cuvinte, privirea i se opri asupra fetei. Akren tresări, surprinsă de agresivitatea spuselor lui. În schimb, consulul rămase calm.

— De ce? întrebă el.

— Pentru că au umplut oraşul cu sârmă ghimpată şi i-au închis pe ai noştri în ţarcuri, lăsându-i fără adăpost. Pe toţi care încearcă să iasă, îi împuşcă.

Diaspad se întoarse către muribund. Ceea ce auzise nu se prea potrivea cu felul de a fi al lui Bugul. Acesta prefera nuanţele în locul unor măsuri radicale. De altfel, nici nu şi-ar fi încredinţat viaţa celor pe care îi persecuta.

— Mă întreb care dintre cei doi zbiri a preluat puterea? rosti el. Pariez pe Muld, zece contra unu! Tipul ăsta era prea linguşitor.

Numai gândul la ceea ce trebuise să simtă Bugul dându-şi seama de complotul urzit împotriva lui de cei doi subalterni, îl umplu pe Diaspad de mânie.

— Greşiţi dacă vă supăraţi, le zise el băştinaşilor. Cei pe care i-au închis îşi merită soarta. N-aveau decât să trăiască precum strămoşii lor, în loc să accepte să-i slujească pe Hani. Plecaţi! Dacă Ennian află ce-aţi făcut, vă ucide pe toţi.

După ce băştinaşii se retraseră, se aplecă din nou asupra lui Bugul. Încă mai respira, dar nu părea să mai aibă vreo şansă de supravieţuire. Îi examină buzele şi surâse. Cu tot efectul gerului, observase la colţul gurii o urmă maronie, pe care o cunoştea bine.

— Să vedem unde-şi ascunde afurisitul ăsta rezerva de lethe! strigă el, năpustindu-se asupra bagajelor muribundului.

Akren simţi o greutate care-i tăia respiraţia. O răsuflare încărcată de miros de lethe îi încălzea gâtul. O mână îi strângea sânul, frământându-l fără încetare. Se zbătu, încercă să muşte, să-şi înfigă degetele în ochii cuiva. Nu se gândi să ţipe.

În cele din urmă, corpul agresorului alunecă într-o parte. Ieşi de sub pătură şi-l văzu pe Diaspad încercând să se ridice. Se clătina pe picioare, şi, trezindu-se de-a binelea, Akren îşi dădu seama cât îi era de frică. Crezuse mai întâi că nedanii voiau s-o ucidă.

Ennian ascultase liniştit tot timpul în care Diaspad îi relatase ce se întâmplă la Loed. Calmul său n-o surprinsese pe Akren. Ennian trăia deja într-un alt univers. Numai că însoţitorii lui nu-i împărtăşeau calmul. Începând cu Bronwen.

Faptul că-şi dădu seama că nimeni nu voia s-o omoare, o linişti într-un fel, dar în acelaşi timp o apucă o furie nebună împotriva lui Diaspad.

— Pleacă de aici! ţipă ea. Nu mai ştii ce faci!

Diaspad rânji.

— Ai dreptate, recunoscu el. Sunt un stricat. Dar nu îndeajuns ca să ignor ceea ce-mi doresc.

Dintr-un salt, de care ea nu l-ar fi crezut în stare, se năpusti din nou asupra ei, agăţându-i-se de haine, încercând să i le smulgă. Akren îl împinse, lovindu-l cu genunchiul între picioare. Consulul se schimonosi de durere şi căzu la pământ. Plângea ca un copil.

— Mă dezguşti, zise ea.

O privi sever, cu toate că lacrimile i se prelingeau, inundându-i obrajii.

— E prea puţin dezgustul. Păcat că nu sunt şi eu lanmeurian, c-aş fi distrus ceea ce mi se opune.

Akren îl privi nedumerită, încercând să-i înţeleagă spusele.

— N-ai auzit ce povesteau băştinaşii? Că i-au închis. În curând

îi vor măcelări ca pe nişte porci.

— Bugul credea că vei putea să împiedici asta. De aceea a încercat să ajungă până aici, iar tu te-ai lăcomit scotocind după lethe în bagajul lui.

— Aha, lethe. Iată păcatul! Nu te-am auzit niciodată reproşându-i lui Ennian Că-l foloseşte…

— Ennian nu încearcă să fugă de responsabilităţile pe care le are. Foloseşte drogul în cadrul unui ritual…

Privirea lui Diaspad deveni ironică.

— Dacă-i înţelegi atât de bine pe nedani ar trebui să ştii că ei n-au nevoie de mine. Crezi oare că cei din neamul lui Heloc şi-au riscat viaţa venind să mă caute? Ceea ce se întâmplă acum şi aici este un fapt mult mai important decât oprimarea unui popor. Ei sunt obişnuiţi cu genocidul, pentru că planeta îi ucide cu regularitate. La fiecare solstiţiu, cifra populaţiei nu atinge nici măcar o treime din cea de la echinocţiul precedent.

Râgâi zgomotos. Un miros greu de lethe o făcu pe Akren să dea doi paşi înapoi. Diaspad impregnase tot aerul cu mirosul său specific.

— Atunci când Ennian va ucide iarna, rasa lui îşi va dobândi o nouă demnitate, fiii lui Nedim vor fi din nou respectaţi.

Se ridică, adunându-şi fără jenă hainele.

— Chiar nu vrei să facem ceva? întrebă el.

— Dacă mai încerci vreodată, o să te spintec, îi răspunse ea.

Diaspad se înclină, gata să-şi piardă echilibrul, şi se retrase.

Akren era sigură că nu-l va mai vedea curând, neîndrăznind totuşi să stângă lumina. De acum înainte, ea nu va avea somn liniştit, ci numai coşmaruri. La Gogleth, ca şi la Loed. Pe Nedim, ca şi pe Lanmeur, va rămâne pentru totdeauna o străină.

Un strigăt, o prăbuşire, un cutremur. Akren sări în picioare, îndreptându-se spre ieşire. Căzu, spărgându-şi lanterna. Înnebunită, speriată de zgomot, umbla cuprinsă de panică în patru labe prin întuneric. Plămânii îi erau plini de praf. Nu se opri, deşi o durere cruntă îi traversă umărul. În cele din urmă, vacarmul încetă, făcând loc liniştii. Se opri, străduindu-se să-şi regăsească suflul.

Tremura din tot corpul. Izbucni în plâns. Durerea din braţ o copleşea de câte ori încerca să se mişte.

Îşi duse mâna la faţă. Degetele i se umplură de o pastă groasă, umedă.

Putea să-şi deschidă oricât ochii, pentru că în faţa ei nu era decât întuneric. Noapte, iremediabil, definitiv, absolut. O pietricică se desprinse din perete, căzând cu un zgomot cristalin. În fond, avusese noroc. Această idee o mai linişti puţin. Cutremurele nu se mai făceau simţite. Apoi, panica o cuprinse din nou. Nu auzea nimic în jurul ei şi nimeni nu venea să degajeze coridorul de dărâmături.

Urlă. Strigătul i se termină într-un acces de tuse. Luă o piatră şi începu să bată în perete. De fiecare dată când se oprea din bătut spera să audă un răspuns. În cele din urmă renunţă, obosită de atâta efort. Surparea acoperise probabil întreaga echipă, sau Inaatoc o părăsise fără nicio remuşcare. Nu trebuia să excludă o astfel de ipoteză, pentru că nedanii considerau prăbuşirea unui tunel vechi drept o sentinţă a oraşului sau a prezenţei teribile, invizibile, care-l bântuia.

Liniştea mormântală care domnea aici îi amintea că Gogleth era mausoleul unui popor. Şi ce rol putea avea un mormânt, decât acela de a-i îngropa pe cei care intrau în el. O apucă o poftă nebună de râs, râse până când un acces de tuse o epuiză.

Se trezi. Dormise oare? Puţin probabil. Durerea din umăr era prea puternică, iar starea de nelinişte prea copleşitoare. Toate acestea o făceau să creadă că-şi pierduse cunoştinţa. Organismul reacţionase în faţa ororii negând-o. Simţi admiraţie pentru corpul ei. Descoperea în mod plăcut o mecanică de precizie de care se folosise ignorându-i resursele, expunându-l cu prea mare uşurinţă greutăţilor. Iar acum, această minune urma să piară. Încercă să-şi amintească cât timp se poate supravieţui într-un loc închis ca acesta. Ştia că moartea survine prin deshidratare. În afară de aceasta, creierul refuza gânduri coerente, alternând un entuziasm exagerat cu o disperare fără margini.

Cu toată bezna din jur, îşi ţinea ochii deschişi. Din când în când, la limita câmpului vizual îi apărea o pată de culoare. Dispărea când se forţa să privească în direcţia ei. Era doar o simplă iluzie. Mai târziu, aceste fantasme se transformară în adevărate halucinaţii.

Luă din nou în mână piatra cu care lovise peretele. Bătea maşinal, până când pierdu noţiunea timpului. Suferea. Nu mai simţea praful, ci doar mirosul dulceag al mumiilor. Un miros cu care deja se familiarizase obsedant, copleşitor, aproape

liniştitor.

Akren îşi reveni la timp. Între frică şi resemnare, trebui să aleagă frica. Numai ea îi putea permite să supravieţuiască. Era datoare să trăiască, pentru ea, pentru oraşul pe care-l descoperise... Ba nu, nu era datoare cu nimic acestui oraş care încerca s-o ucidă. Dimpotrivă, avea datoria să-l învingă, să-i cucerească ultimele poziţii de apărare. Simţea din nou mirosul mumiilor. Acest fapt însemna că galeria care se prăbuşise peste ea comunica cu alte săli.

Se ridică, strângând din dinţi ca să nu urle. Înaintă, ezitând la fiecare pas. Cu mâna teafără pipăia peretele aspru. Păşea cu grijă, astfel încât la primul zgomot să se poată retrage în siguranţă. Dar în afara paşilor ei nu se auzea nimic.

Mâna i se opri în gol. Pipăi în jur. Era o nişă pe care n-o bănuise. Strigă, sperând să-i poată cuprinde dimensiunile. Niciun ecou. Timidă, îşi continuă căutările. Se afla în prezenţa unui fapt nou, o sală pe care o bănuia destul de mare şi în care nimic nu împiedica accesul.

Înaintă câţiva paşi, fără să mai simtă sub degete contactul liniştitor cu peretele. Se opri, uimită de propria-i îndrăzneală. Umblase atâtea zile prin labirint fără să găsească trecerea spre centrul oraşului. Şi cum ar fi putut-o face în bezna asta?

Se grăbi să se întoarcă de unde plecase. Degetele-i întâlniră un obiect lemnos. Înţelese pe ce pusese mâna şi şi-o retrase, abţinându-se să strige. Mişcată din starea ei multicentenară, mumia se prăbuşi, antrenând în cădere şi alte surate.

Akren căzu în genunchi, copleşită de această avalanşă. Când se ridică, picioarele îi călcau peste trupuri. Le strivea, căutând în zadar să-şi găsească echilibrul. Mumiile o împiedicau să înainteze, părând că vor s-o prindă. Le ghicea acolo, pe podea, nemişcate, inerte şi răutăcioase. Mergea în patru labe, şi când ajunse la uşă se lovi de canat, prăbuşindu-se.

Prea disperată pentru a mai plânge, ajunse din nou în coridor, respirând cu dificultate. Atunci auzi zgomotele. Îndepărtate, undeva la limita audibilului. Ca o foşnire. Putea foarte bine să i se fi părut. Alergă până la grămada de pietre, cu riscul de a se lovi, apucă una şi începu să lovească cu ea în perete.

Nu-i răspunse niciun semnal, dar acum avea convingerea că se începuse degajarea coridorului. Se aşeză. Inima îi bătea nebuneşte. Fiecare pulsaţie i se repercuta în umărul care o

durea. Asculta în continuare, chinuită de sete, din cauza febrei care-o cuprinsese. Asculta şi spera, deşi ştia că le trebuia mult timp ca să ajungă la ea.

Zgomotul se accentuă şi îşi schimbă intensitatea. Se auziră şi voci, după care se făcu din nou linişte.

Akren murea. Ştia asta şi, mai mult decât atât, era sigură. Încercaseră să ajungă până la ea, dar renunţaseră la primul obstacol. Orele se petreceau lente şi inflexibile. De când ajunsese în colţul în care era, nu mai făcuse nicio mişcare. De altfel, nici nu mai era în stare să se ridice. Setea o obseda. Tot mai des îşi umezea buzele arse de febră.

Pierdu şirul orelor, al zilelor. Plutea semiconştientă într-o ceaţă traversată de pulsaţiile durerii din umăr.

Nu-şi dădu seama când se făcu lumină. Cineva o ridică. Lângă obrazul ei se afla faţa lui Ennian, luminată de flacăra unei lămpi cu grăsime. Îi dădură să bea încet dintr-o ploscă. Apa i se prelingea pe faţă, pe gât.

— Fata asta e rezistentă ca piatra, strigă Diaspad cu o voce aparent cicălitoare.

Începu din nou să spere, şi frica o cuprinse iarăşi.

Akren dormi îndelung. În jurul capului i se ardeau arome, ale căror volute, îmbălsămând aerul, îi întreţineau somnul. Când îşi reveni, Bronwen îi aduse un bol cu mâncare.

— Trebuie să mănânci, îi zise ea.

Şi, fără să-i mai lase timp de gândire, îi duse la gură o lingură cu fiertură.

Akren îşi pipăi faţa. Partea dreaptă îi era acoperită de un plasture. Mâna cealaltă îi era imobilizată cu un bandaj.

Bronwen o hrănea cu ardoarea unei mame ce-şi alăptează pruncul. Râse văzându-i aerul caraghios pe care-l adoptă unii în faţa unui bolnav crezând că-i aduc alinare.

— Îţi mulţumesc că ai grijă de mine, zise Akren.

Vorbea greu, din cauza imobilităţii obrazului drept.

— Mi se pare normal, răspunse Bronwen îmbujorată. Tu nu m-ai apărat la Loed când au vrut să mă ucidă Hanii?

— Şi, totuşi, mă deteşti, îi replică Akren.

Luată prin surprindere, Bronwen îi evită, roşind, privirea.

— De acum înainte nu, şopti ea. Niciodată.

Plecă. Akren vru s-o cheme, căci îi era teamă de linişte. O

urmă de orgoliu o opri. Camera era luminată de câteva lămpi cu grăsime. Pâlpâitul flăcărilor dădea viaţă frescelor de pe perete. Luptătorii dansau dansul crud, privind către zeii lor. Heloc se strâmba. Acesta îi devenise familiar, aproape indispensabil. O obseda, tulburându-i atât somnul cât şi starea de veghe. N-ar fi trebuit să aleagă acest loc pentru a se instala. Nedanii credeau că zeul locuieşte în Gogleth.

Diaspad o trezi din reverie. Îi era recunoscătoare pentru tot ce făcuse pentru ea.

— Bună! zise el.

Simplitatea cuvântului şi a tonalităţii, neaşteptate pentru un om ca Diaspad, o emoţionă pe Akren.

— În ce zi suntem? întrebă ea.

— Ce importanţă mai are?

Acest ton ursuz i se potrivea mai bine.

— Hai, spune-mi!

— Suntem aproape de solstiţiu.

Akren suspină.

— Vai, cât timp am pierdut!

Consulul se foi, faptul că încă nu mâncase îl făcea niţel nervos.

— Dacă asta te preocupă, află că Inaatoc continuă cercetările.

Akren se bucură, reacţie care nu-i scăpă lui Diaspad.

— Nedanii sunt dotaţi cu o remarcabilă capacitate de adaptare. Ştiu să observe şi, dacă doresc, să imite.

Să nu-ţi fie teamă pentru aparate, căci sunt în mâini bune.

— El a luat proiectoarele?

Diaspad aprobă, dând din cap.

— Eu în ce stare mă aflu?

— Umărul ţi-e lovit rău. Ennian te-a îngrijit. E şi puţin vrăjitor.

— În cât timp crezi că pot să-mi reiau munca?

— De unde să ştiu? se enervă Diaspad. Doar nu sunt medic. Şi apoi, cred că ştii ce cred eu despre munca asta a ta…

Akren se încordă, cuprinsă de un acces de furie. N-avu curaj să-i spună nimic. Între cei doi se instală o tăcere încordată. Pe perete, Heloc zâmbea descoperindu-şi ciocurile hulpave.

— Isel a murit, îi spuse consulul.

Îşi regăsise calmul. Dincolo de răceala pe care o afişa, i se ghicea prudenţa. O observa eu coada ochiului.

— Când Inaatoc i-a anunţat pe toţi c-ai fost îngropată, Isel s-a

grăbit să participe la săpături fără să se menajeze.

Akren şi-l imagina săpând pământul, ca o cârtiţă, cu toată fobia ce-o avea faţă de întuneric şi spaţii închise. Ar fi vrut să se emoţioneze dar nu simţea nimic.

— Nu a tasat pământul, şi acesta s-a prăbuşit peste el. A avut mai puţin noroc decât tine.

— Îmi pare rău, minţi ea.

— N-ai de ce. A murit din prea multă dragoste pentru tine. Cunosc cazuri şi mai absurde. Şi de vreme ce niciunul din noi nu va scăpa…

— Nu vorbi aşa! se înfurie Akren.

Diaspad nu reveni asupra spuselor.

— Ştiu că mai am puţine şanse, preciză ea, chiar dacă mă agăţ cu ghearele şi cu dinţii de ceea ce mai am de făcut. Mă gândeam la tine. Aeroglisorul încă funcţionează.

— Şi unde să mă duc?

— La Loed. Sau, dacă nu crezi ce-a spus Bugul că se întâmplă acolo, într-un trib de nomazi. Nedanii sunt adevărata ta familie. Totul se va schimba atunci, după ce va muri iarna.

Diaspad dădu din cap.

— Ştii ca şi mine că iarna se va întoarce.

Akren află de la Bronwen cum fusese salvată. Alunecarea de teren îngropase doi dintre băştinaşi, Inaatoc abia având timp să se retragă împreună cu restul, echipei. Imediat după aceea a plecat după ajutoare, iar săpăturile au început imediat.

A doua surpare a răcit ardoarea cu care începuseră, iar moartea lui Isel nu-i afectă deloc pe nedani. La început nu auziră semnalele făcute de Akren, mulţi dintre ei punându-i la îndoială supravieţuirea.

Atunci Ennian preluă conducerea căutărilor. După ce fu asigurat de Inaatoc că se urmase întocmai aliniamentul topografic al coridoarelor, ceru să-i fie aduse planurile întocmite de calculator. Intră apoi într-o transă meditativă, cu privirea pierdută în aliniamentul plafonului. Când ieşi din ea ştia deja pe unde să treacă şi să ajungă în galeria de dincolo de surpătură. Îndemnă oamenii să ia sape şi răngi, aprinseră torţe, şi în scurt timp o găsiră.

— A înţeles totul, şopti Akren. Gogleth nu mai are niciun secret pentru el.

— Normal, răspunse Bronwen, de vreme ce el este moştenitorul.

Nu mai adăugă nimic, ştia că o Han nu putea să spere în reuşita unei astfel de întreprinderi, iar Akren înţelese asta după tonul cu care i se vorbise. Închise ochii. Povestirea fetei îi trezise în suflet amintiri penibile dar şi plăcute, ca acelea de uşurare când şi-a sprijinit capul pe umărul salvatorului ei. Cu toată durerea, cunoscuse în momentele acelea o senzaţie aproape de fericire, o stare care putea să semene cu plăcerea simţită de o reptilă digerându-şi prada după o vânătoare îndelungată.

— Unde-i Ennian acum?

Bronwen ridică din umeri. Akren simţi o undă de simpatie deosebită privind tristeţea tinerei femei. O prinse de mână, dar Bronwen şi-o trase brusc.

— Pot să-ţi cer un serviciu? întrebă Akren. Mi-a dispărut oglinda…

Nedana înlemni. Pentru scurt timp chipul îi reflectă expresia sălbatică de altădată. Dispăru, ca să revină după câteva momente cu obiectul cerut.

Akren luă oglinda, ridicând-o tremurând până la nivelul ochilor. Privirea îi ardea, strălucind din cauza febrei, orbitele părându-i-se mai mari, nerecunoscându-şi chipul. Ridică cu atenţie compresa ce-i acoperea o mare parte a feţei, învineţită de hematoame îngălbenite. Îşi muşcă buza ca să nu strige. Plaga se întindea de la nivelul frunţii până în capătul maxilarului, atât de adâncă încât se vedea osul. Pe margini, o umflătură marca începutul cicatrizării.

Îşi mută privirea din oglindă spre Bronwen. Impasibilă, aceasta o privea, pândindu-i reacţiile. Niciodată Akren nu fusese mai conştientă de frumuseţea de pe chipul lui Bronwen. În acelaşi moment şi Bronwen simţea că e frumoasă. Îi surâse.

— Acum dă-mi oglinda, îi ceru ea.

Un acces de ură o năpădi pe Akren. Numai un rest de educaţie sau, poate, invaliditatea braţului ei stâng, o reţinu să nu se repeadă asupra fetei şi să-i brăzdeze obrajii cu unghiile.

Mai târziu, când se convinse că Bronwen nu o vede, se târî, cu preţul unui efort obositor, în afara culcuşului. Ajunse până la săculeţul de piele în care îşi păstra notiţele şi micul ei tezaur. Trebui să se ajute cu dinţii ca să-l poată dezlega, degetele mâinii stângi îi declanşau un concert de dureri în umărul bolnav.

Scoase din sac masca de jad despre care Diaspad spunea că-i seamănă. Nu se hotărâse s-o împacheteze cu celelalte, gândindu-se s-o ofere consulului în ziua în care ea va pleca de pe Nedini.

Masca surâdea, liniştită, neafectată de scurgerea timpului. O privi îndelung, apoi, fremătând, şi-o puse pe faţă. Nu i se potrivea din cauza bandajului. Dădu cu ea, furioasă, de pământ, fără s-o spargă însă.

— Ce se întâmplă, ai nevoie de mine?

Akren se sperie auzind vocea lui Sellaïm. Pentru câteva momente avusese impresia că e singură în această lume.

— Ai nevoie de mine? repetă orbul.

Îi răspunse numai hohotul de râs al lui Akren.

Inaatoc venea şi-i povestea în fiecare zi despre mersul lucrărilor. Şi tot în fiecare zi Akren promitea că-l va însoţi, numai că dimineaţa Inaatoc pleca singur.

Nu suferea din cauza rănii de pe faţă. De altfel, cu toate insistenţele, Bronwen nu-i mai dădu oglinda. Cerceta de mai multe ori pe zi felul în care progresa cicatrizarea rănii. Umflătura nu ceda. Acest fapt o preocupa mai mult decât durerea care-i bloca umărul, mai mult decât tusea care-o scutura, mai mult decât sângele pe care-l scuipa. Mai mult chiar decât toropeala ce-o cuprindea în nişa ei, mai vicleană, zi de zi.

Apoi şi această grijă încetă s-o mai tortureze. Ştia că indiferenţa înseamnă resemnare. Dacă ar mai fi avut o urmă de împotrivire, ar fi dirijat-o împotriva acestei pasivităţi, nu împotriva morţii ce-i da târcoale.

Avea frisoane de febră şi dormea în cea mai mare parte a zilei. Bronwen continua s-o îngrijească cu devotament. Ajunsese să nu mai poată deschide ochii atunci când tânăra îi dădea să mănânce. Apoi se prăbuşea în nefiinţă.

— N-ai dreptul să faci asta. Nu e decât o Han!

Vocile se auzeau reverberând, confuze, îndepărtate. Sensul cuvintelor o pătrunde cu întârziere. Mai mult reconstituie decât aude dialogul de lângă ea.

— O să moară dacă nu-i dai şi ei.

Recunoscu vocea lui Ennian. El vorbeşte cu vocea asta lipsită de pasiune. Cealaltă voce, dimpotrivă, se aprinde, vrea să convingă. Aparţine unei femei.

— Puţin îmi pasă dacă crapă! Şi, oricum, nu ne mai e de niciun folos.

Celălalt răspunde, iar vorbele i se pierd înainte ca ea să le audă. Din pălăvrăgeala lui Bronwen nu aude decât frânturi.

— ...sacrilegiu... inima şi sufletul purificate...

Simţi curgându-i pe gât un lichid dulce-amar.

O flacără i se aprinse în corp. O forţă nouă sălăşluia în ea. Corpul îi rămase nemişcat, iar o luciditate liniştită îi dezleagă sufletul. Amintirile îi reveniră toate deodată. Îşi aminti de ultima mască, cea mai puţin importantă, din ultima galerie în care fusese. Planul oraşului i se desenă în minte atât de simplu, atât de evident, ca şi continuitatea naturală a călătoriei pe gheaţă. Această stare se tulbură din nou, iar Akren, pentru prima dată după zile întregi, se scufundă într-un somn profund.

Lângă patul ei, Bronwen plânge sub privirea nedumerită a lui Diaspad.

Un iz de putreziciune pluteşte în aerul înăbuşitor al sălii. Un miros la fel de greu ca cel pe care-l simţise în fiecare zi. Dar cu atât mai oribil cu cât e degajat pe propriul ei corp. Din cauza febrei şi a agoniei. O siluetă se apleca asupra ei, forţând-o să deschidă gura. Băutura din vas reflectă culori pe întreaga suprafaţă. Nu poate să emită niciun protest. Oare mai are voinţă?

Revine din ţara morţii. Drogul a eliberat în ea o energie nebănuită. Diaspad o veghează.

— Poţi să mănânci?

Îi răspunse cu un surâs. El o hrănea de când Bronwen a refuzat să-i mai dea ceva de mâncare.

— Ce băutură îmi dă Ennian? întrebă ea.

— Faţa albă. Licoarea ce te face să poţi vedea zeii.

Akren se simţi neputincioasă în faţa ironiei consulului. De altfel, acesta părea că nu are intenţia să-ţi bată joc de ea.

— Pentru noi, Hanii, ei pregătesc un subprodus distilat, un drog despre care ei ştiu că ne poartă în nefiinţă. Eşti primul străin care bea din elixirul lor sacru.

— De ce a făcut asta?

Diaspad stătu puţin pe gânduri înainte de a răspunde.

— Cândva noi doi am făcut un legământ. Cred că din el a mai rămas o urmă.

— Mi-a vorbit despre asta, recunoscu Akren.

— În curând, Inaatoc, te voi însoţi din nou.
Băştinaşul clătină din cap incredul. Fata îi spusese de atâtea ori vorbele astea. El nu ştie ce. Sevă nouă îi animă trupul. Ca să i-o dovedească, se ridică. Oh, dar pasul îi era nesigur. În plus, o mai apucă şi ameţeala. Oricum, e un progres. Inaatoc râde văzând-o cum se străduieşte să stea în picioare.
Tot atunci află şi vestea, primită din om în om de-a lungul galeriilor: sosiseră Hanii.
— De ce oare?
Nimeni nu-i răspunse la întrebare. Nici măcar Diaspad care se grăbi să ajungă la poarta oraşului.
— Inaatoc, ajută-mă, trebuie să merg şi eu cu el.
A înţeles. N-are nevoie de explicaţii. Nemulţumindu-se numai cu arestarea nedanilor, Muld voia să-l prindă şi pe şeful lor.
— Unde-i Ennian? întrebă Akren.
Dar în zadar, nimeni nu ştia în ce colţ întunecat al oraşului încerca Ennian să gonească iarna.
— Grăbeşte-te! îi strigă ea lui Inaatoc.
Aeroglisoarele formau un cerc ameninţător în jurul porţii. Diaspad, singur pe o ridicătură, aşteaptă. Akren simţi că se sufocă sub aerul tare.
Inaatoc vru s-o tragă înapoi în oraş, la adăpost de omeni şi frig. Îl împinse şi veni să se alăture lui Diaspad. Uşa unui aparat se deschise, şi se auzi o voce pe care o recunoscu:
— Excelenţa sa Muld, guvernator plenipotenţiar al Nedimului, vă porunceşte să vă întoarceţi imediat la Loed.
Akren fu cuprinsă de furie. Bătrânul Distrit, fidel gustului său pentru paradă, îşi îmbrăcase o uniformă presărată cu fireturi şi poleială. Îşi umfla pieptul, dându-şi importanţă. Pentru ea, nu era decât un moşulică, drogat iremediabil cu lethe, ramura uscată şi ultimă a unui arbore genealogic sterp. Regretă că nu avea arma la ea.
— Această expediţie se află sub responsabilitatea mea! strigă ea. Sunt împuternicită de pe Lanmeur cu această misiune pe care o voi duce la îndeplinire până la capăt.
— Nu vă voi împiedica să rămâneţi, dacă doriţi, îi răspunse Distrit. Am primit însă ordin ca să duc la Loed pe consul şi pe toţi nedanii.
— Şi dacă refuz?

— Voi cuceri oraşul prin forţă. Aeroglisoarele noastre sunt înarmate.

Cuprinsă de o bucurie perversă, Akren încercă să-şi imagineze o luptă în labirintul coridoarelor oraşului. Totuşi luă în serios ameninţarea, convinsă că imbecilii ar fi putut cauza oraşului pierderi iremediabile.

— Distrit, ipocrit bătrân, să văd cum mă împuşti pe la spate, strigă deodată Diaspad.

Se întoarse spre intrarea oraşului, luând-o şi pe Akren cu el.

— Ne urmăresc.

— Sper. Nu privi înapoi.

Ajunseră la poartă.

— Sellaïm! urlă Diaspad. Apasă!

Akren tresări văzând în mâinile orbului dispozitivul de detonare a grenadelor termice. Un suflu fierbinte îi aruncă la pământ.

— Cred că Muld va ezita înainte de a mai trimite un alt comando, comentă Diaspad ridicându-se.

— Ştiai că vor veni?

— Mi-am luat măsuri de precauţie încă de când Bugul şi-a târât hoitul până aici. Şi-acum n-au păţit decât ceea ce meritau. Ştiau că am grenade termice, şi ar fi trebuit să se ferească.

Akren se clătină epuizată.

— Ar fi trebuit să stai liniştită, zise consulul. În starea în care eşti nu-ţi prieşte să stai în aer liber.

— Mi-a prins bine să respir puţin, minţi ea.

— Bine? Nici acum n-ai înţeles că plămânii tăi sunt îngheţaţi?

— Dacă n-am murit până acum, voi scăpa, îi replică ea.

— Da, da, mormăi Diaspad fără să încerce să-şi ascundă neîncrederea.

— Şi acum?

Reveniseră în sala frescelor. Akren, regăsindu-şi patul, simţi o stare de repulsie combinată cu una de uşurare. Nedanii aşteptau nervoşi. Îşi făcură din nou apariţia armele. Akren îl căută pe Ennian. Ştia că fusese prevenit, numai că apariţia aeroglisoarelor nu era suficientă ca să-l poată distrage de la activităţile lui. Era la curent cu măsurile de precauţie pe care le luase Diaspad?

— Ce vei face dacă se întorc? întrebă Akren.

— Mai am grenade, îi răspunse consulul impasibil.

— Cred că nu intenţionezi să-ţi petreci tot restul zilelor înfundat în catacombele din Gogleth, aşteptând noi victime?

— Doar ai auzit adineauri ce spunea paiaţa aia…

— Doar asta ai căutat! De ce ai incendiat silozurile?

Diaspad nici măcar nu negă.

— Pentru că aşa vom avea şanse egale. Iar cel mai bun va câştiga.

Akren se întinse pe pat.

— Ce-o să se întâmple dacă băştinaşii se vor revolta? Coloniştii dispun de armament foarte bun…

— Dar nedanii cunosc terenul. Iar când Heloc va fi rănit, nimic nu-i va mai opri. Cum va putea să reuşească o adunătură de degeneraţi fără ideal acolo unde iarna va fi învinsă? Crede ce-ţi spune un blestemat da metis, cărţile încă nu sunt jucate.

Aştepta.

În fiecare zi. Suportând fiecare secundă.

Alinarea durerilor fusese de scurtă durată. Respiraţia îi devenise din ce în ce mai greoaie. Febra o cuprinse din nou. De două ori pe zi îşi regăsea luciditatea şi se liniştea după ce consuma drogul. Ar fi încercat să lege o conversaţie, dar se temea să o facă, din cauza tusei care îi sfâşia pieptul. Totuşi se simţea invincibilă. Încăpăţânarea cu care se agăţa de viaţă parcă-i întărea muşchii. Înţelegea ce căuta Ennian în Faţa albă. Dorea din tot sufletul o vindecare cât mai urgentă. Numai că drogul i se dădea cu zgârcenie.

Nu mai trăia decât pentru aceste momente în care Ennian se apleca asupra ei, ţinând-o de ceafă ca s-o ridice, ducându-i la buze vasul încrustat cu aur. El îi vorbea în felul lui, iar ea îl asculta cu plăcere. Spunea puţine cuvinte, dar suficiente ca s-o facă să-şi imagineze oraşul. După o frază de-a lui, în minte îi apăreau cu claritate zile întregi de cercetări.

Ea nu spunea nimic. N-avea ce să-i ofere în schimb, în afara gestului pe care-l făcea acceptându-l lângă ea.

Iar într-o zi nu mai veni.

În jurul ei, oamenii dansează împreună cu zeii. În mintea ei se aud bătăile tobelor din vechime, ca o scurgere într-un alt leşin. De pe frescă coboară un luptător. Se îndreaptă spre ea, care-l aşteaptă cu inima bătându-i nebuneşte. Casca îi scânteiază. În afară de centura care-i ţine teaca sabiei, trupul său e gol. Sabia,

într-o teacă din piele, îi loveşte coapsele muşchiuloase. Scutul îi acoperă umărul stâng ce are desenat pe el un soare emailat.

O priveşte îndelung, îngenunchind apoi în faţa ei. Îşi apleacă fruntea şi-i spune:

— Adio!

Are vocea lui Ennian. Se apleacă asupra ei până îi simte respiraţia pe faţă. Buzele li se ating. Se pierde. Când se trezeşte, el e deja în picioare. Echipamentul îi zornăie, iar paşii răsună pe dalele podelei. Simţi o durere care o străfulgeră în piept. Întredeschise ochii şi o văzu pe Bronwen.

Nedana înjura, încercând s-o zgârie. O lovi. Durerea fu îndeajuns de puternică să mobilizeze ultimele forţe ale fetei. Se ridică în picioare. Imaginea lui Ennian, aproape gol, o obsedează. El pleacă să lupte cu iarna, înarmat numai cu un scut şi o sabie. Şi această femeie care o înjură, în loc să alerge după soţul ei! Oh, dacă ar avea şi ea forţele întregi!

— Diaspad! urlă ea.

Consulul se năpusti în încăpere şi o alungă pe Bronwen, care se pierdu în labirintul coridoarelor, urlând ca un animal rănit.

— Dă-mi lethe, îi porunci Akren, şi ajută-mă să mă îmbrac.

— Ce vrei să faci? se îngrijoră el.

— Trebuie să plec. Trebuie să ies de aici.

El ezită, văzându-i privirile fierbinţi.

— Nu-mi cere asta! zise el.

Şi totuşi o ajută să-şi îmbrace hanoracul.

— Drogul! insistă ea.

Cu părere de rău, Diaspad scoase un flacon din buzunar. Nu era lichidul lăptos pe care-l ştia, ci băutura deosebită pe care Ennian o împărţea cu ea. Bănui că Diaspad o pregătise întrevăzând o situaţie ca asta. Bău cu înghiţituri mari.

Căldura îi decontractă muşchii.

— Mai fă-mi un serviciu, zise ea. Nu veni după mine. Dacă te vede, nu va mai dori să revină.

Diaspad holbă ochii.

— Ce-ţi închipui? E deja prea târziu.

— Nu! ţipă ea împingându-l.

Drogul îşi face efectul asupra organismului, îi alungă febra, îi înlătură moleşeala.

Diaspad o vede dispărând. Se aşază pe o ladă goală, ducând la buze flaconul, în speranţa că o picătură din nectarul interzis

profanilor îi va linişti pofta. Mânios, aruncă flaconul în zid. Sticla se sparge, stropind imaginea lui Heloc.

Akren clipi. Pupilele dilatate suportau cu greu lumina. Cu toate că era aproape ora prânzului, peste platou se întindea un cer purpuriu. Stelele scânteiau indiferente. Exploziile răsturnaseră stâlpii porţilor, săpând cratere în gheaţă.

Înainta. Pasul îi devenea tot mai sigur. Simţea muşcătura frigului trecându-i prin haine. La fel, deşi avea inhalator, aerul ce-i pătrundea în plămâni, o îngheţa.

Imediat ce ieşi din şanţ, îl zări pe Ennian. Se sprijinise de rămăşiţa calcinată a unui aeroglisor, ca să poată muri în picioare. Încerca, cu scutul întins să pareze sclipirile de email ale soarelui. Braţul, întărit de ger, strângea inutil spada. Era mort, cu ochii deschişi cu chipul liniştit. Akren ghici că-n liniştea pe care Ennian o afişa se ascundea victoria lui.

Nu-şi putu stăpâni lacrimile. Chipul omului se pierdu în spatele unei perdele de ceaţă. Se prăbuşi, cu corpul scuturat de hohote de plâns. Uitase de frig, copleşită de jalea ce-o cuprinsese. Dintr-o dată, se simţi stăpânită de mânie, atât de puternic şi de plenar, încât nu mai simţea nicio durere. Privi către omul gol, după care îi luă sabia. O trase uşor, iar degetele luptătorului se frânseră ca nişte crenguţe uscate. Se clătină şi se prăbuşi imediat după ce-i smulse şi scutul.

Se mişca anevoie din cauza rănii din umăr. Mănuşile o împiedicau. Când o trase pe cea de pe mâna stângă, degetele i se lipiră de metalul scutului şi nu se mai desfăcură niciodată. Gerul o pătrunsese în toate fibrele, până la oase.

— Heloc! urlă ea.

Vocea i se păru înceată, îndepărtată. Masca de pe faţă împiedica sunetul să se propage, şi o scoase.

— Eşti un laş care se hrăneşte cu jertfele oamenilor stupizi! Vreau să lupt cu tine! De-adevăratelea!

Îşi dădu capul pe spate, izbucnind în râs.

— Sunt beată şi delirez. Dar nu mă voi mulţumi să te rănesc!

Alerga, alunecând pe gheaţă, lovind cu sabia zăpada întărită.

— Eu te voi ucide!

Alerga, cu mâna îngheţată pe scut, cu corpul arzându-i din cauza febrei. Nu mai zărea cerul. Întreg universul se transformase în gheaţă, iar gheaţa în foc aprins.

Numai atunci înţelese zeul că trebuia să lupte cu acest nou adversar. Ţâşni dintr-odată, măreţ şi de temut. Akren se opri cu respiraţia întretăiată. Heloc îşi întinse cele şase braţe, fixându-şi ghearele enorme în gheaţă. Gura, pierdută într-o pădure de stalactite se deschise peste trei rânduri de colţi. Limba îi ieşi, albastră, reptiliană, iar din gât se auzi urletul furtunii. Ghearele se întinseră. Una din ele alunecă pe oţelul scutului. Akren lovi, făcându-l pe zeu să-şi retragă braţul rănit. Lovea fără încetare, în disperare, cu ură şi cu furie. Heloc se retrăgea clătinându-se. Din răni i se scurgeau valuri de ninsoare. Loviturile iernii păreau de temut, însă mişcările zeului deveneau tot mai stângace, amorţite sub propria lor răceală. Akren îl încolţise, lovind şi tăind întruna, smulgându-i din corp bucăţi de carne ce cădeau pe gheaţă, transformându-se în fulgi pufoşi de zăpadă.

Luptă astfel până când se lăsă întunericul. Nu-şi mai simţea faţa, iar combinezonul se descususe, atârnându-i în fâşii. Focul se stinse în ea şi fu cuprinsă de frig. Se îndreptă spre cadavrul lui Ennian.

La o sută de metri distanţă de ea, se deschidea poarta oraşului. Era sigură că acolo ar găsi un pic de căldură şi un pat.

Şi mirosul greţos al mumiilor.

Se aşeză şi luă pe genunchi capul lui Ennian. De jur-împrejur, rămăşiţele lui Heloc se transformaseră în blocuri de gheaţă pe toată întinderea platoului.

Diaspad îngenunche lângă trupul care acum nu-i mai refuza îmbrăţişarea. Când o ridică, rămase surprins cât de uşoară era.

Şterse sângele de pe fruntea ei cu un pumn de zăpadă.

Nedanii priveau uimiţi către cea care îndrăznise să se aventureze afară, înfruntându-l pe Heloc.

— Povesteşte-mi! implora Sellaïm.

Dar nimeni nu mai avea glas să povestească. Atunci, Inaatoc luă mâna orbului şi-i puse degetele pe veşmintele lui Akren, sfâşiate parcă de ghearele unei sălbăticiuni.

Diaspad întinse braţele, dăruind-o pe Akren admiraţiei nedanilor.

— În numele celui care a ucis iarna, vă voi spune ceva.

Îl ascultau toţi cu atenţie.

— L-am cunoscut bine pe Datolahan, ştiu că şi el mi-ar fi dat dreptate.

— Vorbeşte fără ocolişuri, îi porunci Inaatoc. Dacă ceea ce ne vei spune e justificat, n-ai de ce să te temi de noi.

— Această femeie nu e decât o străină. Şi totuşi a avut curajul să se lupte cu Heloc. Merită să fie îngropată în inima oraşului, cu aceleaşi onoruri ca şi Ennian.

Nedanii priveau unii spre alţii, ezitând să comită un astfel de sacrilegiu.

— Vă rog, insistă Diaspad. Strămoşii noştri o vor accepta printre ei.

O ţinea pe braţe şi, în ciuda faptului că aşteptarea se prelungea, nu dădea semne de oboseală. Simţea că ar putea să o ţină aşa până la sfârşitul vieţii lui.

— Dacă veţi accepta, zise el, mă oblig să revin la Loed şi să vă ajut să-i eliberaţi pe ai voştri.

În scurt timp, Inaatoc rosti:

— Ajutorul tău ne va fi de mare folos, zise el. Dar nu trebuie să-i târguieşti. Îţi acceptăm cererea pentru că este dreaptă.

Diaspad aprinse proiectorul. Va lumina multă vreme de acum înainte, după ce liniştea va domni din nou în mormânt. Unul lângă altul, sprijiniţi de acelaşi suport, Ennian şi Akren sfidau imaginea lui Heloc. Pe faţa tinerei, Diaspad pusese masca ei preferată. Inaatoc termină de scris pe pereţi numele eroilor.

Îl însoţi afară pe Diaspad. Peste tot, nedanii închideau coridoarele pe care tot ei le degajaseră.

Zidiră sala cu fresce, părăsind acolo aparatele şi uneltele de arheolog ale lui Akren.

Şi astfel, din aproape în aproape, ajunseră la aeroglisor. Diaspad descărcă lăzile cu măşti. La venirea primăverii, Gogleth va cunoaşte o activitate intensă. Specialiştii vor fi bucuroşi să le găsească şi să le înapoieze proprietarilor legitimi.

Niciodată nu s-au stabilit împrejurările în care prima colonie de pe Nedim a fost masacrată. Bazându-se pe anumite tradiţii orale ale băştinaşilor, câţiva istorici au avansat ipoteza potrivit căreia ultimul consul en titre, cuprins de nebunie, ar fi preluat conducerea unei răscoale îndreptată împotriva comunităţii lanmeuriene. Majoritatea comentatorilor resping însă această părere, ca fiind improbabilă.

Lucrările arheologului Akren Terguis au fost descoperite în primii ani ai celei de-a doua colonizări, în ruinele oraşului

Gogleth. Sunt cele mai bune mărturii despre epocă, cu toate neclarităţile şi lacunele lor, imputabile doar bolii care a grăbit sfârşitul arheologului.

COLECȚIA
SCIENCE FICTION

EDITURA
BRÂNCUȘI

Christian Léourier

OMUL care ucise IARNA

2

Indepărtata planetă Nedim și fabulosul peisaj arheologic din Gogleth... Din copilărie, Akren visează să le descopere. Iși atinge scopul. Cel puțin așa crede ea.

Nava sa aterizează într-adevăr la Loed, capitala. Dacă i se poate spune așa! Un oraș ruinat, coloniști care se droghează ca să uite o iarnă implacabilă ce durează de citeva decenii, indigeni ostili.

Ajutată, in mod ciudat, de Ennian, un indigen care-i propune să-i fie ghid, Akren pornește spre vechea cetate Gogheth, aflată sub gheţuri la 3 000 kilometri distanță.

Vor putea invinge furtunile stepei? Vor descoperi străvechile comori? Care este adevărata intenție a misteriosului Ennian?

PREȚ 200 lei

ISBN 973-9043-03-8